

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JACK KEROUAC

YERALTI SAKINLERI

YERALTI

SAKINLERI

Jack Kerouac

ren: Zeynep Demirsü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JACK KEROUAC

12 Mart 1922'de, Kanada göçmeni bir ailenin üçüncü çocuğu olarak Boston yakınlarındaki Lowell'da dünyaya geldi. Quebec'e özgü bir Fransızca varyasyonu olan Joual'in konuşulduğu bir ailede büyüdüğünden İngilizcesinin ortaokul yıllarına değin yeterli olmadığı söylenir. Kerouac, bugün, Amerikan edebiyatının en özgün ve önemli isimlerinden biridir. Katolik olarak yetişen Kerouac, sonradan ilgi duyduğu Budizm ve diğer Doğu dinlerinin üzerindeki etkisini, Amerika'nın kazanmaya odaklı kültürel iklimine kendine has bir yaşam coşkusuyla meydan okuyan metinlerinde ortaya koymuştur. Futbol bursuyla Columbia Üniversitesi'ne giren Kerouac, geçirdiği sakatlık nedeniyle okulu ve sporu bırakmış, birkaç ay ticari gemilerde çalışıp kısa süreliğine Amerikan Deniz Kuvvetleri'nde hizmet vermiş, ancak askeri disipline uyum sağlayamadığı ve şizoid bir karakter sergilediği gerekçesiyle ordudan ihraç edilmiştir. New York yılları ve sonrasında William S. Burroughs, Allen Ginsberg, Neal Cassady, Gregory Corso, John Clellon Holmes, Gary Snyder ve daha niceleri ile yoldaşlığı, bir sanat ve edebiyat akımından öte bir yaşam biçimi ortaya koyan Beat akımının temellerini oluşturmuştur. Amerika'ya hâkim muhafazakârlığa ve kör kapitalizmin insan yaşamına dair dayatmalarına başkaldırının, esrime özlemiyle düşülen yolların, çıkılan arayışların renk ve gölgeleriyle caz, bebop tınları Kerouac'ın birer resim olarak da gördüğünü belirttiği metinlerine doğrudan yansımıştır. Kerouac, yaşamının ilerleyen yıllarında, yazar olarak kavuştuğu ünün de olumsuz etkileriyle içine kapanacak ve Beat ile özdeşleştirilen hiçbir şeyle ilgili olmadığını belirtecektir.

İlk romanı *Deniz Benim Kardeşim* 1942'de yazılmış, ancak 2011'e değin basılmamıştır. Sağlığında yayımlanan ilk romanı *The Town and the City*'dir. Yarattığı muazzam etkiyle Amerikan edebiyatına damgasını vuran ve onu efsaneleştiren *Yolda*, üç haftalık hemen hemen kesintisiz bir süreçte, rulo haline getirilmiş kâğıt öbeklerine daktilo ile yazılmıştır. Kerouac, tüm yazdıklarını bir bütün olarak tahayyül ettiğini söyler. *Yolda* bir macera yaşamı yeşertmekten kaçınmadığını, yazınının otobiyografik olduğunu belirtir, sporcan dünyayı adını verdiği ve caz ile bebop tınlarından esinlendiği duyusunu yaratan kendine özgü anlatımıyla, "hayata öykünmektense onu resmetmeyi amaçladığını" ilan eder. *Yeraltı Sakinleri*, yazarın Beat çevresinden Alene Lee'yle ilişkisine, Kerouac'ın metinde Mardou olarak geçen Lee'yle yaşadığı gönül macerasına dayalıdır.

Jack Kerouac, 1969 yılında, 47 yaşındayken geçirdiği iç kanama sonucunda hayatını kaybetmiştir.

Eserlerinden bazıları: *On the Road* (*Yolda*) *Big Sur* (*Big Sur*) *Beat Generation* (*Beat Kuşağı*) *The Sea is My Brother* (*Deniz Benim Kardeşim*) *Satori in Paris* (*Paris'te Satori*) *The Subterraneans* (*Yeraltı Sakinleri*) *Lonesome Traveller* (*Yalnız Gezgin*) *And the Hippos Were Boiled in Their Tanks* (*Ve Hipopotamlar Tanklarında Haşlandılar*) *Wake Up, Maggie Cassidy*, *Tristessa*, *Visions of Cody*, *The Vanity of Dulooz*, *Desolation Angels*, *Book of Dreams*, *Doctor Sax*, *Visions of Gerard*

Subterraneans

© Jack Kerouac, 1958

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Siren Yayınları'na aittir. Kaynak gösterilerek yapılacak kısa alıntılar haricinde, yayıncının izni olmaksızın hiçbir surette ve hiçbir ortamda paylaşılamaz.

© Siren Yayınları, 2020

Siren Yayınları - Roman

Sertifika No: 16232

ISBN: 978-605-5903-84-8

Birinci Baskı: Mart 2020

***Bu kitabın ilk edisyonu, Ayrıntı Yayınları tarafından, 2010 yılında yayımlanmıştır.**

Yayın Yönetmeni: Sanem Sirer

Yayın Koordinatörü: Erol Aydın

Çeviren: Zeynep Demirsü

Kapak Tasarım: Nazlım Dumlu

İç Tasarım: ademserel.com

Baskı: Yaylacık Matbaası

Fatih Sanayi Sitesi, No: 12/197-203

Topkapı, İstanbul. Tel: 212 567 80 03

Sertifika No: 44865

Asmalı Mescit Mah. Ensiz Sokak No. 9/312

Beyoğlu- İSTANBUL

t (212) 243 45 65 f (212) 251 05 32

www.sirenyayinlari.com

info@sirenyayinlari.com

sireninsesi.blogspot.com

Yeraltı Sakinleri

JACK KEROUAC

Çeviren: Zeynep Demirsü

Bir zamanlar gençtim ve ne yöne gideceğimi çok daha iyi bilir, herhangi bir konuda huzursuz bir zekâyla, berraklıkla ve tam da şu anda yaptığım gibi edebi girizgâhlar olmadan konuşabilirdim; diyeceğim o ki, bu, özgüvensiz bir adamın öyküsü, aynı zamanda bir egomanyağın, patavatsız sözcüğü haliyle kifayetsiz kalır—en baştan başlamak, salıvermek hakikati, süzölsün dışarıya, işte bunu yapacağım—. İlk bir yaz gecesi başladı—ah, o, yanında Julien Alexander, bir arabanın tamponunda oturuyordu, Julien Alexander da... ben en iyisi San Francisco’nun yeraltı sakinlerinin tarihinden başlayayım...

Julien Alexander yeraltı sakinlerinin meleği, yeraltı sakinleriye şair dostum Adam Moorad’ın icadı bir terim, bir keresinde şöyle demişti Adam, “Janti değil afiller, klişeye kaçmaksızın kafalı, zehir gibi entelektüeller, üstelik Pound hakkında her şeyi biliyor ama ne özentiye meylediyor ne de bu konuda kafa ütölüyorlar, çok sessizler, İsavariler.” Julien kesinlikle İsavari. Larry O’Hara’yla yürüyordum, San Francisco’da geçirdiğim dönemlerden içki arkadaşımıdır Larry, kendimi içkiye vurduğum o uzun, huzursuz, deli zamanlarımdan, içerdim, hatta dostlardan öylesine “cana yakın” bir süreklilikle içki otlanırdım ki artık kimse bu durumu umursamaz ya da, o gençlik günlerimde, besbeter bir otlakçılığa sardırmakta olduğumu veya düpedüz sardırđığımı belirtmek zahmetine katlanmazdı, durumun farkındaydılar elbette, ne var ki benden hoşlanırlardı ve Sam bu konuda şöyle derdi, “Herkes sendeki gaz için geliyor sana oğlum, gaz istasyo-

nu gibisin” ya da o manaya gelecek bir şeyler işte—koca Larry O’Hara daima iyi davranmıştır bana, kitabevinde Balzacvari bir arka odası olan, San Francisco’da yaşayan İrlandalı bir genç işadamdı Larry, delinin biri, o odada ot tıttırıp muhteşem Basie orkestrasının eski günlerinden ya da muhteşem Chu Berry döneminden konuşurlardı—son zamanlarda daha çok Chu’dan çünkü o, beni tanıdığı için herkesle içlidişli olmak zorunda kaldığından Chu’yla da içlidişli olmuştu, ben tabii huzursuz, gelgitler içinde ve kesinlikle tutarlılıktan yoksun—çektiğim acı biraz olsun görünmedi henüz—ya da çektiğim çile—Melekler, mazur görün beni—şu anda sayfaya bakmıyorum bile, gözlerim tam karşıda, duvarın hüznölüparıltısında ve masada radyo kılığına bürünmüş duran Sarah Vaughan Gerry Mulligan Radio KROW programında, diyeceğim o ki Montgomery Caddesi’ndeki Black Mask Bar’ın önündeki bir arabanın tamponunda oturuyorlardı, yeraltı sakinlerinin İsavari tıraşsız zayıf gençlik dolu sessiz garip ve sizin ya da Adam’ın söyleyebileceği gibi handiyse vahiyelere yakışır meleği, onların azizi ve kesinlikle (şimdilerde) yıldızı Julien Alexander ve o, köşeyi dönünce karşınıza çıkan Dante’s Bar’da yüzünü ilk gördüğümde, belki Negro olmasının da payıyla bana, “Vay canına, bu küçümen kadınla hemhal olmam gerek” dedirten Mardou Fox. Üstelik Mardou’nun yüzü ablamın genç kızlık arkadaşı Rita Savage’inkinin aynısıydı ve ben eskiden pek çok şeyin yanı sıra Rita’lı gündüz düşleri kurdum, Rita o özel, serin dudakları ve Kızılderilileri andıran sert çıkık yumuşacık elmacık kemikleriyle bacaklarımın arasında, tuvalette yere diz çökmüş vaziyette, ben de klozette—aynı yüz, ama ufacık gözlerdeki dürüst pırıltıyla koyu renkli, tatlı ve yoğun “o” Mardou, kendisi gibi masanın üzerine eğilmiş Ross Wallenstein’a (Julien’in arkadaşı) müthiş bir samimiyetle bir şeyler söylüyordu, derin mi derin—“Onunla hemhal olmam gerek”—Ona hoşnut bakışımı, seks bakışımı atmaya çalıştım, ama

o bihaberdi, başını kaldırıp göremedi asla—Açıklamam gerek, New York'ta bir gemiden henüz inmiştim, Kobe Japonya yolculuğundan önce paramı verip yollamışlardı beni, kamarotla başım derde girdiği için ve hoşsohbet olmayı başaramadığım için ve aslını isterseniz insan gibi olmayı ve yemekhane görevlisi olarak görevlerimi yerine getirirken (eh, artık kabul etmelisiniz ki gerçeklere bağlı kalıyorum) sıradan, herhangi biri gibi olmayı başaramadığım için, benden bekleneceği üzere, baş mühendise ve diğer teknisyenlere öyle abartılı bir kibarlıkla yaklaşıyordum ki neredeyse geri geri yürürken kıç üstü düşecektim, bu halim onları kızdırdı sonunda, sabahları kahvelerini servis ederken bir şeyler söylememi, belki de homurdanmamı istiyorlardı, bense emirlerini yerine getirmek için yumuşacık krepadımlarla sessizce koşuşturuyor, asla bir gülümseme patlatmıyor yahut olur da gülümsersem hastalıklı, üstünlük taslayan bir tebessüm çakıyordum ve hepsi de o ılık gecede Montgomery Caddesi'ne gelip Mardou'yu arabanın tamponunda Julien'le gördükten sonra, “A, işte hemhal olmam gereken kız, bu oğlanlardan biriyle çıkıyor mu acaba?” diye düşündüğüm sırada omzumda benimle gezen yalnızlık meleği yüzündendi—ve Mardou koyu tenliydi, caddenin loşluğunda zar zor seçiliyordu—ayakları tok-yolarının içinde öyle şehvani bir muhteşemlikteydi ki öpmek istedim onu, onları—ama o, dünyadan bihaberdi.

Yeraltı sakinleri ılık gecede Mask'ın önünde takılıyorlardı, Julien tamponda, Ross Wallenstein ayakta, muhteşem bebop tenor saksafoncu Roger Beloit, ünlü bir yönetmenin oğlu olan ve Charlie Chaplin'in sarhoş olup kapıya yığıldığı, sabahlara kadar süren Greta Garbo parti ortamlarında büyümüş Walt Fitzpatrick, birkaç hatun, Ross Wallenstein'ın eski karısı Harriett, yumuşak, ifadesiz yüzlü bir sarışın ve üzerinde sade, neredeyse mutfaktaki-ev-kadını tarzında pamuklu bir elbise, ama hafiften ateşli görünüyordu göze—bir itirafta daha bulunmalıyım, bir

sürü itirafta bulunmalıyım, zamanım doluyor—öküzce erilce seksüelim, elimde değil, şehvet düşkünlüğü ve buna benzer eğilimlerim var, hemen hemen tüm erkek okurlarımda da benim gibi olduğuna kuşku yok—itiraf üstüne itiraf, Canuck’üm* ben, beş ya da altı yaşına kadar İngilizce konuşmadım, on altımda tekleyen bir aksanla konuşuyordum ve okulda koca bir mavi be-bektim, gerçi daha sonra üniversitenin yıldızlar takımında basketbol oynadım, bu da olmasaydı dünyayla bir biçimde baş edebildiğimin kimse farkına varmazdı (özgüven eksikliği) ve beni şu ya da bu yetersizliğim yüzünden tımarhaneye kapatırlardı—

Ama size Mardou’yu anlatayım asıl (böyle egomanyak olduğunuzda gerçek bir itirafta bulunup olanları anlatmak güçleşiyor, başkaları hakkındaki büyük ruh ayrıntıları öylece oturup beklerken tek yapabildiğiniz kendiniz hakkındaki önemsiz ayrıntılardan koca koca paragraflar üretmekten ibaret)—her halükarda, yeraltı sakinlerinin lideri sıfatına haiz Fritz Nicholas da oradaydı (yılbaşı arifesinde Nob Hill’de gösterişli bir apartman dairesinde tanışmışlığımız vardı, sırtında temiz beyaz bir Rus cepkeniyle kadim bir kilimin üzerinde bir peyote Kızılderilisi gibi bağdaş kurmuş oturuyordu, omzuna da esrar içip Pound ve peyoteden bahseden uzun mavi saçlı çılgın bir Isadora Duncan hatunu tünemişti) (incecik ve İsavariydi, bir satiri andırıyordu Fritz, gençti, ciddi, grubun babası gibiydi, mesela Black Mask’ta görüverirdiniz onu birden, başını arkaya atarak, kara gözlerini kısarak öylece oturmuş, adeta apansız ağır bir şaşkınlıkla etrafı izliyor olurdu, “Durum budur yavrularım ama n’apıyoruz şimdi?” Ne var ki iş uyuşturucuya geldi mi dört dörtlüktü, eğlencenin her türlüşünü her an ister, sonuna kadar giderdi) ve ona dedim ki, “Şu kızı tanıyor musun, koyu tenli olanı?”—“Mardou’yu mu?”—“Adı bu mu? Kimle

* Canuck: Amerikan argosunda Kanadalıları, özellikle de Fransız Kanadalıları tanımlamakta kullanılan sözcük, (ç.n.)

takılıyor?”—“Şu anda belli biriyle takılmıyor, bu zamanında en-
sest takılan bir gruptu,” işte bu söylediği çok tuhaftı, onun arka
koltukları olmayan 36 model külüstür beat Şevrole’sine yürü-
yorduk, araba barın tam karşısına park edilmişti, grupça hep
beraber takılalım diye ot almak için Larry’ye, “Dostum hadi bi-
raz ot alalım,” demiştim.—“Niye bu tiplerin hepsini birden isti-
yorsun ki?”—“Onları grup olarak tanımak istiyorum,” demiş ve
üstelik bunu Nicholas’ın önünde söylemişim ki gruba yabancı
olmama rağmen değerlerini anında kavradığımı vs. görsün ve
bendeki duyarlılığı takdir etsin—gerçekler, gerçekler, tatlı fel-
sefe kaçıp giden yılların enerjisiyle birlikte uzun zaman önce
terk etti beni—ensest takılan—grupta son bir muhteşem şahsi-
yet daha vardı ki bu yaz burada değil Paris’teydi, Jack Steen,
Leslie Howard’ı andıran ufak tefek çok ilginç bir herif, Viyanalı
bir filozof gibi uzun ağır rahat adımlarla yumuşak kollarını iki
yanında hafiften sallaya sallaya yürür (Mardou sonradan tak-
lidini yapmıştı bana) ve köşe başına geldiğinde durup yumu-
şak, çaresiz bir poz takınırdı—sonradan tuhafın tuhafı koşullar
altında öğrendiğim üzere onun da Mardou’yla bir alakası ol-
muştu—ama bu kız hakkında daha henüz ilk bilgi kırıntılarımı
edinmişim ve onunla hemhal olmayı AMAÇLIYORDUM, san-
ki yeterince derdim yokmuş gibi, sanki eski aşklar bana acının
ne demek olduğunu öğretmemiş gibi, hep yenisini iste, ömür
boyunca—

Bardan ilginç insanlar taşıyordu ve gece üzerimde muazzam
bir etki bırakıyordu, işte Truman Capote saçlı, koyu tenli bir
Marlon Brando ve yanında da güzel, zayıf bir erkız veya erkek
pantolonu giymiş kız, kızın gözlerinde yıldızlar vardı, kalçala-
rıysa o kadar yumuşak görünüyordu ki ellerini pantolonuna
soktuğunda hatların değişimini görebiliyordum—ve minicik
ayaklara uzanan koyu renk ince erkek pantolonlu bacaklar, ah
hele o yüz, ve yanlarında bir tip, onun da yanında bir güzel be-

bek daha, tipin adı Rob, İngiliz aksanlı maceraperest bir İsrail askeri ya da öyle bir şey, onun gibilere sabahın beşinde Riviera barlarında rastlayabilirsiniz sanırım, farklı ülkelerden bir grup ilginç çılgın arkadaş âlem yapmaya karar verip etrafta ne var ne yoksa alfabetik sırayla içerler—Larry O’Hara beni Roger Beloit’la tanıştırtıyor (Karşımda duran bu sıradan yüzlü genç adamın gençliğimde taptığım büyük şair olduğuna inanamıyorum, gençliğim, gençliğim, yani sene 1948, ben hâlâ gençliğim deyip duruyorum)—“Roger Beloit mu gerçekten?—Ben de Bennett Fitzpatrick.” (Walt’un babası), bu ismi söylememle Roger Beloit’un yüzünde güller açıyor—Adam Moorad da gecenin içinde belirmiş artık ve gece önümüzde açılmaya hazır—

Böylece hep birlikte Larry’nin evine gittik işte, Julien yere, yerde açık duran ve içinde ot bulunan gazetenin önüne oturup sardı, daha doğrusu Jack Steen’in, o sırada orada olmayan Jack Steen’in önceki yılbaşı gecesinde kullandığı tabirle “twistledi” (L. A.’den gelme kalitesiz bir maldı bu ama iş görürdü)—bahis konusu gecede Jack Steen yeraltı sakinleriyle ilk kez temas kurmuş olmamdan ötürü benim için bir cıgara sarmayı önermişti, ben de buz gibi bir sesle, “Niye ki? Kendi cıgaramı kendim sararım” demiştim, duyarlı, küçük, vs. yüzüne bir anda bir gölge düşmüştü falan işte, benden nefret etmişti—bu yüzden de gece boyu her fırsatta iğneleyip durmuştu beni—şimdiyse Julien yerde bağdaş kurmuş oturuyor ve koca grup için twistliyordu, herkes durağan perdeden hoşbeş ediyordu, burada tekrara mahal yok, sadece—“Percepied’in kitabına bakıyorum—Percepied da kim, hâlâ toplamamışlar mı onu?” gibi laflar, havadan sudan konuşmalar işte, veya, mesela Stan Keaton dinleyip yarının müziğinden bahsederken Ricci Comucca diye yeni bir genç tenor saksafoncu çalışıyor, Roger Beloit da o dışavurumcu ipince mor dudaklarını büzerek soruyor, “Bu mu yarının müziği?” ve Larry O’Hara her zamanki anı repertuarından bir şeyler anlatı-

yor. Gelirken, 36 model Şevrole'nin tabanında yanımda oturan Julien elini uzatıp, "Benim adım Julien Alexander, özel biriyim, Mısır'ı ben fethettim," dedi ve ardından Mardou da elini Adam Moorad'a uzatıp, "Mardou Fox" diyerek kendini tanıttı ama aynısını bana yapmayı düşünmedi, meğer olacaklara dair ilk kehanet saymalıymışım bunu, bu yüzden ona elini uzatan mecburen ben oldum ve "Adım Leo Percepied" diyerek elini sıkamak zorunda kaldım—ah, gerçekte bizi istemeyenlerin ardından gideriz hep—Mardou aslında Adam Moorad'ı istiyordu ve Julien tarafından yeraltı sakinlerine yaraşır, soğuk bir tavırla reddedilmesinin üzerinden çok geçmemiştii—San Francisco ve Berkeley'nin bu sıska çileci tuhaf entelektüelleriydi onun ilgi duyduğu tipler, gemilerin, tren yollarının ve romanların büyük paranoyak serserileri değil, hem kendime hem de başkalarına bunca görünür olan bu bendeki nefret doluluk değil—gerçi benden on yaş küçüktü, bu yüzden erdemlerimin de farkında değildi, gerçi bu erdemler çoktan boğulup gitmişti, yıllar yılı uyuşturucu kullandığım ve ölmeyi, vazgeçmeyi, her şeyden vazgeçmeyi, hepsini unutmayı, karanlık yıldızda ölmeyi arzuladığım günler sırasında—elimi uzatan bendim, o değil—ah, zaman.

Oysa gözlerim onun küçümen güzelliklerini süzerken benim için yalnızca tek bir niyet önemliydi, yalnız varlığımı ("Hüzünlü yalnız koca adam" demişti bir gece sonra ansızın beni koltukta gördüğünde) sıcak suyla dolu küvete, onun uyluklarının kurtarışına gömmeliydim—eğlence olsun diye varoluş ve aşıkedimleri paylaşan genç âşıkların yataktaki yakınlığı, kafalar kıyak, göz göze, göğüs çıplak göğüse, organ organa, diz dize, ürperen, tüyleri diken diken olmuş dize dayalı, bir şeyleri hallederken bu halimize gülüyoruz—"bir şeyleri halletmek" onun sevdiği bir laf—"bir şeyleri halletmek" sözcüklerini söylerken ufak alt dudakların arasından ufak fırlacık dişleri görebiliyorum—acının anahtarı—pencerenin yanında köşede oturuyordu, "başka

yerdeydi,” “uzaklardaydı” ya da kendi nedenlerinden ötürü “bu gruptan ayrılmaya hazır” duruyordu.—Gittim ben de köşeye, başımı ona değil duvara yaslayıp önce sessiz iletişim kurmayı, ardından alçak perdeden sözcükleri (gruba da bu yakıştırdı) ve Kuzey Sahili sözcüklerini denedim, “Ne okuyorsun?” İlk kez ağzını açıp bana tastamam bir cümle sarf etti böylece ve yüreğim tam anlamıyla paramparça olmasa da bu görgülü tuhaf tonlamaları nerede duyduğumu düşündüm, biraz Sahil dolayları, biraz I. Magnin mankeni, biraz Berkeley civarı, biraz yüksek-sınıf Negro, biraz bir şey, daha önce yalnızca bazı nadide ve elbette ki *beyaz* kızlarda duyduğum bir *langue*, konuşma tarzı ve sözcük seçiminin karışımı ve bu o kadar tuhaftı ki Adam bile anında farkına varıp o gece bana bir yorumda bulundu—yine de kesinlikle yeni bebop kuşağının konuşma biçimiydi bu, *Ben* demezsiniz, “beeenn” ya da “beğğğğğn” der, yayarak söylersiniz, evvelzamanın “efemine” konuşma tarzı gibidir çoğu zaman, bir erkekten duyduğunuzda ilkin kulağa ters gelir, bir kadından duyduğunuzdaysa çekici ama fazlasıyla acayıptır ve ben bu tarzı hem kesinlikle hem de şaşkınlıkla yeni bebop şarkıcılarının, mesela özellikle Yes Daddy Yes plağında Kenton orkestrasıyla söylerken Jerry Winters’ın ve belki bir de Jeri Southern’ın sesinden duymuştum—ne var ki başka bir sebepten paramparça oldu yüreğim, zira Sahil benden daima nefret etti, beni dışladı, görmezden geldi, üstüme sıçtı, 1943’ten bugüne dek—çünkü baksanıza, caddeden aşağı vurmuş yürüyen haydutun tekiyim ben ve haydut değil de bir tür çılgın aziz olduğumu öğrendiklerinde bu hiç hoşlarına gitmiyor, üstelik her halükârda ansızın bir hayduta dönüşüvereceğimden, kendilerine bir tane çakacağım, kırıp dökeceğimden korkuyorlar, ki bunu da yapmadım değil, ilk gençliğimde, bir keresinde Standford’ın basketbol takımıyla Kuzey Sahili’ni dolaşırken, özellikle belirtmek gerekirse karısı (ne kadar doğruysa?) 1946’da Redwood City’de ölen Red

Kelly'yle beraberken, arkamızda koca takım, yanımızda Garetta kardeşler, Red Kelly ibne bir kemancıyı bir kapı aralığında sıkıştırdı, ben de bir diğerini sıkıştırdım ve Red Kelly ibnesine bir tane patlattı, ben de benimkine ateş püskürten gözlerle baktım, 18 yaşındaydım, dadısını döven bir muhallebi çocuğu, henüz kabak çiçeği gibi açmamıştım ve şimdi onlar, çehreme yansıyan gururumun kaş çatışında, sert bakışlarında, dehşetinde ve bitikliğinde bu geçmişi görüyor, benimle hiçbir alakaları olsun istemiyorlardı, ben ise Mardou'nun bana gerçekten hiç mi hiç güvenmediğini, benden hiç mi hiç hoşlanmadığını biliyordum elbette ama oraya oturmuş “(BİR ŞEYLERİ değil de) onu halletmeye çalışıyordum” işte—afili değildim, sırnaşıktım, gülümseyordum, sahte histerik “kompulsif” gülümseme diyorlar bu şeye—ben terli ve yabani—onlar afili—üstelik üzerimde Sahil'e hiç de yakışmayan akıllara zarar bir gömlek vardı, Kobe'de iskele tahtası keseceğimi düşünerek Broadway'den almıştım, New York'tayken, desenli ve şapşal Crosby Hawaii tarzı bir gömlek ve iki nefes ot çektikten sonra her zamanki benliğimin asli gü-lünçlüğüne yakışır erkeksi ve gösterişçi bir tavırla (harbi harbi) gömleğimin bir düğmesini daha açmaya, güneş yanığı kıllı göğ-sümü sergilemeye mecbur hissettim kendimi—bu yaptığım mi-desini bulandırmıştır herhalde, gerçi öyle de böyle de bakmadı bana, alçak sesle ve çok az konuştu—sırtını ona dayamış oturan Julien'le ilgileniyordu, etraftaki konuşmaları dinledi ve mırıltılı gülüşlerle sohbete katıldı—muhabbeti O'Hara, hoparlör sesli Roger Beloit ve şu zeki maceraperest Rob götürüyordu, ben de suskundum, dinliyordum, ortamın tadını çıkarıyordum ve bir de otun verdiği fodullukla ara sıra ortaya “muhteşem” (olduğunu düşündüğüm) yorumlar atıyordum, “fazlasıyla muhteşem”di yorumlarım, gelgelelim beni uzun süredir tanıyan Adam Moorad'ın gözünde gruba olan hayranlığımın, kendilerine kulak verişimin ve saygımın bir emaresiydi, geri kalanlara göre ise

ortaya çeşitli yorumlar atan bu yeni tip ne kadar afili olduğunu göstermenin peşindeydi—korkunçtu hepsi, hiçbirini geri almak mümkün değil.—Oysa ilk başlarda, Kızılderili usulünce elden ele dolaştırılan çubuktan önce hissiyatım çok kesindi, şöyle ki Mardou’yla yakınlaşabilecektim, onunla hemhal olacak ve onu hemen o gece halledecektim, yani, sırf bir kahve içmek için bile olsa oradan onunla çıkacaktım ama işte çubuğa takıldım ve çubuk-öncesi “akıl sağlığımın” geri gelmesi için büyük bir saygıyla ciddi bir gizlilik içinde dua etmek zorunda kaldım, özgüvenimi tümüyle yitirmiştim, zorlama hareketlere girdim, Mardou’nun benden hoşlanmadığına adım gibi emindim ve gerçeklerden nefret ediyordum—1948’de Adam Moorad’ın (o zamanki) Fillmore’daki dairesinde aşkım Nicki Peters’la ilk karşılaştığım gece aklıma geliyor şimdi, her zamanki gibi mutfakta kaygısızca dikilerek biraiçişe geçmişim (evde devasa bir roman üzerinde deliler gibi çalışmaktaydım, o zamandan beri asla olmadığım kadar çılgın, kopmuş, güvenli, genç ve yetenekliydim) ve Nicki profilimin soluk yeşil duvardaki gölgesini işaret edip, “Profilin ne kadar güzel” demişti, öyle ki elim ayağıma dolanmış, (tıpkı ot çektiğimde olduğu gibi) bütün özgüvenimi yitirmiş, dikkat kesilmiş, “onu halletmeye” girişmiş ve beni neredeyse hipnotize eden sözleriyle yeni bir yola girmiştim, o yol bir sürü şeyi deşmeye giden bir yoldu, gurura karşı gurur ve güzellik veya beatkafası ya da duyarlılığa karşı fallik tipin gerzek nevrotik huzursuzluğu, fallusun, çadırın ve birer kuyu olarak kadınların ebediyen ve huzursuzlukla farkında olma durumu, meselenin özü oradaydı ama adam dengesizdi, rahatsızdı, gelgelelim artık sene de 1948 değil, afili kuşaklarıyla 1953, ben ise beş yıl daha yaşlı ya da beş yıl daha gencim ve işte bir şeyleri (ya da kadınları) yeni bir tarzda halletmek ve huzursuzluğumu örtbas etmek zorundayım—öyle ya da böyle Mardou’yu halletme yolundaki bilinçli çabamdan vazgeçtim ve Adam’ın Sahil’de keşfedip isim

babalığını yaptığı bu görkemli yeni kafa karıştırıcı yeraltı sakinleri grubunun tadını çıkardığım bir geceye gönül indirdim.

Mardou en başından beri kendi ayakları üzerinde duruyordu gerçekten de, bağımsızdı, hiç kimseyi istemediğini, hiç kimseyle bir işi olmadığını ilan ediyordu ve (benden sonra da) akıbeti yine bu oldu—şimdi, bu soğuk ve kutsayıştan uzak gecede, havada onun bu söylediklerini hissedebiliyorum, küçücük dişlerinin artık benim olmadığını, düşmanımın büyük olasılıkla onları yalayıp yutmakta olduğunu ve ona sadistçe yaklaştığını hissedebiliyorum, o ise buna bayılıyordur büyük olasılıkla çünkü benden bir kez olsun böyle bir şey görmedi—havada cinayet kokusu var—bir lambanın parladığı o kasvetli köşeyi, girdap oluşturan rüzgârları, bir kâğıdı, sisi hissedebiliyor, kendi yılgın yüzümü ve sözümona aşkımın yola yıkılıverdiğini görüyorum, fena, çok fena—çünkü eskiden sıcacık koltuklara yıkılıvermeler vardı, aya bakıp hüznlenmeler vardı (gerçi bu gece hasat dolunayının büyük gecesi)—çünkü o zamanlar, eskiden, bir de büyük bir yazarın, bir Luther’in, bir Wagner’in yapması gerektiği gibi dünya çapında bir aşka geri dönme ihtiyacımın tanınması, görülmesi, kabul edilmesi vardı, şimdiyse büyüklüğe dair bu sıcak düşünce rüzgârda koca bir ürperti işte—büyüklük de ölür zira—ah, hem kim söyledi ki büyük olduğumu—ve kişinin büyük bir yazar, mesela yastık gecesinin gizli bir Shakespeare’i olduğunu varsaysak bile, öyle bile olsa—bir Baudelaire şiiri şairin acısına değmez—şairin acısı—(sonunda bana, “Mutlu adamı bize bıraktığı mutsuz şiirlere yeğlerdim,” diyen Mardou oldu ve onunla aynı fikirdeyim, Baudelaire’im ben, seviyorum kahverengi metresimi, onun göbeğine yaslandım ve yeraltının gümbürtüsünü dinledim) halbuki Mardou’nun ilk özgürlük ilanından anlamalı, ilişki kurmaktan hoşlanmadığını söylediğinde içtenliğine inanmalıydım ama tutup kendimi adeta onun önüne attım, bu nedenle, gerçekten de incitilmek istediğim için, birile-

rinin bende “kesik açmasını” istediğim için, bir kez daha bir kesik yedi mi bu hüznü zavallıyı bir tabuta koyacaklar ve tabutumu çat diye kapatacaklar Tanrım—ölüm penceresinin önünde koca kanatlarını eğmiş duruyor şimdilik, görüyorum, duyuyorum, kokusunu alıyorum, giyilmemeye yazgılı gömleklerimin askıda gevşek gevşek duruşunda görüyorum ölümü, yeni-eski gömleklerimde, yeni-eski moda gömleklerimde, artık takmadığım yılan gibi sarkan kravatlarımda, güzün huzur yataklarının yeni örtüleri şimdi intiharın—yitimin—nefretin—paranoyanın denizinde kıvrılan ve kıvranan, ivedilikle devinen birer beşik—girmek istediğim yer onun küçük yüzüydü ve ben de—

O sabah parti tam havasını bulmuşken ben yine Larry’nin yatak odasında kırmızı renkli ışığa hayranlık besliyor ve Micky’nin orada bizimle olduğu geceyi düşünüyordum, üçümüzdük, Adam, Larry ve ben, benzedrinimiz ve sırf tarifi bile ağızların suyunu akıtacak koca bir seks bombamız vardı, derken Larry içeri dalıp, “Oğlum bu gece onu halledecek misin?” dedi.—“İsterim tabii. Bilmiyorum.”—“Eh, bilsen iyi olur, fazla vakit kalmadı, neyin var oğlum senin? Bu tipleri tam tekmi eve getiriyoruz ve bütün o otu, üzerine de buzluktan bütün biramızı veriyoruz, bu işten bize de bir şey kalmalı, hadi koyul bakalım işe.”—“Ah, sen mi hoşlanıyorsun ondan?”—“İş oraya gelince ben herkesten hoşlanıyorum oğlum... ama *yani*...”—Bu beni yepyeni, kısa, gönülsüz ve boşuna bir çabaya sürükledi, bir bakış, bir göz atış, bir laf, köşeye gidip yanına oturdum, gelgelelim pes ettim, şafak sökünce o, herkesle beraber basıp kahve içmeye gitti, onu bir kez daha görürüm diye ben de Adam’la beraber çıktım (grup kalktıktan beş dakika sonra peşleri sıra indik merdivenlerden) ve oradaydılar ama Mardou yoktu, Mardou onlardan bağımsız derin düşüncelere dalmış, Telegraph Hill, Heavenly Lane’deki küçük boğucu evine gitmişti.

Böylece ben de eve gittim ve birkaç gün boyunca cinsel fantezilerimde o vardı, onun koyu renkli ayakları, tokyoları, koyu renk gözleri, küçük yumuşak kahverengi yüzü, Rita Savagevari yanaklarıyla dudakları, gizemli az buçuk yakınlığı ve her nasılsa şimdi o yumuşacık yılanımsı çekiciliği, hepsi de nasıl yakışıyordu koyu renk, yoksul beat yeraltı sakini giysileri giyen küçük, kahverengi kadına...

Birkaç gece sonra Adam yüzünde şeytani bir gülümsemeyle ona Üçüncü Cadde otobüsünde rastladığını duyurdu, içip muhabbet etmek için Adam'ın evine gitmişler, uzun uzun konuşmuşlar ve bu konuşma Leroyvari bir tarzda Adam'ın yatakta çınlıçplak oturup Çin şiirleri okumasına, elden ele bir çubuk dolaştırmalarına ve en sonunda da yatağa uzanmaya kadar varmış, “O kadar sevecen ki, Tanrım, kollarını birdenbire dolayıyor insana, sanki apansız ve saf bir şefkatten başka hiçbir sebebi yokmuş gibi.”—“Halledecek misin? Onunla ilişkiye girecek misin?”—“Pekâlâ, izin ver de—bak oğlum sana bir şey söyleyeceğim, bu kadın az biraz değil tastamam deli, terapi görüyor, anlattığına göre kısa süre önce kafayı fena halde çizmiş, Julien’le alakalı bir şeymiş, o zamandan beri terapi görüyor ama seanslarına gitmiyormuş, bütün gün evinde oturup, uzanıp bir şeyler okuyor veya gözlerini tavana dikip hiçbir şey yapmadan duruyormuş, mekânın kirası ayda on sekiz dolarmış, bir de anladığım kadarıyla harçlık, ödenek gibi bir şeyi varmış, doktorları mı ne ayarlamış, çalışmamasıyla falan alakalıymış—sürekli bundan bahsediyor ve bana harbiden fazla geldi—ha, bir de söylediklerine bakılırsa harbi harbi halüsinasyon görmüş, bunlar yetiştirildiği yetimhanedeki rahibeler hakkındaymış, onları görmüş ve can korkusu çekmiş—başka şeylerden, mesela cankın verdiği histen de söz etti, halbuki hiç cank takılmamış, sadece canki tanımış.”—“Julien mi?”—“Julien her düşürebildiğinde cank yapıyor ama bu çok sık olmuyor çünkü ne parası yok ne kat

isteği harbi bir canki olmak—ama zaten Mardou’nun halüsinasyonlarının sebebi kontakt kafası değilmiş, birileri ya da bir şey kendisine gizlice iğne yapmış, sokakta kendisini takip eden birileri mi ne—cidden deli—bunlar aşar beni—son olarak da Negro olduğu için onunla hemhal olmak falan istemiyorum.”—“Hoş mu?”—“Güzel—ama ben yapamam.”—“Of, Tanrım, tipi benim çok hoşuma gidiyor, başka her şeyi de.”—“Tamam o zaman öğlüm, sen yapıyorsun—git oraya, sana adresi vereyim, hatta daha iyisi onu buraya davet edecektim muhabbete, istersen o zaman bir dene, yani ben onu çekici buluyorum falan ama gerçekten daha ileri gitmek istemiyorum ve sebebi sırf bunlar değil, en büyük sebep şu, artık bir kızla bir ilişkiye gireceksem kalıcı, harbinden kalıcı olmasını istiyorum, ciddi ve uzun vadeli bir ilişki istiyorum, bunu onunla yapamam.”—“Ben de uzun vadeli, kalıcı vs. olsun istiyorum.”—“Eh, göreceğiz.”

Adam bana Mardou’nun yemeğe geleceği geceyi haber verdi, Mardou için atıştırmalık, ufak tefek bir şeyler hazırlayacaktı, ben de oradaydım, kırmızı ampulden yayılan loş ışıkla kızıyla dönmüş oturma odasında ot tıttırüyordum, Mardou geldi, onun görünüşü değişmemişti ama bu kez benim üzerimde düz mavi ipek bir spor gömlek ve şık bir pantolon vardı, bir havam varmış gibi görünsün diye istifimi bozmadan oturmaya devam ettim, bunun ayırdına varmasını ümit ediyordum ve sonuç olarak hanımefendi salona girdiğinde ayağa kalkmadım.

Onlar mutfakta yemek yerken ben bir şey okuyormuş gibi yaptım. Onlara zerrece aldırış etmiyormuş gibi yaptım. Üçümüz yürüyüşe çıktık, muhabbeti koyultup aklından geçen her şeyi söylemek isteyen üç iyi dostmuşuz gibi konuşmakta birbirimizle yarışıyorduk artık, dostane bir çekişme içinde—caz dinlemeye Red Drum’a gittik, o gece Charlie Parker çıkmıştı, davulda Honduras Jones, başka ilginç tipler de vardı ve büyük olasılıkla Roger Beloit da oradaydı, artık onu görebilmeyi istiyordum,

hava San Francisco bebopundan bir hoş, gecenin heyecanıyla yüklüydü ama afili, tatlı ve telaşsız Kuzey Sahili'ndeydik—e, biz de ciddi ciddi bir koşu tutturuverdik, Adam'ın Telegraph Hill'deki dairesinden çıkıp sokak lambaları altında bembeyaz olmuş sokaklar boyunca koştuk, atlayıp zıpladık, hava attık, eğlendik—neşe doluyduk, havada bir şey küt küt atıyordu ve Mardou da bizim kadar hızlı yürüyebildiği için mutluydum—tam sokakta hava atılacak hoş, ince, sıkı, küçük bir afetti o ve öyle çarpıcıydı ki herkes dönüp tuhaf sakallı Adam'a, tuhaf bir pantolon giymiş koyu tenli Mardou'ya ve bendenize bakıyordu, bu koca şen hayduta.

Ve işte Red Drum'dayız, bir masa dolusu bira, yani bayağı bir bira, her türlü grup girip çıkıyor, kapıda bir dolar yirmi beş sent ödeniyor, afili takılmaya çalışan küçük bir ayakçı bilet kesiyor, kehanet doğru çıkıyor ve Paddy Cordavan arabasıyla süzülerek geliyor (Washington'ın doğusundan, frencileri andıran uzun boylu iriyarı sarışın bir yeraltı sakini, kot pantolonunun içinde bir kovboya benziyor, çılgın gençliğin dumanaltı olmuş çılgın partisine gelmiş, ben bağırıyorum “Paddy Cordavan?” ve “Evet?” diyerek yanıma geliyor)—hep birlikte oturuyoruz, farklı masalarda ilginç gruplar, Julien, Roxanne (Amerika'nın gelecekteki tarzını müjdeleyen 25 yaşında bir kadın, neredeyse denizcilerinki gibi kısıp kesilmiş ama bukleleri korunmuş siyah yılankavi saçlar, yılankavi bir yürüyüş, solgun mu solgun anemik canki suratı, peki bizim canki dediğimize bir zamanlar Dostoyevski ne derdi? çileci ya da aziz demeyecekse tabii? hiç de öyle değil mi yoksa? ama işte bu soğuk kederli kızın soğuk solgun arakçı suratı ve manşetleri çözülmüş, düğmeleri iliklenmemiş bir erkek gömleği giyiyor olması, işte bu yüzden kızın devingen omuzlarıyla sağa sola çarpa çarpa mekânın bir ucundan öbür ucuna akarcasına ilerledikten sonra elinde kısa bir izmarit tutarak eğilip birisiyle konuştuğunu anımsıyorum,

sigarasının külünü silmek için iki santimlik uzun, upuzun tırnaklarıyla keskin, şık bir hareket yapıyordu boynuna, tırnakları da insanın aklına Doğu'yu düşürüyordu, yılanımsı)—her çeşit grup ve Ross Wallenstein, koca bir kalabalık ve sahnede vakur gözleriyle Bird Parker, o dönemde onu da tutuklamışlar ve sonrasında, geri döndüğünde karşısında bebopun unutulduğu bir Frisco bulmuş ama yakınlarda yeni muhteşem kuşağın toplanıp ağıt yaktığı Red Drum'ı keşfetmiş ya da birileri ona Red Drum'dan bahsetmiş ve böylece, işte sahnede Parker, bir yandan bu yeni kuşağı incelerken bir yandan da artık bir düzene oturtulmuş tasarım eseri “çılgın” notalarını üflüyor—davullar gümbürdüyor, tavan yüksek—Adam Moorad, Paddy'yle benim ilk muhabbetimiz sırasında acayip eğlendiğimiz, gümbür gümbür gürleyen Pantera's'ta Paddy ve benimle çabucak on sentlik bir bira içtikten sonra, saat on bir civarında bana iyilik olsun diye söz vermişçesine ve vazifeşinas bir edayla kalkıp gidiyor, yatıp uyuyacak ki sabah kalkıp işe gidebilsin—Mardou ise müzik ara verdiğinde hızlıca bir bira içmek için gözlerinde şen şakrak bir ifadeyle şimdi benimle takılıyor, ama onun ısrarıyla Red Drum'da değil, biranın on beş sent olduğu Mask'ta yapıyoruz bunu—onun da yanında biraz parası var, Mask'a gidiyoruz, içten ve ciddi bir şekilde konuşmaya başlıyoruz, birayla kafalara güzel bir cila çekiyoruz ve iş başlıyor—müziği, Bird'ü dinlemek için Red Drum'a dönüyoruz, Bird'ün birkaç kez bariz bir şekilde Mardou'yu kestiğini gördüm, ayrıca benim de gözlerimin içine baktı, bir sorunun yanıtını arıyordu adeta, olduğumu sandığım büyük yazar mıydım gerçekten, sanki aklımdan geçenleri, hırslarımı biliyor ya da beni başka gece kulüplerinden, başka Sahil'lerden, başka Chicago'lardan hatırlıyordu—bakışında meydan okuma yoktu, bebop kuşağının, en azından bu kuşağın sound'unun kralının ve kurucusunun kendisini izleyen gözlere bakışı, dudaklarını büzüp muhteşem ciğerleri ve ölümsüz par-

maklarıyla işe koyulduğunda gizlice izleyenleri izleyen gözleri, kalabalıktan uzak, ilgili ve insancıl gözleri, bir yandan en büyük olup sırf var olduğu için doğal olarak en büyük olup bir yandan da olup olabilecek en müşfik caz müzisyeni—aşkımızın yeni-yetmeliğinde Mardou’yla beni izliyor ve büyük olasılıkla neden diye düşünüyor ya da sürmeyeceğini bildiğinden incinenin hangimiz olacağına bakıyor çünkü artık gözlerini benden ayırmıyor diyecek kadar olmasa da belirgin bir biçimde, gözleri benim olduğum tarafa bakıp ıslıl ıslıl parlayan Mardou, ama o zamanlar bilemezdim bunu ve şimdi de tam olarak bilemiyorum, tek bir gerçek dışında—Mask’ta birayla sarhoş olduğumuz konserin ardından, Üçüncü Cadde otobüsünde gecenin ve yürek atımı gibi yanıp sönen neon ışıklarının içinden hüznle geçip eve dönerken bir şeyler daha haykırmak için bir anda Mardou’ya doğru eğildiğimde, (daha sonra itiraf ettiği gibi benliğinin en gizli yerinde) “soluğumun tatlılığı” (alıntı) ile yüreği yerinden oynadı ve bir anda beni neredeyse sevdi Mardou—Heavenly Lane’in karanlık üzgün Rus kapısını, çektiğimizde kaldırıma sürtünüp gıcırdayan o büyük demir kapıyı bulduğumuzda bunu bilmiyordum, leş kokan çöp tenekelerinin içindekiler hüznle birbirine yaslanmıştı, balık kafaları, kediler ve onların peşi sıra Lane’in ta kendisi ve orayı ilk görüşüm (1951’de çılgın bir Ekim akşamında elimde taslak defterimle oradan geçerken ruhumda ne de uzun bir tarihe ve koca bir yere sahipti Lane, ben o Ekim’de en nihayet kendi yazar ruhumu keşfetmekteydim, motosikletiyle Big Sur’a gelen yeraltı sakini Victor’ı gördüm orada, aynı motosikletle Alaska’ya gitmiş olduğu söyleniyordu, yanında da küçümen yeraltı sakini hatun Dorie Kiehl, işte oradaydı Victor, İsa paltosuyla Heavenly Lane’in kuzeyine, evine yürüyordu ve onu bir süre takip ettim, Heavenly Lane’i ve Mac Jones gibi insanlarla yıllardır yeraltı sakinlerinin gizemi, suskunluğu hakkında yaptığım uzun konuşmaları düşünerek, Mac

onlara “kentli Thoreau’lar” diyordu, tıpkı New York New School seminerlerinden Alfred Kazin’in Doğu’dan yaptığı yorum gibi, bütün öğrenciler Whitman’la cinsel devrim perspektifinden ilgileniyormuş, Thoreau’yla ise düşünceye dayanan, mistik ve anti-materyalist, belki de varoluşçu ya da bilmemne bir şey bakış açısından, Melville’in *Pierre*’ine yaraşır bir ahmaklık ve kafa karışıklığı, koyu renkli minicik beat çuval bezi elbiseler, kırık pencerelerin kenarında cank basıp saksafonlarına asılan büyük tenor saksafoncular hakkında dinlediğiniz öyküler ya da Roualtvari azizlere yaraşır bir adsız sansızlıkla kafa kıyak uzanmış yatan sakallı büyük genç şairler, Heavenly Lane bütün yarasa yeraltı sakinlerinin şu ya da bu zamanda yaşadığı meşhur Heavenly Lane, Dostoyevski’nin Petersburg viraneliklerinden çıkıp gelmiş gibi görünen oysa gerçekte yitik ve sakallı bir Amerikan idealisti olan, aynen böyle olan Alfred ile küçük hastalıklı karısı da yaşamıştı orda) ve işte ben Heavenly Lane’i yanımda Mardou’yla ilk kez gördüğümde avluda çamaşırlar asılıydı, burası cumbalı 20 ailelik büyük ve harap bir apartmanın arka avlusuydu, çamaşırlar sarkıyordu ve akşamüzeri İtalyan annelerin, çocukların, Finnegancılık yapan ve akrobat merdivenlerden bağırıp çağıran babaların, kokuların, miyavlayan kedilerin, Meksikalıların, bütün radyolardan gelen müziğin muhteşem senfonisi duyuluyordu, Meksikalıların bolerosu, spagetti yiyenlerin İtalyan tenoru, aniden açılan KPFA radyosundan gümbür gümbür yükselen Vivaldi’nin klavsen için yazılmış senfonileri ve tümünün muhteşem karışımı, işte bütün yaz sevgilimin kolları beni sarmışken bunları dinledim—şu anda oraya giriyor ve adeta bir viranenin daracık küf kokulu merdivenlerinden çıkıp kapısına varıyorum.

Bir plan yaptım ve dans etmemizi istedim—öncesinde karnı acıktığından Jackson and Kearny’den Çin usulü omlet almamızı önermiştim, gidip almıştık ve şimdi de omleti ısıtıyordu (sonra-

dan bundan tiksindiğini itiraf edecekti, oysa benim en sevdiğim yemeklerden biridir ve sonraları hep yaptığım gibi lokmaları ağzına tıkmaya başlamıştım bile, o ise yeraltı sakinlerine yaraşır bir kederle bunun çilesini tek başına çekmek istiyordu, istiyorduysa tabii) ah.—Dans ediyorduk, ışığı söndürmüştüm, yani karanlıktaydık, dans ediyorduk, onu öptüm—baş döndürücü bir öpücüktü, dansımızla birlikte o da dönüyordu, başlangıçlar, karanlık bir odada ayakta öpüşen âşıkların her zamanki başlangıçları, oda kadınsa erkektir tüm tasarılar—ve bütün bunlar sonrasında gelen çılgın danslarla neticeleniyor, o ya kucağımda ya bacağımda, dengeyi tutturmak için onu yere eğmişim, kolları boynumda, zaten yanan, *beni* bunca tuşturmaya gelen kolları—

Ve çok geçmeden Mardou’nun hiçbir inancı olmadığını, hayatı boyunca bir inanç edinecek bir yeri de bulunmadığını öğrenecektim—onu doğururken ölmüş Negro bir anne ve kim olduğu bilinmeyen yarı-Cherokee bir baba, daha doğrusu üzerinde geniş kenarlı siyah Meksika şapkası ve pembe atkısı, sonbaharın gri ovalarında paramparça ayakkabılarını çıkarıp atan, sosis pişirilen ateşlerin başına çöküp geceye Tokay boşları fırlatan bir hobo, “Yaa Calexico!”

Çabucak girdim içine, ısırdım, ışıkları söndürdüm, yüzümü utançla gizledim, dehşetli seviştim çünkü bütün bir yıl aşktan yoksun kalmıştım ve beni tüketen ihtiyacım şimdi daha da bastırıyor, derinlere itiyordu beni—karanlıktaki küçük anlaşmalarımız, gerçekten kimseye anlatılmaması gereken şeyler bunlar—nitekim daha sonra şunları söyleyen Mardou oldu, “Erkekler çıldırmış, öze sahip olmak istiyorlar, öz de kadın ve işte orada, avuçlarının içinde ama onu orada bırakıp büyük soyut inşalar dikmeye koşuyorlar.”—“Yani sence bir şey yapmadan evde öz ile kalmaları gerek, öyle mi? Bütün gün bir ağacın altında kadın ile uzanıp yatmaları gerek? Mardou, bu benim eski

bir fikrim, çok güzel bir fikir, bundan daha iyi dile getirildiğini, düşünüldüğünü hiç duymamıştım.”—“Bunun yerine koşup büyük savaşlar çıkarıyor, kadınları insan değil ödül yerine koyuyorlar, n’aparsın oğlum, ben de bu bokun içindeyim ama en azından içinde olmayı istemediğim kesin.” (Hepsini yeni kuşağın o tatlı, görgülü, afilli tonlamalarıyla dile getiriyor.)—Ve ben şu anda onun aşkının özüne sahip olmuş bir halde sözcüklerden büyük inşalar dikmekte ve bu yüzden de o aşka gerçek anlamda ihanet etmekteyim—dünyanın çamaşır ipindeki her bir dedikodu çarşafının öyküsünü anlatıyorum—ve onun çarşafı, bizim çarşaflarımız, baştan sona iki aylık aşkımızda (ben öyle sanıyordum) sadece bir kez yıkanır çünkü yalnız bir yeraltı sakini olan Mardou günlerini tembellik ederek geçirir, çarşafarla çamaşırhaneye gidecektir ama o da nesi, bir anda akşamüzeri oluvermiştir, sonuçta öyle bozbulanık kalırdı çarşaf ve bana çok güzel gelirlerdi—yumuşacık olurlardı çünkü.—Ne ki bu itirafla derinlerde olup bitenlere ihanet edemem, uyluklara, uylukların barındırdıklarına—buna rağmen, yazmak niye?—uyluklar özü barındırır—benim orada kalmam gerekiyordysa da, oradan gelmiş ve sonunda oraya dönecek olsam da, koşup inşaları inşa etmek zorundayım—hiç uğruna—Baudelaire şiirleri uğruna.

Bir kez olsun kullanmadı aşk sözcüğünü, vahşi dansımızın ardından onu kucağımda taşıdığımda, yatağın kenarına tutunup onu yavaşça yatağa fırlattığımda, onu bulacağım diye binbir cefa çektiğimde, ki bayılmıştı buna ve bütün hayatını cinsellikten uzak yaşayıp (ilk olarak on beş yaşında bir birleşmeyle bir şekilde kadınlığa ermiş ve o zamandan beri hiç sevişmemişti) (Ah bu sırları anlatmanın acısı, fakat anlatılmaları da bunca gerekli, yoksa neden yazsın ya da neden yaşasın ki insan?) şimdi ise “*casus in eventu nest*”* ama hafiften aklımı

* Ovide’nin Aşk Sanatı adlı yapıtında, baştan çıkartma ile ilişkili olarak “Belki işe yarar, belki yaramaz” anlamında kullandığı bir kalıp, (ç.n.)

yitirişimden hoşnuttu, ben ise bunu birkaç birayla egomanyak bir biçimde de yapabilirdim—sonrasında karanlıkta uzanış, yumuşak, dokunaçlı, beklemede, ta uykuya dek—böylece sabah birakâbuslarının çığlığıyla uyanıyor ve yanı başımda dudakları aralık bir vaziyette uyuyan Negro kadını görüyorum, siyah saçlarına yastığın beyaz pamukçuğundan ufak parçalar dolmuş, neredeyse kusasım geliyor, böyle dahi hissedebildiğim için ne menem bir hayvan olduğumun ayırdına varıyorum, önceki gecenin heyecanının kıpır kıpır çarşafalarında çırlıçiplak uzanan üzümkara küçük tatlı-beden, Heavenly Lane’in gri pencereden içeri sızan gürültüsü ve öyle gri bir Ağustos sıcağı ki birden oradan hemen ayrılıp “işime dönmek” istiyorum, kimeranın vazifesi, onun gibi bir şey değil bu, düzenli bir biçimde gelen iş ve görev duygusu, ben bu alçakgönüllü duyguyu evde (South City’de) yaratıp geliştirdim ve işte oradaki rahatlık, o zaman istediğim, şimdiyse katlanamadığım yalnızlık—Kalkıp giyinmeye, özür dilemeye başladım, çarşafın içinde küçük bir mumya gibi uzanan Mardou’nun ciddi kahverengi gözleri üzerimde geziniyordu, Kızılderili gözlerinin ormandaki dikkatini andırıyordu bu gözler, kahverengi kirpiklerin bir anda kalkmasıyla kara kirpikler gözün fantastik akını bir anda ortaya seriyordu, pırıltılı irisin ortası ise kahverengiydi, boksörlerinkini andıran hafiften Mongoloid burnu yüzünün ciddiyetini vurguluyordu ve yanakları uykudan hafifçe şişmişti, tıpkı çok uzun zaman önce bulunmuş, kırmızı somaki mermerinden güzel bir Aztek maskesindeki yüz gibi.—“İyi de bu acele niye, yani neredeyse histerik ya da kaygılı gibi?”—“Pekala, çıkmak zorundayım, yapılacak işlerim var ve ayılmam gerek—akşamdan kalmayım—” o ise hâlâ yarı uykuda, böylece o yeniden uykuya dalarken bir iki sözle sıvışıyor ve birkaç gün boyunca onu bir daha görmüyorum.

Fethini gerçekleştirmiş olan bu aklısikinde ergen eve gittiğinde fethedilmiş kızın, karakirpikli güzelin aşkının yitimini pek

az düşünüyör—burada itirafa mahal yok.—Onu tekrar görüşüm, Adam'da kaldığım bir gecenin sabahına rastladı, kalkıp bütün gün mutfakta daktilonun başına oturacak, kahve içerek çalışcaktım çünkü o dönemde derdim gücüm çalışmaktı, aşk değil—her ne kadar istemesem de beni bunları yazmaya zorlayan acı da değil, tüm bunları yazmakla dinmeyecek, aksine artacak ama diyeti de ödenecek olan acı, ah, keşke onurlu bir acı olsaydı da utanç ve yitimin bu kapkara lağım çukurundan, gecenin bangır bangır ahmaklığından ve alnının üzerindeki zavallı terden başka bir yere koyabilseydim onu—Adam işe gitmek için kalkıyor, ben de kalkıyorum, el yüz yıkama faslı, mırıldanmalar, telefon çaldığında arayan Mardou, terapistine gidecek ama otobüse binmek için on sente ihtiyacı var, evi hemen köşeyi dönüverince, “Tamam gel ama çabuk ol, işe gidiyorum, on senti Leo'ya bırakacağım.”—“Aa, o orada mı?”—“Evet.”—Aklımdan o işi yine halletmek gibi erkek düşünceleri geçiyor ve aslında, ansızın onu görmeye can atıyorum, sanki ilk gecemizden hoşnut kalmadığını hissetmişim gibi (böyle düşünmemi gerektirecek bir neden yok oysa, vuruşmadan önce göğsüme uzanıp Çin usulü omletini yemiş ve ıslıl ıslıl şen gözlerle beni izlemişti) (bu gece tadını düşünmanım mı çıkarıyor bu gözlerin?) ve bu düşünce, yapış yapış, ateş basmış alnımı yorgun elime dayamama neden oluyor—Ah aşk, kaçtı elimden—acaba telepati gecenin içinde duygudaşlıkla karşı tarafa ulaşır mı?—İşte böyle akıldışı ve karşı konulmaz inançlara savruluyor bu adam—şehvetin soğuk âşığının yazgısının ruhun ılık kanayışıyla son bulacağını sanıyor—böylece geliverdi işte Mardou, saat sabahın sekiziydi, Adam işe gitti ve biz yalnız kaldık, davetim üzerine büyük pofuduk koltukta anında kucağıma kıvrılıverdi ve konuşmaya başladık, öyküsünü anlatmaya başladı ve ben de (o gri günde) loş kırmızı ampulü yaktım, gerçek aşkımız böylelikle başladı—

Bana her şeyi anlatmazsa olmazdı—hiç kuşkusuz, daha iki gün önce Adam’a bütün öyküsünü anlatmış, Adam da sakalını çekiştirerek, uzaklara dalmış gözlerinde ilgileniyor gibi görünmesini, kasvetli sonsuzluktaki âşıkadam gibi görünmesini sağlayan bir hülya ile ona kulak verip başını sallamıştı—şimdi ise benimle baştan başlıyor ve sanki (ben öyle düşünüyordum) öyküsünü Adam’ın kardeşi olan daha muazzam ve büyük bir âşığa anlatıyordu Mardou, daha beter bir dinleyiciye, endişelenmeye eğilimli birine.—Gri Batı’nın hepten gri San Francisco’sundaydık işte, havadaki yağmur kokusu neredeyse burnunuza kadar geliyordu ve ülkenin öteki ucunda, Oakland’ın ötesindeki dağları aşınca Donner ve Truckee’nin ötesinde büyük Nevada Çölü bulunuyordu—Utah’a, Colorado’ya uzanan kıraç topraklar, hani şu Cherokee melezi hobo babasının olduğunu düşlediğim, sonbaharda buz kesen ovalara uzanan kıraç topraklar ve işte orada üzeri açık bir yük vagonunda yüzükoyun uzanmış yatıyordu babası, rüzgâr üzerindeki paçavralarla siyah şapkasını arkaya savuruyordu, kahverengi üzgün yüzü bütün o topraklara ve kedere dönük.—Başka zamanlarda ise Kızılderililerle beraber pamuk toplayıcılığı yaptığını hayal ediyordum babasının ve işte sıcak bir gecede uzun kollu gömlekler giymiş, birbirleriyle şakalaşıp duran adamların arasına bir sandalye çekmiş oturuyor, bir tükürük fırlatıyor ve adamlar şöyle diyor, “Hey, Hawk Taw, şu hikâyeyi tekrar annatsana, hani taksi çalıp taa Kanada, Manitoba’ya kadar gitmişin ya—sen o hikâyeyi duydun mu Cy?”—Babasının hayali gözümün önünde canlandı, gururla dimdik ayağa kalkıyor, yakışıklı, Amerika’nın bir köşesinde, kırmızı loş ışıktaki kimse bilmiyor adını, kimse umursamıyor—

Mardou’nun kentin sınırlarını aşan ve kendisine onca dehşetli gelen psikolojik kopuşlara, yaşadığı minör füglere dair küçük öyküleri ve çok fazla esrar içmesi (babasına, etinin kurucusuna, dehşetinde yaşayan ceddine, psikanalizle harekete geçen

kaygılar içindeki Mardou'nun hayal etmeye bile cesaret edemeyeceği çok daha büyük bir kopuş ve deliliği bilen o insana doğru benim bizzat çekilmemin ışığında) Negrolar, Kızılderililer ve genel olarak Amerika hakkındaki düşüncelerim için tastamam bir tual teşkil ediyordu ama bu tual aynı zamanda Mardou'nun da hepimizi bağlayan Peruk ve Avrupa Hüznü'yle içinde dönüp durduğu “yeni kuşağın” ve diğer tarihsel kaygıların bütün imalarını, sık sık dinlediğim ve bizzat anlattığım öyküsünü anlatırken takındığı masum ciddiyetin renklerini taşıyordu—fal taşı gibi açılmış gözlerle cennette birbirimize sarılıyor olurduk bu öyküler sırasında—1950'lerde loş bir odada oturan Amerikan hipster'ları—pencerenin çıplak yumuşak pervazının ötesindeki sokakların uyumsuz sesleri.—Babası için kaygılanıyordum çünkü ben de oralardan geçmiş, toprağın üzerine oturmuş, ihtiyar Kızılderililer ile Asıl Amerikalıların kemikleriyle dolu toprağı örten demiryolunu, Amerika'nın çeliğini görmüştüm.—Colorado ve Wyoming'ın soğuk gri sonbaharında toprakta çalışmış, Kızılderili hoboların ansızın yolun kenarında belirivermesini izlemiştim, ağır hareket ederler, şahin dudaklı, oyuk çeneli, kıvrık yüzlüdürler, ışığın koca gölgesine sırtlarında yük ve hurdaları, alçak sesle konuşarak gelirler, ırgatların, hatta Cheyenne ve Denver sokaklarındaki Negroların, koca Batı'nın Ermenilerden ve Meksikalılardan oluşan genel azınlığının kaygılarının öyle uzağındadırlar ki üç ya da dört kişilik Kızılderili gruplarının bir tarlayı ve demiryolunu geçişini izlemek insanın duyularına bir düş gibi inanılmaz gelir—şöyle düşünürsünüz, “Bunlar Kızılderili herhalde—Tanrı'nın bir kulu bile dönüp bakmıyor—şu yana gidiyorlar—kimse farkına varmıyor—ne yana gittikleri pek fark etmiyor—Kızılderililer için ayrılmış araziye mi? O kahverengi kesekâğıtlarında ne var?” ve ancak büyük bir çaba harcarsanız şunu fark edersiniz, “Oysa onlar bu topraklarda yaşıyorlardı ve bu koca göğün altında çadırlarda toplanmış topyekûn uluslar

olarak kaygılanıyor, ölüleri için ağıtlar yakıyor, karılarını koruyorlardı—şimdiyse atalarının kemiklerinin üzerinden geçen demiryolu sonsuzluk imasıyla ileriye gösteriyor onlara, insanlığın hayaletleri çilelerinin silsilesiyle derinden irinlenmiş toprağın üzerinde hafif adımlarla yürüyor, öylesine irinlenmiş ki karşınıza bir bebek eli çıkması için toprağı otuz santim kazmanız yeter.—Gıcırdayan dizel motoruyla bir ekspres yolcu treni hızla geçiyor, düüt düüüt, Kızılderililer gözlerini kaldırmakla yetiniyor—bিরer nokta gibi gözden kaybolduklarını görüyorum—” ve şimdi San Francisco’daki kırmızıampullü odada tatlı Mardou’yla otururken düşünüyorum, “Gri kıraç topraklarda gördüğüm senin babandı, gece yutmuştu onu—onun özsuyundan geldi senin dudakların, çile ve hüznü dolu gözlerin, peki şimdi ismini bilemeyecek miyiz onun, yazgısına bir ad koyamayacak mıyız?”—Küçük kahverengi eli benimkinin içinde tortop olmuş, tırnakları derisinden daha açık renkli, ayak parmaklarında da böyle ve ayakkabılarını çıkarmış, ısıtmak için bir ayağını uyluğuma yerleştirmiş, konuşuyoruz, sevginin, saygı ve utancın tarihlerinin daha derinlikli düzleminde aşk hikâyemize başlıyoruz.—Çünkü cesaretin en büyük anahtarı utançtır ve geçmekte olan trendeki bulanık yüzler, gözden kaybolan hoboların silueti dışında bir şey görmüyor ovada—

“Hatırlıyorum da bir pazar günü Mike’la Rita gelmişti, çok sert bir ot tıttırmıştık—içinde volkan külü var demişlerdi, içtikleri en sert otmuş.”—“L.A.’den mi gelmiş?”—“Meksika’dan—birkaç herif bir steysinla gidip paraları birleştirmişler, ya da Tijuana’ya mıydı neresiydi, bilmiyorum—Rita o sıralar kafayı çizmekle meşguldü—Kafamız güzel olduğunda çok dramatik bir edayla ayağa kalkarak odanın ortasında dikildi, off, sinirlerimin kemiklerimi yakıp geçtiğini hissediyorum diyordu—hatunun gözümün önünde *koptuğuna* şahit olmak—beni huzursuz etti ve kafama Mike’la ilgili bir fikir takıldı, öldürmek istemiş

gibi bakıp duruyordu bana—zaten çok acayip bir bakışı vardır—neyse ben de evden çıkıp yürümeye başladım ama ne yöne gideceğimi bilmiyordum, zihnim gitmeyi düşündüğüm çeşitli yönlerle dönüp duruyordu ama bedenim Columbus boyunca dosdoğru yürümeye devam ediyordu, fakat yine de zihnimde ve duygularımda döndüğüm her yönü duyumsuyordum, farklı sâiklerle dönebileceğim tüm o yönlerin olasılığıyla afallamıştım, tüm bunlar insanı başka *biri* yapabiliirdi sanki—çocukluğumdan beri bunu sık sık düşünmüşümdür, mesela her zamanki gibi Columbus’a gitmek yerine Filbert’a dönseydim bir şey olur muydu, o zamanlar önemsiz gelen ama sonunda bütün hayatımı etkilemeye yetecek bir şey?—*Dönmediğim* o yönde beni neler bekliyor?—böyle şeyler işte ve bu tarz düşünceler yalnızlığım—da bana eşlik eden bunca sabit bir meşgale olmasaydı, onlarla mümkün olan en fazla şekilde oynamasaydım şu anda da dert etmezdim ama bu saf *farz etme halinin* beni *korkulara* götüren berbat yollarını görüyorum ve kahretsin, bu kadar *ısrarcı* olmasaydım—” günün geç saatlerine dek böyle sürüp gidiyordu işte konuşmalarımız, yalnızca parçalarını, onları da bölük pörçük anımsadığım, upuzun bir öykü, bağlaç ve virgüllerle bağladığım bir perişanlık kütlesi, o kadar—

Kasvetli öğle sonralarında Julien’in odasında kopuyorduk ve Julien, Mardou’ya zerrece aldırış etmeden oturup gözlerini gri pervanelerin boşluğuna diken, yalnızca pencereyi kapatmak ya da ağırlığını öbür dizine vermek için kımıldayan Julien, huşu içinde fal taşı gibi açılmış gözlerini bir yerlere öyle uzun, öyle gizemli ve söylediğim gibi öyle İsavari bir biçimde, öyle bariz bir kuzu masumiyetiyle dikerdi ki bana kalırsa orada Julien, Wallenstein (aynı tip) ya da Mike Murphy (aynı tip) ile bir gün yaşamak bile insanı delirtmeye yeterdi, kasvetli uzundüşünceleri baki yeraltı sakinleri.—Ve sindirilmiş kızcağz karanlık bir köşede bekliyorken ben olanca netliğiyle Big Sur’daki günleri-

mi hatırlıyordum, Victor ciddi ciddi ev yapımı motosikletiyle gelmişti, yanında da Dorie Kiehl, Patsy'nin kır evinde bir parti vardı, biralar, mum ışığı, radyo, muhabbet, ama acayip ve pejmürde kılıklı bu yeni konuklar, hani o sakalıyla Victor ve karamsar ciddi gözleriyle Dorie ilk bir saat boyunca kimsenin onları göremeyeceği mum ışığı gölgelerinin gerisinde oturmuşlardı ve hiçbir şey söylemedikleri, sadece (kimse dinlemiyorken) meditasyona başladıkları, hüzne daldıkları, çile çektikleri için ben de en sonunda orada olduklarını unuttum—o gecenin daha ileri saatlerinde tarlada üçgen bir çadırda Pasifik Sahili'nde Yıldızlı Gece'nin sisli çiyları altında uyudular ve sabah aynı alçakgönüllü suskunlukla, hiçbir şey söylemediler—Victor ne çok aklıma geliyor, yeraltı sakini afile kuşağın suskunluk, bohemlere yaraşır gizem, uyuşturucu, sakal, yarı-kutsallık ve sonradan öğrendiğim aşılması mümkün olamayan fenalık eğilimlerini en abartan kişı (*The Moon and Sixpence*'deki George Sanders gibi)—dolayısıyla kendi hesabına sağlıklı ve içindeki rüzgârlı açıklıktan aşka hazır bir kız olan Mardou da şimdi köhne bir köşeye sinmiş, Julien'in konuşmasını bekliyordu.—Genel, “en-sest” dahilinde razı olduğı kurnaz ve sözsüz bir ayarlamayla ya da gizli bir liderin isteğıyle el değıştiriyor ya da belki işler şöyle dönüveriyordu, “Hey Ross, Mardou'yu bu gece sen götür eve, ben Rita'yı halletmek istiyorum, değışiklik olsun.”—ve böylece bir hafta Ross'ta kalıp volkan külü tüttürerek kafadan kopmuş oluyordu—(uygunsuz seksin insanı geren huzursuzluğu da cabası, bir de bu anemik maquereaux'nun* erken boşalmaları onu gerginlik ile merak arasında asılı bırakıyordu).—“Onlarla tanıştığım da masum bir hatundum, bağımsızdım ve tamam, mutlu falan değildim ama yapacağım bir şeyler olduğunu hissediyordum, gece okuluna gitmek istiyordum, elimden gelen birkaç iş vardı, Olstad's'ta ve Harrison'ın oralardaki küçük yerlerde mü-

* Pezevenkler. (ç.n.)

cellitlik yapabilirdim, okuldaki sanat öğretmeni yaşlı hatun büyük bir kadın heykeltıraş olabileceğimi söylüyordu, farklı farklı ev arkadaşlarıyla yaşıyor, kendime giysiler alıyor ve ayaklarımın üzerinde durabiliyordum.”—(küçümen dudağını emiyor ve gırtlğından şu pürüzsüz “cuk” sesi geliyor, hüzünle ve sanki nezlemiş gibi çabucak içe çekilen soluklar sırasında gırtlaktan gelen bir ses, sıkı içkicilerin gırtlaklarından çıkan ses gibi, ama Mardou içkici değildi, yalnızca kendini üzen biriydi) (ulu, koyu renkli)—(sıcacık kolunu daha bir sıkıca doluyor bana) “ve o da orada uzanmış n’oldu diyor ama anlayamıyorum—.” Ansızın, ne olduğunu anlayamaz hale geliyor çünkü aklını yitirmiş, benliğine dair her zamanki farkındalığını kaybetmiş ve gizemin tekinsiz uğultusunu hissediyor, kim olduğunu ne diye olduğunu ve nerede olduğunu gerçekten bilmiyor, pencereden dışarı bakıyor ve bu San Francisco şehri ona yapılan dev bir şakanın çaplı çapraşık çıplak sahnesi.—“Arkam dönüktü ve Ross’un ne düşündüğünü bilmiyordum—hatta ne yaptığını da.”—Üzerinde giysi yoktu, Ross’un tatmin olmuş çarşaflarının arasından kalkmış, koyu kasvetzamanın sisinde öylece durarak ne yapmalı, nereye gitmeli diye düşünüyordu.—Ve o orada parmağı ağzında dikildikçe, adam da “N’ooldu be-bek” dedikçe (sonunda sormayı kesmiş, onu orada öylece, kendi haline bırakmıştı) içinden gelen patlama ve galeyan baskısını daha çok hissediyordu, sonunda korkudan yutkunarak ileri doğru dev bir adım attı—her şey açık seçikti: havada tehlike dolanıyordu—gölgelerde yazılıydı, köşedeki çizim masasının arkasındaki iç karartıcı tozlarda, çöp torbalarında, günün duvardan sızıp pencereye ulaşan gri akıntısında, insanların boş gözlerinde—odadan koşarak çıkmıştı Mardou—“Ross ne dedi?”

“Hiçbir şey—yerinden kıpırdamadı ama kapıyı kapatırken arkama baktığımda başını yastıktan kaldırmıştı—Sokak arasındayken üzerimde giysi yoktu, bu beni rahatsız etmedi, kendimi

her şeyin farkına varışına kaptırmıştım, masum bir çocuk olduğumu biliyordum.”—“Çıplak yavru, vay canına!”—(Kendi kendime şöyle dedim: “Tanrım, bu kız, Adam haklı, bu kız deli, yani böyle birşeyi ben de yapardım, aynı 1945’te Honey’yle birlikte benzedrin çakıp koptuğum zamanki gibi, ben de Honey’nin çete arabası, yıkım ve alevler için vücudumu kullanmak istediğini sanmıştım ama San Francisco sokaklarına cırlıçıplak fırlamazdım tabii, gerçi biraz harekete ihtiyaç var diye düşünüp yapabildim belki, evvet.”) Doğruyu söyleyip söylemediğini merak ederek baktım ona—Sokak arasında, kim olduğunu merak eder haldeydi, gece, ince bir pus çiseltisi, uyuyan Frisco’nun sessizliği, körfezde yelkenliler, körfezin üzerindeki dev pençe pusundan örtü, ortasında Tapınak-sütunlu Alcatraz kumarhanelerinden yükselip yansıyan tuhaf tekinsiz ışık halesi—Mardou’nun bu durgunlukta çarpan yüreği, soğuk karanlık huzur—Tahta çitin üzerine çıkmış bekliyor—dış dünyadan ona şimdi ne yapması gerektiğini söyleyen bir mesaj, bir işaret gelecek mi diye bekliyor, anlam dolu bir mesaj çünkü her şey doğru ve sırf bir kerelik olmalı—“Yanlış yönde tek bir kayma...” İşte yine Mardou’nun yön güdüsü, acaba çitin bu tarafına mı atlasa yoksa şu tarafına mı, sonsuz uzam dört yöne uzanıyor, kasvetşapkalı adamlar pusta gizlenen çıplak kıza aldırış etmeden pırıltılı sokaklarda işe gidiyorlar, orada olup onu görselerdi bir çember oluşturarak dokunmadan durur, aynasızların-yetkililerin gelip onu bir arabaya bindirerek götürmesini boş boş bakan kayıtsız bezgin gözlerle, düz bir utançla vücudunun her yerini izleyerek beklerlerdi—çıplak bir yavru.—Tahta çitte ne kadar durursa sonunda aşağı inip karar verme gücü o kadar azalacak, yukarıda Ross Wallenstein cank tribindeki şu yataktan bir milim bile kırmılamıyor, Mardou’nun koridorda kıvrılıverdiğini düşünüyor ya da bir deri bir kemik bedeni içinde öyle ya da böyle çoktan uykuya dalmış.—Yağmurlu gece dört bir yanda şar şar indirir-

yor, kadınları, erkekleri ve kentleri her yerde tek bir hüznüli şiir dalgasıyla öpüyor, yukarıda en pahalı üst raflara yerleştirilmiş Meleklerin borazanlarıyla çaldığı Şark-örtülü Pasifik-genişliğindeki nihai Cennet şarkılarının bal notaları, aşağıdaysa korkulası bir son var.—Mardou tahta çitin üzerine çıkmış, incecik çiselti kahverengi omuzlarına boncuklar, saçlarına yıldızlar yerleştiriyor, vahşi şimdi-Kızılderili gözlerini artık Karanlığa dikmiş öylece duruyorken kahverengi ağzından küçük bir sis yayılıyor, kızılderili atalarına ait midillilerin battaniyeleri üzerindeki buz kristalleri gibi bu perişanlık, uzun zaman önce köye düşen çiselti gibi, yeraltından ağır ağır çıkan zavallı duman ve yaşlı bir annenin umutsuz binyıllarda meşe palamudu dövüp lapa yapışı gibi—avcı Asya çetesinin, yerkürenin sonuncu kaburgası Alaska'dan Yeni Dünya Ulumalarına zincir şaklata şaklata gelişinin şarkısı bu (onların ve şimdi de Mardou'nun gözlerinde er geç gelen İnka Maya Krallığı, altın yılanla parıl parıl parlayan ve tapınakları Yunanlarınki, Mısırlılarınki kadar asil uçsuz bucaksız Aztek, tapınak odalarında türlü sanatlar yaratan Moğol dehaların uzun pürüzsüz sivri çeneleri ve düzlenmiş burunları, bu çenelerin konuşmak üzere öne atılışı, ta ki Cortez İspanyolları, Pizarro'dan bezmiş eski dünyanın efemine iç donları giymiş Hollandalı serserileri savanlardaki şeker kamışı arazilerini yerle bir ede ede gelip Yeni Dünya Güneşi'nde Kızılderili Gözlerin parıl parıl parlayan şehirlerini buluncaya dek—yükseklerdeydi bu şehirler, arazi düzenlemeleri yapılmıştı, bulvarları vardı, ayinleri yapılmıştı, habercileri vardı, çarpan yüreğin sunulduğu o hepaynı Yeni Dünya Güneşi'nde bayrakları dikilmişti) Mardou'nun yüreği Frisco yağmurunda atıyor, tahta çitin üzerinde, son gerçeklerle yüz yüze gelirken şimdi Mardou toprakta koşmaya, geri dönmeye ve eskiden olduğu yere, her şeyin eskiden olduğu yere kıvrılmaya hazır—hakikat vizyonlarıyla avutuyor kendini—ve parmak uçlarına basa basa

tahta çitten iniyor, ilerliyor, bir koridor buluyor, kıvrılıyor, gizlice sokuluyor—

“Kararımı vermiştim, sanki bir yapı dikmiştim, nasıldı biliyor musun, ama yapamıyorum—.” Yeni bir başlangıç yapmak, yağmurda sıfırdan, etten başlamak, “Neden incitmek istesinler ki benim küçücük yüreğimi, ayaklarımı, küçücük ellerimi, beni saran tenimi, hem Tanrı da benim İçeride ve sıcacık olmamı istiyor, ayak parmaklarım—Tanrı niçin her şeyi çürümeye, ölmeye, incinmeye böylesine müsait yaptı ve farkına varıp haykırmamı niçin istiyor—neden bu vahşi toprak ve çıplak bedenler ve kırılmalar—yaradan tatmin olduğunda, babam çılgık attığında, annem düş kurduğunda ben titredim—Küçükten başladım, büyüdüm, şiştim ve şimdi kocamanım ve bir kez daha, olsa olsa ağlayıp korkan çıplak bir çocuğum—Ah—Koru kendini, zararsız melek, sen ki kendi kabuğu ve incecik örtülü acısı içindeki bir diğer masumu asla incitmemiş ve incitemeyecek olansın—üzerine bir urba geçir bal kuzum—kendini yağmurdan koru ve bekle, Babacığın yine gelene dek, Anneciğın seni ay vadisinin içine sıcacık atana dek—sabırlı zamanın çemberinde dön, sabahları mutlu ol.”—Yeni bir başlangıç yapmak, titreyerek, cırlıçıplak bir vaziyette ve tahta ayaklarla sokak arasındaki geceden çıkıp bir komşunun vitraylı kapısına varmak—ve çalmak o kapıyı—kadın ürkek kaygan tık tıklara yanıt vermek için kapıya geliyor ve çıplak, ürkmüş, kahverengi kızı görüyor.—(“Bir kadın var burada, benim yağmurumda bir ruh, bana bakıyor, korkmuş.”)—“Yedi kat yabancı birinin kapısı çalınıyor, tabii.”—“Yolun hemen ilerisine, Betty’ye gidip geri dönerim diye düşünüyordum, giysileri geri getireceğime *içtenlikle* söz verdim ve beni içeri aldı, bir bataniye bulup beni sarıp sarmaladı, sonra da giysiler işte, neyse ki yalnızdı—bir İtalyan kadını. Tekrar sokak arasına çıktım, ilk sırada kendi elbiselerim vardı ve akabinde Betty’ye gidip ondan iki dolar isteyecek, ardından da o gün öğleden sonra North

Beach'te, vitrininde karaya vurmuş tahta parçaları duran bir yerde gördüğüm broşu satın alacaktım, demir işleme gibi, el yapımı bir şeydi, dükkân malı, kendime edinme izni vereceğim ilk sembol.”—“Elbette.”—Çıplak yağmurdan bir giysiye, örtülü bir masumiyete ve oradan da Tanrı'nın süslemesine, dinsel bir tatlılığa.—“Mesela Jack Steen'le yumruk dövüşüne girdiğimde hep aklımdaydı.”—“Jack Steen'le yumruk dövüşü mü?”—“Eskidendi bu. Bütün cankiler Ross'un odasına doluşmuş, Kıyakçı ile birlikte damar bulup iğne yapıyordu, Kıyakçı'yı tanır-sın, işte orada da giysilerimi çıkardım ben—hepsi... aynı... ko-puşun... parçasıydı...”—“İyi de şu *giysiler, giysiler,*” (diyorum kendi kendime.)—“Odanın ortasında dikilip öyle koptum işte, Kıyakçı gitarda tek telle bir şeyler tıngırdatıyordu, ona gidip ‘Şu pis notaları çalma BANA’ dedim, tek kelime etmeden kalkıp git-ti.”—Jack Steen öfkesinden deliye dönmüş, yumruklarıyla vu-rup bayıltırsa aklını başına toplayacağını düşünmüş ve bu yüz-den sertçe vurmuş Mardou'ya, ama Jack'teki kuvvet onda da varmış (ah, Amerika'nın elli kiloluk anemik solgun canki çileci-leri) ve küüt, bezgin bezgin duran ötekilerin önünde kozlarını paylaşmışlar.—Hem Jack hem de Julien ile bilek güreşinde ka-pışmış ve ikisini de neredeyse yenmişti.—“Yani bilek olayını so-nunda Julien kazandı ama bunu yapabilmek için cidden gözü dönmüş vaziyette beni yere yatırmak zorunda kaldı, canımı fe-laket acıttı, kendi de cidden altüst oldu.” (küçümen fırlak dişle-rin arasından neşeli ve küçük bir soluk salıyor)—işte böyle, Mardou Jack Steen'le dövüşüp adamı neredeyse harbi harbi pa-taklamış, gelgelelim Jack Steen öfkeden deliye dönmüş ve alt kattaki komşular da polisi aramış, e polis gelince de açıklamalar yapılmak zorunda kalınmış—“dans ediyorduk da.” “Ama işte o gün o demirden şeyi görmüştüm, güzelim mat bir ışıltısı olan küçük broşu yani, boyuna takılacak bir şeydi, bilirsin ya, göğ-sümde ne güzel dururdu kim bilir.”—“Senin kahverengi iman

tahtanda mat bir altın muhteşem dururdu yavrum! Şu müthiş hikâyene devam etsene.”—“İşte, bu broş o anda lazımdı bana, saat kaç olursa olsun, sabahın dördü olmuştu bu arada, üzerimde kadının bana verdiği eski palto, ayakkabılar ve eski bir elbise vardı, sokak orospusu gibi hissediyordum kendimi ama kimse anlamaz diyordum—İki dolar almak için Betty’ye koştum, uyardırdım onu.”—Bu parayı talep etmişti Mardou, yıkım halinden çıkıyordu ve para, parıltılı broşu almasını sağlayacak araçtı (değiş tokuş etmenin, pazarlık yapmanın ve kim kimin sahibi, kim neyin sahibi oyunlarının farklı biçimlerinin mucitlerinin icat ettiği şu aptal araç—). Derken yanında iki dolarıyla sokakta koşuyordu işte, dükkâna geldiğinde açılmasına daha çok vardı, kahve içmek için bir kafeteryaya girip masalardan birine tek başına oturdu, en sonunda dünyanın tadına varıyordu işte, kasvetli şapkaların, parıltılı kaldırımların, fırında pişmiş dilbalığı bulunur yazan tabelaların, yağmurun camekândaki ve bir sütunun üzerini kaplayan aynadaki yansımalarının, envai çeşit soğuk ezmenin sergilendiği yemek tezgâhlarının güzelliğinin, yağda kızarmış hamurların, kahve kavanozları üzerindeki buharın.—“Dünya nasıl da sımsıcak, tek yapman gereken küçük sembolik bozukluklar edinmek—o zaman içeri girmene, istediğin kadar ısınmana ve yiyecek bulmana izin veriyorlar—sokak aralarında derini sıyırmak ve kendi kemiğini dişlemek zorunda kalmazsın—beni avutun diye ağlamaya gelen etten kemikten insanlara barınak olmak, o insanları rahatlatmak için tasarlanmış yerler buralar.”—İşte Mardou, orada oturmuş herkese dik dik bakıyor ve olağan seks müptelaları bu bakışa karşılık vermeye korkuyor çünkü Mardou’nun gözlerinden yayılan titreşimde vahşi bir şey var, onun gergin ve hırslı boynunun, damarları fırlamış, tir tir titreyen ellerinin kıyametinde canlı bir tehlike seziyorlar.—“Kadın madın değil bu!”—“Şu deli Kızılderili birilerini öldürecek!”—Sabah oluyor ve Mardou mutlu mesut, kendi

kafasından geçenlere gömülmüş, dikkatini yoğunlaştırmış bir halde broşu almak için dükkâna gidiyor—ardından başka bir dükkânda resimli kartpostalların sergilendiği döner askılığın başında durup tastamam iki saat boyunca her bir kartı en ince ayrıntısına kadar tekrar tekrar inceliyor çünkü yalnızca on senti kalmış ve bu parayla sadece iki kart satın alabilir ve bunların, kartların da hani şu yeni, önemli anlama dair kusursuz birer kişisel tılsım, kişisel kehanet simgesi olması gerekiyor—hırslı dudakları tramvay gölgelerinin, Çin Mahallesinin, çiçek tezgahlarının, mavinin küçük kuytu anlamlarını görmeye çalışırken gevşiyor, tezgâhtarlar merak ediyor: “İki saattir burada, çorabı yok, dizleri kir pas içinde, kartlara bakıyor, bir Üçüncü Cadde Şarapçısı’nın evden kaçmış karısı olsa gerek, büyük beyazadam dükkânına gelmiş, daha önce hiç parlak yüzeyle bir kartpostal görmemiş—.” Bir gece önce onu Market Street’teki Foster’s’ta elinde (yine) son çeyrekliği ve bir bardak sütle, sütünün içine ağlarken görebilirlerdi, üstelik ona daima gözlerini ayırmadan bakan, onu halletmeye çalışan erkekler bu kez hiçbir şey yapmıyorlardı çünkü korkuyorlardı, çünkü Mardou tıpkı bir çocuk gibiydi ve çünkü: “Julien ya da Jack Steen ya da Walt Fitzpatrick neden sana kalacak bir yer bulmadı, neden seni bir köşede kendi haline bırakmadı ya da birkaç papel borç çıkmadı?”—“Umurlarında değildi ki, benden ürküyorlardı, beni *cidden* ortalıkta istemiyorlardı, uzak bir nesnellikleri vardı sanki, beni izliyor, *kötü kötü* sorular soruyorlardı—Julien birkaç kez senin kafan mı benim kafam mı gibisinden hareketlere girdi, hani bilirsin ya, ‘N’ooldu Mardou’ falan filan, hep yaptığı şeyler işte, bir de anlayış gösteriyormuş gibi yapıyordu ama aslında niye koptuğumu merak ediyordu, o kadar—Onların hiçbiri bana *para mara* vermez oğlum.”—“Sana harbiden kötü davranmışlar, farkındasın değil mi?”—“Yaa onlar kimseye iyi davranmaz, yani ne zaman ne yapmışlar ki, hiçbir zaman hiçbir şey yapma-

dıkları gibi—sen kendi başının çaresine bak ben de kendi başımın.”— “Varoluşçuluk.” “Ama daha beterinden cool Amerikan varoluşçuluğu, hem de canki usulü, onlarla takılıyordum işte, o sıralarda neredeyse bir yıl olmuştu ve ne zaman uçuşa geçseler ben de bir nevi kontakt kafasına girip onlarla birlikte yükseliyordum.”—Yanlarına oturuyordu Mardou, onlarsa taklaya düşüp duruyordu, Mardou ölüm sessizliğinde öylece bekliyor, odanın bir ucundan diğerine çırpınarak ilerleyen ağır, yılansı titreşim dalgalarını duyumsuyordu, milletin gözkapakları düşüyor, başlar bir inip bir kalkıyor, birileri rahatsız edici sızlanmalar geveliyordu, “Of yaa, o orospu çocuğu MacDoud’un yaptığı ayağa geldim oğlum, bir pakete yetecek parası yokmuş da, yok yarım paket alabilirmiş, yarım paket parası verebilirmiş de—of yaaa, böyle kayıp bir hal görmedim ben, cidden, yani neden bir yerlere gidip *susmuyor*, hı?” (Ne zaman birine destek çıkmak için bir şey yapmak ya da her zamanki yollarından biraz sapmak zorunda kalsalar cankilerin ağzından düşmeyen o hı, hımm, ııh, o keyfine düşkün bebe ağlaması, sistemlerini geriletip ta beşikteki günlerine döndüren cank yüzünden hissettikleri o kocaman, avazları çıktığınca, feryat figan, zırl zırl INGAAAA patlamasından kalma bir şey.)—Mardou orada oturuyor olurdu ve sonunda ot ya da benzedrinle kafa olduğunda ona iğne yapmışlar hissine kapılır, kopmuş halde sokakta yürür ve diğer insanlarla arasındaki elektriği andıran akımı hissetmeye başlardı (duyarlılığı artmış olduğundan bunu o anda fark ettiği bir gerçek olarak algılardı) ama bazı zamanlar kuşkuya kapılırdı çünkü bu elektrik gibi duyumun gerçek sorumlusu kendisine gizlice iğne yapan ve sokakta onu takip eden biriymiş gibi gelirdi, evrenin doğal yasalarından bağımsız biri—“Ama buna gerçekten inanmıyordun—tamam, inanıyordun—ben de 1945’te benzedrin tribine girdiğimde kızın gerçekten cesedimi yakıp polisler oğlunun öldüğünü düşünsün diye oğlanın kâğıtlarını cebime

koymak istediğine inanmışım harbiden, kendisine de söyledim.”—“Aaa, ne yaptı?”—“Ooo, babacık!” diyerek beni kucaklayıp ihtimam gösterdi, çılgın bir karıydı Honey, soluk benzime fondöten sürerdi—On beş, beş, yedi kilo vermiştim—her neyse, sende neler oldu?”—“Broşumla dolanıp durdum etrafta.”—Hediyelik eşya dükkânı gibi bir yere girmişti ve orada, tekerlekli sandalyede bir adam vardı. (Camekânında kafesler içinde yeşil kanaryalar olan bir dükkânın kapısından içeri girmişti, etraftaki boncuklara dokunmak, Japon balıklarını izlemek, yerde güneşlenen tombul kediyi okşamak, dükkânın serin yemyeşil muhabbetkuşu cangılında sersem boyunlarını çılgın tüylerindeki pasta kırıntılarına doğru çevirip kaşınan papağanların başka bir dünyaya ait ok bakışlı yeşil gözlerine yükselmek ve kuşlara yaraşır dehşetin onlardan gelen katıksız mesajını hissetmek istiyordu, ciyak, ciik, viik ve adam son derece tuhaftı.)—“Neden?”—“Bilmem, tuhaftı işte, istiyordu, benimle çok açık ve ısrarcı bir tavırla konuştu—yani gözlerini ayırmadan dosdoğru bana bakıyordu ve uzun bir süre böyle baktı, öte yandan en sıradan şeylere bile gülümsüyordu, ikimiz de söylediğimiz tüm diğer şeylerde—bilirsin işte, hayat—ciddi olduğumuzu biliyorduk, aslında mevzu tünellerdi, Stockton Caddesi tüneli, bir de Broadway’de yeni yaptıkları tünel, zaten en çok o tünelden konuştuk ve de bunlardan söz ederken aramızda gerçek bir anlayış doğdu, elektrik akımı gibi, başka düzeyleri hissedebiliyordum, onun konuşmasında da kendi konuşmamda da her tonlamada bu düzeylerin sınırsızlığını, her bir *sözcükteki* anlam dünyasını hissedebiliyordum—Anbean ne kadar çok şeyin olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim, oysa insanlar bunu *biliyorlar*, bildiklerini gözleriyle gösteriyorlar ve başka bir şeyle göstermeyi *reddediyorlar*—çok uzun kaldım orada.”—“Adam da tuhaf bir tipmiş desene.”—“Bilirsin işte, hafiften kel, biraz ibne gibi, orta yaşlı, gözlerinde kellesi koparılmış gibi bir ifade

vardı, kafası iyiymiş gibi,” (aptallaşmış, uçmuş) “şimdi düşünüyorum da, şal desenli eşarp takmış olan yaşlı kadın herhalde annesiydi—ama Tanrım, bütün günümü aldı var ya.”—“Vay canına!”—“Bu ak saçlı, yaşlı, güzel kadın sokakta yanıma geldi, beni fark etti, aslında yol soruyordu ama konuşmaktan da hoşlanıyordu—.” (Şimdi şiirsel bir pazar sabahında, yağmurun ardından güneşli bir kaldırım, Frisco’da Paskalya, bütün mor şapkalar dışarı çıkmış, leylakrengi paltolar serin rüzgârda geçit töreni yapıyor, beyaz boyayla yenicek boyanmış ayakkabıları ve umutlu paltolarıyla mini minnacık kız çocukları White Hill sokaklarında yavaş yavaş yürüyor, eski canlı kiliselerin işi başından aşkın, şehir merkezindeyse, hırpani kutsal Negro Jeanne d’Arc’ımızın geceden ödünç aldığı kahverengi teni ve yüreğiyle Tanrı’ya şükrederek dolaştığı Market civarında köşe başlarındaki gazete tezgâhlarında rüzgârda dalgalanan bahis koçanları, durup müstehcen dergilere bakanlar, köşede sepet sepet çiçek ve kucağında gazetelerle çiçekleri sulamak için eğilen önlüklü ihtiyar İtalyan, sepetli bir bebek arabasını içinde bebeği, Powell’dan aşağıya tıngır mıngır iten, daracık mest edici takım elbisesi içinde Çinli baba ve yanında da güneşte dalgalanacağım diye kıpır kıpır oynayan yeni şapkası ve pırıltılı kahverengi gözleriyle pembe yanaklı karısı ve işte Mardou, orada durmuş derin mi derin, tuhaf tuhaf gülümsüyor ve yüzü olanca açıklığıyla ortaya çıktığı için ve bu yüz dertli arı masum bir ruhun çiçek bozuğu topraktaki bir çukurdan az önce yükselip kendi parçalanmış elleriyle kendini emniyete ve kurtuluşa atışının apaçık belirtilerini taşıdığı için, yanı başındaki yaşlı, eksantrik hanımefendi de tıpkı dükkândaki iyi yürekli sakat gibi onun Negro olduğunu unutuvermiş, Mardou ve yaşlı hanımefendi, cumartesi gecesi coşkusunun ardından akıl almaz derecede hüzünlü boş sokaklarda iki kadın, bir gece önce Market’ı baştan sona kaplayan pırıltı altın tozundan bir huzmeyi andırıyor, O’Farrell ve

Mason barlarının neon ışıkları yürek atışları gibi yanıp sönüyor, kokteyl kadehlerinin kirazlı kokteyl çubukları cumartesi- nin açık ve aç kalplerini göz kırparak davet ediyor ve kimse bil- mese de sonunda pazar sabahının hüznü bombosluğunun yolunu hazırlıyor, kaldırım kenarındaki oluklarda titreyen bir- kaç gazete kâğıdının hışırtısı göze çarpıyor, Oakland’da bir iba- det gününe varan upuzun beyaz manzaraysa tekinsiz, dura- ğan—Frisco’nun Paskalya kaldırımı Golden Gate’in köprüsü al- tında Sasebo’dan net mavi çizgilerle ayrılan beyaz gemiler gibi, Marin’in her bir yaprağını ıslıl ıslıl parlatan rüzgâr burada beyaz iyi yürekli kentin solgun pırılısını yıkamış, ateş tuğlası yolun üstündeki yitik saflık var bulutlarda ve Embarcadero dalgakıra- nında, artık Amerikan dediğimiz beyazevli tepelerin son on bir tanesinin bir zamanki gezginleri eski Pomoların şarkısından te- kinsiz, kırık dökük bir ezgi ve Mardou, Amerika’nın üzerinde koskoca cisimleşen yaşamın yollarında konuşmak için bir soluk almak üzere yüzünü kaldırdığında, karşısında bizzat babasının yüzü, giderek soluklaşan—.) “E ben de yolu tarif ettim ama baş- ka şeylerden de bahsettim, giderken bana çiçeğini verdi, çiçeği yakama iğneledi ve bana tatlım dedi.”—“Beyaz mıydı?” “Evet, şey, çok sevecendi, çok cana yakındı, beni sevmiştii galiba—yani beni korumak, utangaçlığımı kırmak ister gibiydi—Tepenin bi- rini aştım, Çin Mahallesi’ni geçip California istikametinde iler- ledim, derken karşıma bembeyaz bir araba tamirhanesi çıktı, hani koskoca duvarları oluyor ya onlardan. Neyse, döner san- dalyesinde oturan bir tip ne istiyorsun diye sordu, bütün hare- ketlerimi kazara değil bir düzen sonucunda önüme çıkan birer zorunluluk gibi görüyordum, sanki herkesle konuşmalı, iletişim kurmalı ve haberimi paylaşmalıydım, şu titreşimi ve yeni bul- duğum anlamı yani. Herkesle her yerde sürekli olup duran her şey hakkındaki anlamı paylaşmalı, onlara dert etmeyin deme- liydim, hiç kimse sandığınız kadar kötü değil veya—bu tip si-

yahtı, hani şu döner sandalyedeki, aramızda uzun bir konuşma geçti, ikimiz de saçmalıyorduk, hatırlıyorum da, adam gözlerimin içine bakıp ne dediğimi gerçekten dinlemeye istekli değildi.”—“Ne diyordun ki?”—“Unuttum gitti—basit şeyler işte, kırk yıl düşünsen aklına gelmeyecek şeyler, hani o tüneller gibi ya da yaşlı hanımla sokaklardan, yollardan konuşmamız gibi—Ne var ki herif beni halletmek istiyordu, fermuarını açtığını gördüm ama birden utanıverdi, benim arkam dönüktü ama camdan görebiliyordum.” (Bir sabah bir tamirhanenin beyaz duvarında bir hayalet adam ve arkasını dönmüş, hafifçe kam-burunu çıkarmış, olanları camdan izleyen kız, camdan yansıyan yalnızca kızı gizliden gizliye kesen bu siyah tuhaf süklüm püklüm adam değil tüm bir büro, bir sandalye, bir kasa, bir tamirhanenin rutubetli betondan arka cephesi, sönük parıltılı otomobiller, dün gece serpiştiren yağmurdan kalma yıkanmamış toz benekleri ve camın diğer tarafından görünen, yolun karşı tarafındaki, ahşap cumbalı harap bir apartmanın ölümsüz balkonu, Mardou ansızın tuhaf giysili üç Negro çocuk görüyor bu balkonda, dört kat aşağıda tulumuyla duran ve belli ki Paskalya günü çalışan bir adama el sallıyor çocuklar ama bağırıyorlar, kendi tuhaf yolunda giderken adam da onlara el sallıyor, bir anda yolu iki adamın ağır adımlarıyla kesişiyor, şapkalı, paltolu iki sıradan adam bunlar, ama biri elinde bir şişe taşıyor, diğeri üç yaşında bir çocuğun elini tutmuş, ikide bir Four Star California Cherry şişesini kaldırıyor ve Tüm Sabah Güneşi'nin rüzgârı trajedi kokan paltolarını yana savururken içiyorlar, çocuk avazı çıktığı kadar bağırıyor, sokağa düşen gölgeleri Columbus ve Pacific'teki koyu kahverengi dükkânlarda satılan el yapımı İtalyan purolarının renginde birer martı gölgesi gibi ve ikinci vitese takmış, kuyruklu bir Cadillac geçiyor, belli ki tepenin üzerindeki körfez manzaralı evlerden birine gidiyor, akrabalara hoş kokulu bir ziyaret gerçekleştiriyor, yanında gazetenin mi-

zah sayfalarını getiriyor, bir de yaşlı halalardan haberler ve pazar gününün sona ermesini, jaluzilerden içeri dolup saksılardaki bitkileri solduran güneşin çekilip gitmesini, yağmurun yağmasını ve yeniden pazartesi olmasını, daha dün gece zavallı Mardou'nun neredeyse yittiği tahta çitli sokak aralığının eğlencesini bekleyen mutsuz birkaç oğlana şeker.)—"N'aptı o siyah tip?" "Fermuarını çekti. Bana hiç bakmadı ve arkasını döndü, öyle utanıp yerine oturması çok tuhaftı, bana küçük bir kızken Oakland'da geçirdiğim günleri hatırlatmıştı, bir adam vardı, bizi dükkâna gönderir, bir sürü çeyreklik verir, sonra da bornozunun önünü açıp bize erkekliğini gösterirdi."—"Negro muydu?"—"Evet, oturduğum mahallede—hatırlıyorum da, adamın yanında asla kalmazdım ama kız arkadaşım kalıyordu, sanırım bir keresinde onunla bir şeyler bile yaptı."—"Sen n'aptın, döner sandalyedeki adam konusunda?"—"Ya, ben oradan çıkıp yürüdüm öyle, güzel bir gündü, Paskalya günüydü be oğlum."—"Tanrım, Paskalya günü, ben neredeydim acaba?"—"Yumuşacık güneş, çiçekler, yolda yürüyor ve düşünüyordum, 'Neden canımın sıkılmasına izin vermişim ki eskiden? Neden bunu kafayı kırarak, sarhoş olarak, öfke krizleriyle ya da herkesin çevirdiği o numaralarla telafi etmeye çalışmışım ki?' Bunları yapıyor insanlar çünkü orada olana dair berrak bir kavrayış dışında her şeyi istiyorlar, ne de olsa diğeri çok şey demek, sonra bütün o şeyler geldi aklıma, öfkeli toplumsal alışverişler—yani, kızgınlık—gaza gelmeler—yani toplumsal sorunlar ve benim ırk sorunu, gerçi artık hiçbirisi pek bir anlam ifade etmiyordu ya, bu sabahın müthiş özgüveninin ve cevherinin eninde sonunda kayıp gideceğini hissedebiliyordum, hatta şimdiden başlamıştı bile—sırf o saf kavrayışın gücüyle ve öyle yaşayıp gitmek arzusuyla tüm hayatımı o sabaha benzer kılabilirdim, Tanrım, bir anlamda başıma gelen en güzel şeydi—ama baştan sona meşumdu"—Mardou evine gidince her şey son bulmuş, kız karde-

şinin Oakland'daki evinde kalıyormuş, zaten ona felaket kızgınlarmış, yine de hepsine çıkışıp acayip şeyler yapmış, mesela en büyük ablasının, kulübenin viraneye dönmüş tahta kaplı üst katında televizyonla radyoyu mutfak prizine takabilmek için karmaşık bir elektrik tertibatı geliştirdiğini fark etmiş, Yedinci Cadde ile Pine Sokağı'na yakın bir yerdeymiş bu kulübe, burada, tren yolunun isiyile kaplı, bitik bitap barakaların grotesk canavar başlarıyla süslenmiş su olukları sanki birer kav parçasıymış ve avlu avlu değil, kırık taş parçaları ve siyah tahtalarıyla hoboların bir gece önce nerede Tokay şarabına dadandıklarını gösteren ufak bir arsa parçasıymış, Anahat'ı izleyerek mezbahayı geçmeden, Tracy istikametinde ilerlemeden ve uçsuz bucaksız, bitmek bilmez, olanaksız Brooklyn-Oakland'ı aşmadan önce, telefon direği ve çerçöp doluydu buralar, cumartesi geceleri çılgın Negro barları fahişe kaynar, Meksikalılar kendi barlarında Yaa-Yaa diye bağırırlardı, ayyaşlar ve kırık şişelerin parıltısıyla kalbura dönmüş uzun ve hüzünlü bulvarda bir polis arabası dolanırdı (ve şimdi dehşet duygusuyla büyüdüğü tahta evde sırtını bir duvara dayamış oturuyor Mardou, yarı karanlık odada elektrik tellerine bakıyor ve kendi konuşmasını duyuyor, anlattıklarını neden anlattığını bilmiyor ama hepsi söylenmeli, hepsi açığa çıkmalı çünkü o gün daha evvel öyle başıboş dolaşırken sonunda çılgın Üçüncü Cadde'ye varmış ve sıra sıra dizilmiş tembellik eden şarapçıların, sokak aralarından sargı bezleriyle fırlayan uğursuz sarhoş Kızılderililerin, hepi topu üç filmi bulunan 10 sentlik sinemanın, evsizlerin kaldığı pansiyonların kaldırımında koşuşturan küçük çocuklarının, rehincilerin, tavuk kümesini andıran Negro barlarının müzik kutularının arasından geçip uyutucu güneşin altında dikilerek ansızın bebopa kulak vermişti, dışarı taşan müziği ilk kez duyuyordu sanki, müzisyenlerin, saksafonların ve diğer enstrümanların niyeti bir anda dalga dalga dile gelen mistik bir bütün halini almıştı, bun-

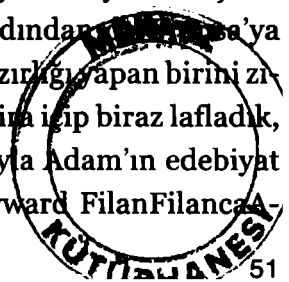
lar da tekinsizdi, bunlar da yine elektrik gibiydi ama bu kez titreşimden doğan dolaysız *sözün* hissedilir canlılığıyla çığlık çığlığa bağırıyorlardı; birbirinin yerine geçen ifadeler, farklı düzeylerde dalga dalga yayılan imalar, sesteki tebessüm, kız kardeşinin o kıvrır kıvrır, birbirine dolanmış, niyet yüklü telleri düzenlemesinde de bulduğu aynı capcanlı, aynı örtük dokundurma, masum görünen ama sıradan hayatın maskesinin ardında herkesin üzerinde uzlaştığı o acıklı ağız, oraya bile bile konmuş ve handiyse alayla gülümseyen elektrik yılanları; işte Mardou bütün gün bunları görmüş, müzikte bunları duymuştu ve şimdi de tellerde yine bunları görmekteydi) “Ne yapmaya çalışıyorsunuz, bana elektrik vermeye mi?” Bu sözle kız kardeşler ortada gerçekten ciddi bir sorun olduğunu anlamışlar, Fox kız kardeşlerin alkolik olan, vahşi sokaklara düşüp düşüp ahlak zabıtası tarafından düzenli olarak tutuklanan en küçüğünden daha better bir sorunmuş bu, isimsiz korkunç derin bir sorun, “Uyuşturucu tütürüyor, Şehir’de o sakallı ibnelerle takılıyor.”—Polisi aramışlar ve Mardou hastaneye götürülmüş—şimdi şimdi farkına varıyor, “Tanrım, başıma gelenlerin ve gelmek üzere olanların cidden ne korkunç olduğunu gördüm var ya! Kendimi çabucak çekip çıkardım oradan, mümkün olan herkesle akliselim konuşmalar yaptım, her şeyi doğru yaptım ve beni 48 saatte salıverdiler—başka kadınlar da vardı, birlikte camdan dışarı bakıyorduk, söyledikleri şeyler... o lanet olası gömleklerden sıyrılmanın, oradan çıkmanın ve sokakta olmanın ne değerli bir şey olduğunu anlamamı sağladılar, güneşi, gemileri görebiliyorduk, dışarıda aylak aylak dolanmakta olan ÖZGÜR insanoğlunu, bunun cidden ne muhteşem bir şey olduğunu ve nasıl olup da asla değerini bilmediğimizi, kaygılarımızın ve derilerimizin içinde kasvetten başka bir şeyin olmadığını, gerçekten tıpkı ahmaklar gibi olduğumuzu ya da körleşmiş şımarık tiksindirici veletler gibi, hani surat asarlar ya, çünkü... istedikleri... bütün...

şekerleri... alamamışlardır. Böylece, doktorlarla konuştum, onlara anlattım—"“Ve kalacak yerin yoktu, peki giysilerin neredeydi?" "Bir yerlere dağılmıştı—Sahil'in dört bir yanına—bir şey yapmak zorundaydım—birileri bana dairesini verdi, arkadaşlarım, yaz için, Ekim'de çıkmak zorunda kalacağım."—"Lane'deki yer mi?"—"Hı hı."—"Tatlım haydi ikimiz bir şeyler yapalım—benimle Meksika'ya gelir misin?"—"Evet!"—"Meksika'ya gidersem? Para bulursam yani? gerçi şu anda yüz seksen dolarım var, yani istersek yarın bile gidebiliriz gerçekten, bir şekilde hallederiz—Kızılderililer gibi—az parayla idare ederiz, kırdı, barakalarda filan yaşarız."—"Evet—şimdi uzaklaşsak ne güzel olur."—"Gerçi ben paramı alıncaya kadar bekleyebiliriz—şey, beş yüz dolar bekliyorum da—ve—" (Mardou'yu kendi yaşamının bağrına işte o zaman sürükleyiverecektim.)—O, şöyle diyor: "Artık Sahil'le de o grupla da cidden işim olsun istemiyorum da o yüzden—ama galiba çok çabuk açıldım sana ya da çok çabuk evet dedim, artık o kadar emin görünmüyorsun—" (Düşüncelere daldığımı görünce gülüyor)—"Yok, sadece pratik sorunları ölçüp tartıyorum."—"Yine de, 'belki' deseydim, bahse girerim—oof, boş versene, sorun değil, cidden." Ve beni öpüyor. Gri gün, kırmızı ampulün ışığı—gençliğimde tanıdığım büyük adamlar, Amerika'nın can dostu olduğum büyük kahramanları, birlikte maceralara atılıp deliğe tıklandığım ve pejmürde şafaklar gördüğüm adamlar, yol kenarında beat bir halde durmuş, ağzına dek dolmuş oluklarda simgeler gören oğlanlar, Amerika'nın Times Meydanı'ndaki Rimbaud ve Verlain'leri, bizim çocuklar dışında hiç kimseden böyle bir hikâye duymamıştım—hiçbir kız, ruhun çektiği çileyi hele de böyle güzel anlatarak beni duygulandırmamıştı, Mardou'nun ruhuysa cehennemde dolaşan bir melek gibi parıl parıl parlayarak belirmişti ve bu cehennem benim onun gibileri izlediğim, karanlığı, gizemi ve sonsuzlukta buluşmamızın imkânını asla düşlemesem de tıpkı onun gibi bi-

rini aradığım sokakların cehennemiydi, Mardou’nun yüzünün muazzamlığı, bugün-cumartesi-okul-yok sabahlarının dumanlı çöplüklerinde bir tahta çitin arkasına asılmış bir posterdeki muazzam Kaplan başını andırıyordu şimdi, dolaysız, güzel, deli, yağmur altında.—Sarıldık, birbirimizi sıkı sıkı kavradık—aşk gibiydi artık, afallamıştım—oturma odasında yaptık ve memnuniyetle, koltukta, yatakta, birbirimize dolanıp tatmin olmuş bir halde uyuduk—ona daha da fazla cinsellik gösterecektim.

Geç kalktık, psikanalistine gitmemiş, gününü “ziyan” etmişti, Adam eve geldiğinde bizi hâlâ koltukta konuşurken buldu, ev çöp içindeydi (kahve fincanları, çörek kırıntıları, çörekleri trajik Broadway’den almıştım, mahallenin gri İtalyanlığı Mardou’nun yitik Kızılderililiğine ne çok benziyordu, gri tahta çitleri, kasvetli kaldırımları, küf kokulu kapı aralıklarıyla trajik Amerika-Frisco ve tüm bunlar, küçük bir kasabadan çıkma bendenize, güneşli California Doğu Sahili’nden gelişinin üzerinden çok geçmemiş bendenize epey korkutucu geliyordu).—“Mardou, terapistinle seansını mı yaktın sen? Cidden Leo, insan biraz utanır, kendini biraz sorumlu hissetmen gerekir, ne de olsa—” “Yani sence ben onun görevlerini savsaklamasına sebep oluyorum, öyle mi... ben bütün hatunlarımla böyle takıldım oğlum! Boş versene, terapiyi kaçırmak ona iyi gelir” (Mardou’nun ihtiyaçlarından bihaberim).—Adam yarı şaka yarı ciddi konuşuyordu, “Mardou, ya mektup yazmak ya da aramak zorundasın—adamı şimdi arayıversen olmaz mı?”—“Doktorum kadın, üstelik ta City & County’de.”—“İyi, telefon et öyleyse, al sana bir çeyreklik.”—“Amaaan, yarın da arayabilirim, hem çok geç oldu.”—“Çok geç olduğunu nereden biliyorsun? Yani, yani bugün cidden saçmalamışsın, sen de Leo, sen de çok fena sorumlu-sun, dönek herif.”—Ardından neşeli bir yemek ve bize katılmak üzere dışarıdan (gri çılgın dışarıdan) gelen iki kız, biri Buddy

Pond'la birlikte karayolu üzerinden New York'tan yeni gelmiş, L.A.'in kısa saçlı klas taş bebek tiplerinden, hiç bekletmeden leş gibi mutfağa dalıp hepimize birkaç çeşit (hepsi konserve) sebze ile börülce çorbasından müteşekkil nefis bir yemek pişiriyor, diğeri, Adam'ınki, telefonda aptal saptal konuşup duruyor, Mardou'yla bense üzerimizde bir ağırlık, mutfakta suçlu suçlu oturup bayat bira içiyor ve acaba Adam ne yapılması gerektiği konusunda, insanın kendisine çekidüzen vermesi konusunda doğru söylüyor olabilir mi diye düşünüyoruz, ne var ki öykülerimiz anlatılmış, aşkımız pekişmiş, her ikimizin gözlerine de kederli bir şey yerleşmiş—akşam neşeli bir yemekle ilerledi, beşimizdik, ilerleyen saatlerde kısa saçlı kız o kadar güzelsin ki bakamıyorum dedi bana (sonradan bunun Doğu Kıyısı'na özgü bir laf olduğu, onun ve Buddy Pond'un da bu lafı sık sık kullandığı ortaya çıktı) "Güzel" sözü bana şaşırtıcı, inanılmaz geldi ama yemek boyunca kızların bana gösterdiği ilgiyi zaten kıskanan ve daha sonra bunu bana söyleyen Mardou'yu etkilemişti besbelli—çalımlı, güvenli bir konumdaydım—derken hepimiz kızın üstü açılır yabancı arabasına atlayıp artık aydınlanmaya başlayan Frisco sokaklarında gezmeye başladık, sokaklar artık gri değildi, evlerin arasından görünen gökte yumuşak, sımsıcak kızılıklar belirmeye başlamıştı, Mardou'yla ben üzeri açık arka koltukta uzanmış renklerin, yumuşak gölgelerin tadını çıkarıyor, yorumlar yapıyor, el ele tutuşuyorduk, onlar ise ön tarafta, kentten arabayla geçen ve her biri farklı bir ülkeden gelmiş, genç, neşeli Paris gruplarını andırıyorlardı, kısa saçlı kız sakın sakın sürüyordu arabayı, Adam parmağıyla bir yerleri işaret edip duruyordu—New York trenine ve ardından New York'a ya giden bir gemiye binmek üzere yolculuk hazırlığı yapan birini ziyaret etmeye Russian Hill'e gittik, birkaç bira içip biraz lafladık, sonra da Buddy'yle birlikte tabanvay yoluyla Adam'ın edebiyat çevrelerinden bir arkadaşına uğradık, Alyward FilanFilanca-

dam, Current Review'daki diyaloglarıyla ünlü ve muazzam bir kütüphanenin sahibi, ardından, bir taş atımı uzaklıkta oturan (ve Alyward'a da söylediğim gibi) Amerika'nın en büyük zekâsı saydığım Charles Bernard'a gittik, Charles'ın evinde içki olarak cin vardı ve yaşlı, gri bir ibne ve bir de başkaları, türlü türlü partiler gece geç bir vakitte sona ererken ben de Mardou'yla yaşamımda ve aşkımda ilk ahmakça hatamı yapıyor, sabahın üçünde diğer herkesle birlikte eve gitmeyi reddederek Charles'ın daveti üzerine gün doğuncaya dek Alyward'la orada kalıp Charles'ın pornografik (homo eril seksüel) resimlerini inceleyerek Marlene Dietrich plakları dinlemekte ısrar ediyordum—ötekiler gitti, yorulmuş ve içkiyi fazla kaçırmış olan Mardou uysal uysal bana bakıyor, karşı çıkmıyor, nasıl biri olduğumu görüyordu, ayyaşın tekiydim gerçekten de, geç saatlere kadar orada burada takılıyor, otlakçılık yapıyor, bağırıp çağırıyor, budalalık ediyordum—ama artık beni seviyor Mardou, dolayısıyla şikâyet de etmiyor ve biz içkilerimizi karıştırırken tokyoları içindeki minik çıplak kahverengi ayakları mutfakta yumuşak adımlarla peşim sıra dolanıyor, hatta Bernard onun pornografik resimlerden birini çaldığını iddia ettiğinde (Mardou bu sırada tuvalette ve Bernard sır verircesine şöyle diyor, “Canım, resmi cebine, yelek, aman yani göğüs cebine attığını gördüm”) ve Mardou tuvaletten çıkıp tüm bunları hissettiğinde, çevresindeki ibneleri, birlikte olduğu tuhaf ayyaşı biraz olsun sezinlediğinde bile şikâyet etmiyor—Mardou'nun üzerine, onun çile çekme kapasitesi üzerine değil küçümen kadınca onurlu hareketleri üzerine yığılan bir dolu aşağılamanın ilki bu.—Ah, bunu yapmayacak, sağda solda saçmalamayacaktım, partileri, kafa çekmelerimi, sızıp kalmalarımı ve onu bırakıp bırakıp gitmelerimi toplasam upuzun bir liste olur, onu şoka uğratan hareketlerimin en sonuncusu ikimiz bir taksideyken gerçekleşti, Mardou kendisini eve götürmem (uyumak için) ve Sam'i görmeye (bara) tek başına gitmem

konusunda ısrar ediyordu ama ben ansızın taksiden iniverdim, deli gibi (“Hiç bu kadar manyakça bir şey görmemiştim”) ve başka bir taksiye daldım, onu gecenin ortasında bırakarak gözden kayboldum.—Ve böylece bir gece sonra ben ortada yokken, Yuri dan dan kapısına vurup sarhoş sarhoş direttiğinde ve bir süredir yaptığı gibi üzerine atladığında boyun eğdi Mardou, pes etti—vazgeçti—bu arada, öykümün ilerilerine sıcıyorum, düşmanımın ismini şıp diye veriyorum—o acı, gerçekte zaman ya da uzamda benimle hiçbir ilgisi bulunmayan “aşk taaruzlarının tatlı şahmerdanı” neden boğazıma saplanmış bir hançer gibi ki?

Daha sonra, partilemenin ardından Heavenly Lane’de uyan-
dığımda bir kez daha bira (ve bu kez biraz da cin) kâbusuna yakalanıyorum, büyük bir pişmanlık duyuyorum ve neredeyse bir kez daha ve bu defa nedensiz bir tiksintiye kapılıyorum, siyah ve neredeyse tel tel saçlarında yastığın beyaz pamukçukları, şişmiş yanakları, şişmiş küçümen dudakları, Heavenly Lane’in kasveti, nemli ve nahoş havası ve bir kez daha, “Eve gidip kendime çekidüzen vermem gerek!”—oysa onunlayken asla düzgün biri değildim, sahtekârın tekiydim hep—dünya şehrinin yabancı grisinde bir ESENLIK halinden, yanılsamalarla dolu çalışma odamdan ve rahat evimden asla uzaklaşmadım—“Ama niye hep böyle çabucak çıkıp gitmek istiyorsun?”—“Evdeki esenlik duygusuyla alakalı herhalde, buna ihtiyacım var, düzgün biri olabilmek için—yani—.” “Biliyorum bebeğim—ama ben seni özlüyorum ve bir bakıma bir evin olmasını, giysilerini ütöleyen bir annen olmasını falan kısıkanıyorum, bunlardan yoksun olduğum için.”—“Ne zaman geri geleyim? Cuma gecesi olur mu?”—“Ama bu sana kalmış bir şey değil mi, bebeğim—yani, ne zaman geleceğini söylemek?”—“Peki de SEN ne istiyorsun? Bana onu söyle.”—“Ama bunu yapmamam gerekiyor.”—“Ne demek yapmamam gerekiyor?” “Yani, hani diyorlar ya—şey hakkında—oof, bilmiyorum” (iç geçiriyor, yatakta dönüyor,

gizleniyor, küçümen üzüm bedenini yatakta bir oyuğa saklıyor, ben de gidip onu döndürüyorum ve yatağa devrilip göğüs kemiğinden aşağı uzanan düz çizgiyi öpüyorum, orada dümdüz, ta göbek deliğine uzanan bir çökkünlük var, göbek deliğinde ise sonsuz küçük bir çizgiye dönüşüyor ve sanki aşağıya doğru kurşunkalemle çizilmiş gibi ilerleyerek alt tarafta aynı dümdüzlükle devam ediyor, peki de bir erkeğin tarihten ve düşünceden bir esenlik duygusu edinmeye ihtiyacı var mı ki, üstelik bu kişi Mardou'nun da söylediği gibi bu esenliğe, öze zaten sahipse.)—Eve gitme ihtiyacımın ağırlığı, nevrotik korkularım, akşamdan kalmalıklarım, dehşetlerim—“Dün gece Bernard’a gitmemeliydim—gitmemeliydik—hiç değilse saat üç olduğunda ötekilerle birlikte eve gelmeliydik.”—“Ben de bunu söylüyorum bebeğim—ama, Tanrım—” (burnundan bir soluk salarak gülüyor ve kelimeleri ağzında yuvarlayan birinin küçük, komik bir taklidini yapıyor) “...senndenn istediklerimi assla yapmıyosun” diyor. “Of, üzgünüm—seni seviyorum—sen beni seviyor musun?”—“Tanrım” diyor gülerek, “*ne demek istiyorsun?*”—temkinli gözlerle bakıyor bana—“Yani bana karşı duygusal yakınlık hissediyor musun?” diyorum, üstelik tam da o, kahverengi kolunu koca, gergin boynuma dolamaktayken.—“Tabii ki bebeğim.”—“Peki ama ya...”—Her şeyi sormak istiyorum, sormıyorum, nasıl sorulacağını bilmiyorum, senden istediğimin sırrı nedir, kadın ya da erkek ne demektir, aşk ne demektir, aşk ile neyi kastediyorum ya da neden ısrar etmek, sormak zorundayım ve neden seni bırakıp gidiyorum, sırf senin acınacak halde olan küçük mekânın—“Beni bunaltan, bu mekân—evdeyken, avluda, ağaçların altında oturuyorum, kedimi besliyorum.”—“Of, biliyorum, burası insanın üzerine üzerine geliyor—perdeyi açayım mı?”—“Yok, seni dışarıdan görürler—Yaz bittiğinde ben o parayı aldıktan sonra Meksika’ya gittiğimizde öyle mutlu olacağım ki!”—“E, hani demiştin ya, elindeki parayla gidelim

hemen, halledebiliriz diyordun.”—“Olur! Olur!” bayat birayı yudumlarken zihnimde giderek güç kazanan bir fikir bu ve mesela Texcoco’nun dışında aylığı beş dolardan kerpiç bir kulübe düşünüyorum, sabahın her yerin çiyile kaplandığı erken saatlerinde birlikte pazara gidiyoruz, kahverengi tatlı ayaklarına sandalet giymiş Mardou adeta bir eş gibi, Ruth gibi adımlarla arkamdan yürüyor—geliyoruz, portakal alıyoruz, bol bol ekmek yükleniyoruz, hatta şarap bile alıyoruz, yörenin şarabından, eve gidip küçük ocağımızda yemeğimizi tertemiz pişiriyoruz, kahve içerken birlikte oturup düşlerimizi yazıyoruz, çözümlüyoruz, küçük yatağımızda sevişiyoruz.—Şimdi Mardou ve ben orada oturmuş, bunları konuşarak gündüz düşleri kuruyoruz, koskoca bir fantezi—“Pekâlâ,” küçük dişlerini göstere göstere gülüyor, “NE ZAMAN yapıyoruz bunu—yani ilişkimiz baştan sona küçük bir kopuş gibi oldu, bütün bu kararsızlık bulutları, planlamalar—Tanrım!”—“Ben o telif parasını alana kadar beklesek iyi olur belki de—evet! Cidden! Daha iyi olur çünkü öyle yaparsak daktilo alabiliriz, üç hızlı bir makine, Gerry Mulligan plakları, sana kıyafet ve ihtiyacımız olan her şeyi alabiliriz, şimdiki durumda hiçbir şey yapamıyoruz.”—“Evet—bilmiyorum” (kara kara düşünüyor)—“yani o histerik yoksulluk olayına giresim yok, biliyorsun.” (Birdenbire böyle özlü ve havalı ifadeler duyunca deliye dönüyorum, eve gidip günlerce kara kara bu konuyu düşünüyorum)—“Ne zaman geri geleceksin?”—“Peki, tamam, perşembe yapalım öyleyse.”—“Ama cidden cuma dıyorsan—işine mani olmayayım bebeğim—belki de daha uzun süreler ayrı kalmak daha çok hoşuna gider.”—“Şu son yaptığından sonra—of, seni seviyorum—seni—.” Giysilerimi çıkarıp üç saat daha kalıyor ve oradan suçluluk içinde ayrılıyorum çünkü esenlik duygusunu, yapmam gerekeni yaptığım duygusunu feda etmişim ve bunu sağlık dolu bir aşk uğruna yapmış olsam bile içimde bir şey hasta, içimde bir şey yitmiş, ah korkular—

Mardou'ya bir çeyreklik bırakmadığımın da farkına varıyorum ayrıca ve bu, tamı tamına bir somun ekmek ediyor, bunun yerine konuşmalar, sarılmalar, öpücükler verdim ona ve şimdi de evden çıkıyorum, onunsa işsizlik parası henüz gelmemiş ve yiyecek hiçbir şeyi yok—“Ne yiyeceksin?”—“Konserve bir şeyler var ya da belki Adam'a giderim—ama oraya da öyle sık sık gitmek istemiyorum, Adam'ın artık bana sinir olduğunu seziyorum, dostluğunuz, yani ben ikinizin arasındaki belirli bir şeyin arasına girdim gibi—.” “Hayır, girmedin.”—“Ama asıl sorun bu değil, dışarı çıkmak istemiyorum, evde kalmak istiyorum, kimseyi görmek istemiyorum.”—“Beni bile mi?”—“ Seni bile, Tanrım, bazen öyle hissediyorum.”—“Ah, Mardou, karmakarışık bir vaziyetteyim—karar veremiyorum—birlikte bir şey yapmalıyız, bak ne diyeceğim, demiryolunda bir iş bulayım ve birlikte yaşayalım—” yeni büyük fikir bu.

(Ve Charles Bernard, beynimin kozmogonisinde bu adın uçsuz bucaksızlığı, bilebildiğim haliyle evrenin planında, bu planın sırf-Frisco şubesinde Proustvari geçmişin bir kahramanı, bir zamanlar Jane'le sevgili olan Charles Bernard, Frank'in ateş edip vurduğu Jane, benim birlikte yaşadığım Jane, Marie'nin en iyi arkadaşı, Charles'ın zeki ve esprili bir şeyler söyleyerek kampüsün bir ucundan öbür ucuna yürüdüğü soğuk ve yağmurlu kış geceleri, burada sanki birer hayalet gibi görünen, onlara inanan birileri çıksa bile kulağa hiç de ilginç gelmeyen büyük destanlar ama sırf Charles'ın değil bir dolu ötekinin beynimin ışıklı patlamasındaki gerçek yeri ve büyükyakıcı önemi, bu ışıktan baktığımda gördüğüm Mardou, Telegraph Hill'in kenar mahallesinde gri arşafllı bir yatakta küçük kahverengi bir beden, gecenin tarihinde koca bir figür, evet, ama pek çoklarından da biri yalnızca, ESER'in aseksüelliği—ritmik düzende tek bir devasa başmelek kitabına doluşmuş büyük sözcüklerin görüleri beynimden kükreyerek geçerken biranın midemin derinlikleri-

ne kattığı beklenmedik neşe bir de, işte bu yüzden, karanlıkta uzanıp bir yandan da gelecek dünyaların jargonunu görüyor ve duyuyorum—hasarrarrrrrrr elaut ekeke dhdkdk dldoud—d, ekeoeu dhhdhkehgyt—tuhaf bir biçimde mdodudltkip şu tuhaf dcennetten çıkan macmurphy’nin lther ehesinden çok daha iyi değil ki—baseeaatra—Daktiloda yazmanın mekanik gereklerinden ötürü bunlar pek de iyi örnekler değil, ırmağın akışının seslerini yansıtmıyor, ne de sözcüklerin, karanlığın, oysa bunlar geleceğe uzanıyor ve deliliği, kofluğu, kutsanmış veya kutsanmamış ağaçların tuhaf bir rüzgârda şarkı söylediği zihnimdeki çınlama ve gürlemeyi doğruluyor—esenlik, cennete gideceğine inanıyor—anlayana sivrisinek saz—“Akıl delirdi” yazmıştı Allen Ginsberg.)

İşte sabah üçte eve gitmeyişiimin nedeni—ve bir örneği.

Başlangıçta kuşkularım vardı çünkü Mardou Negro'ydu, çünkü Mardou savsaktı (her şeyi yarına erteliyordu, oda pisti, çarşaflar yıkanmıyordu—Tanrı aşkına çarşaflardan da bana ne ise)—Kuşkularım vardı çünkü ciddi ciddi çıldırmış olduğunu ve yine çıldırabileceğini biliyordum, ilk gecelerde, ilk yaptığımız şeylerden biri, çırılçıplak Mardou metruk koridorun ucundaki tuvalete gidiyordu ama daire kapısının tuhaf bir gıcirtısı olduğundan bana (ot yüzünden kafam iyiydi) ansızın biri uğramış ve merdiven boşluğunda dikiliyormuş gibi geldi (mesela Meksikalı bir serseri bozması olan Gonzalez, hani şu ibne kılıklı beleşçi tip, kendisi Mardou'nun eskiden Tracy Pachucos adlı biriyle arkadaş olmasına güvenerek kızın kapısına gelip duruyor, ufak ufak 7 sentler veya iki sigara otlanıyordu, üstelik hep de Mardou'nun hepten zorda olduğu zamanlarda geliyor, bazen depozitolu şişeleri almaya bile razı oluyordu) ve işte ben de bu tipin ya da yeraltı sakinlerinden birilerinin koridorda durup, "Yanında biri mi var?" diye sorduğunu ve Mardou'nun da tıpkı sokak arasındaki gibi çırılçıplak dikilerek kaygısızca, "Yarın gelsen daha iyi, meşgulüm şimdi, yalnız değilim," dediğini düşünüyordum, orada uzanırken yaşadığım bir ot düşüydü bu, çünkü kapının mırıltıgıcirtısı içinde insan seslerinin mırıltısını barındırıyordu, Mardou tuvaletten döndüğünde (en azından dürüst davranıyorum gibi bir mantıkla) bunu ona anlattım (bir de durumun cidden bu şekilde gelişmiş olduğuna handiyse tümüyle inanıyordum, hatta Mardou'nun hâlâ sokak aralığında

bulunan tahta çitteki gibi çıldırmış olduğuna da) ama Mardou itirafımı duyduğunda az kalsın gene kopuyordum dedi, benden korktuğunu söyledi ve kalkıp dışarı kaçmasına ramak kaldı— işte bu gibi sebeplerden ötürü, delilikten, daha da fazla deliliğe dair tekrarlanıp duran olasılıklardan ötürü hakkında “kuşkularım” vardı, kendime sakladığım eril kuşkularım, dolayısıyla şöyle bir mantık yürütüyordum, “Bir gün bu ilişkiyi bitirecek ve kendime başka bir kız bulacağım, beyaz bir kız, beyaz uyluklar vs., Mardou’yla da aramızda efsanevi bir ilişki yaşanmış olacak, umarım onu fazla incitmem.”—Yok ya!—kuşkularım vardı çünkü Mardou yemek yaparken özensizdi ve asla bulaşıkları derhal yıkamıyordu, önce bundan hoşlanmadım ama sonradan, aslında yemek yaparken hiç de özensiz olmadığını gördüm ve aslına bakılırsa, bir süre sonra bulaşıkları da yıkıyordu Mardou, üstelik bana daha sonradan anlattığına göre, altı yaşındayken, zorbanın teki olan amcasının evinde onu sürekli bulaşıkları yıkamaya ve yetmezmiş gibi bir de her gece aynı saatte çöp kovasıyla karanlık sokak aralığına çıkmaya zorlarmış ve Mardou hep aynı hayaletin orada kendisini beklediğine inanırmış—kuşkular, kuşkular—geçmiş zamanın lüksü içinde artık duymadığım kuşkular.—Şimdi onu sonsuza dek göğsümde istediğimi bilmek ne lüks, o, benim ödülüm, benim kadını, bütün Yuri’lerden ve herkesten yumruklarımla ve her tür şeyle koruyacağım kadını, *kendi* bağımsızlığını ilan etme zamanı geldi Mardou’nun, daha dün ben bu gözyaşılığına başlarken, “Parası olan ve etrafta takılan bir hatun olmak istiyorum ben,” diyordu—“Tabii ya, herkesi tanıyan, herkesle düzüşen Gezici Ayak.” Neden ona Gezici Ayak dediğimi düşünüyorum da, bir keresinde biz—ben tüylerimi diken diken eden rüzgârda otobüs durağında dikiliyordum ve etrafta bir sürü adam vardı ve o, yanımda durmak yerine üzerinde küçük komik kırmızı yağmurluğu ve siyah pantolonu, bir ayakkabı dükkânının kapısından içeri giriverdi

(DAİMA, NE YAPMAK İSTİYORSAN ONU YAP, İSTEDİĞİNİ YAPAN BİR ERKEKTEN DAHA FAZLA SEVDİĞİM BİR ŞEY YOK deyip dururdu Leroy) ve ben de, “Bu hatun gerçekten gezici ayak, cehennemın dibine kadar yolu var, ben de başka bir hatun bulurum” diye düşünerek arkasından gidiyorum (okurun tondan anlayabileceği gibi bu noktada iyice direncim zayıflamıştı) ama o meğer üzerimde yalnızca bir gömlek olduğunu, içime fanila giymediğimi biliyormuş ve benim rüzgârsız bir yerde durmam gerekiyormuş, ki bunu bana sonradan anlatıyor, artık koridorlarda kimseyle çırılçıplak konuşmadığının ve beni, bekleyebileceğim daha sıcak bir yere götürmek için uzaklaşmanın da kahpe bir geziciayaklık olmadığının farkındalığı, ortada hiçbir bok olmadığının farkındalığı, benim hevesli, etkiye açık, kurgular inşa etmeye hazır, yok et ve öl güdümlü beynime hâlâ işlemiyordu, daha sonraları kendi kendime bir kesik atma isteğimden ötürü bir düştten çekip yeniden yarattığım muazzam kıskançlık kurgusunda da görüleceği üzere... Şiddetli acı çekmiş tüm âşık okurlar ve kara gözlü bir kadının gözlerindeki siyahlık denizinin yalnız denizin ta kendisi olduğunu anlayan erkekler, benimle kalın, denizden kendini açıklamasını ister miydiniz ya da sorar mıydınız kadına neden ellerini kucağında, gülün üzerinde kavuşturduğunu? hayır—

İşte bu yüzden kuşklar, şundan, pekala, Mardou bir Negro ve doğal olarak sırf annem değil, bir gün birlikte yaşamak zorunda kalabileceğim kız kardeşim, onun Güneyli kocası ve diğer herkes, hepsi felaket utanıp bozulacak, hiç kimse bizimle bir alakası olsun istemeyecekti, yani Güney’de yaşama olasılığı tümüyle ortadan kalkacaktı, oysa hani ben İhtiyar Büyükbaba ay ışığının altında o Faulknervari aile ocağı çiftlik evinde yaşamak istiyordum ya, uzun zamandır kendim için bunun hayalini kur-maktaydım ya, işte orada Doctor Whitley’yle birlikteyim, çek-meceli çalışma masamın kapağını açıyorum ve birlikte muhte-

şem kitaplara içiyoruz, dışarıda çamların üzerinde örümcek ağları ve toprak yollarda yaşlı katırların nal sesleri, malikânemin hanımı sevgili eşim siyah bir Cherokee olsaydı ne derlerdi? Yaşamım ikiye bölünürdü, tüm bunlar da ne kadar berbat bir biçimde Amerikan, yani hepsi de nasıl beyaz insan hırsları, düşünceleri ve beyaz gündüzdüşleri.—Bizzat vücuduna dair de bir dolu kuşku vardı ve artık onun aşkına gerçekten ısınmış, rahatlamış olmam da tuhaf bir biçimde öyle şaşırtıcıydı ki kendim bile inanamıyordum, oyuncul bir gecede ışıktı görmüştüm bunu—Fillmore’un bir ucundan diğer ucuna yürürken ilişkimizin bu ilk haftası boyunca sakladığımız her şeyi görelim ve anlayalım diye itiraf etmemizde ısrar etmişti ve ben de duraksayarak ilk itirafımda bulunmuştum, “Daha önce hiç görmediğim siyah bir şey gördüğümü düşündüm, sarkan bir şey, yani *kor-kuttu* beni” (gülerek söylüyorum bunu.) Sözlerimi duyunca yüreğine bir bıçak saplanmış gibi olmuştur herhalde, ben bile bu gizli düşünceyi paylaşıırken yanı başımda yürüyen Mardou’dan yayılan bir tür şok dalgası hissediyor gibiydim—ama daha sonra evde ışıklar açıkken her ikimiz de çocuksu bir tavırla sözü geçen vücudu inceledik, ona yakından baktık, habis şeyler ya da irinli sıvılar falan yoktu, her çeşit kadında olduğu gibi mavi-siyah bir şeyler vardı ve bunu görmekten, bu incelemeyi onunla birlikte yapmaktan ötürü gerçekten ve cidden rahatlamıştım—ama bu, itiraf edildiğinde Mardou’nun bana yakınlaşmasını sağlayan bir kuşkuydu ve temelde en uç şeyleri bile asla yılanımsı bir ketumlukla saklamayacağımı ona göstermişti—öte yandan, savunmaya gerek yok, artık kim ya da ne olduğumu benim bile anlamam imkânsız, Mardou’ya olan aşkım beni önceki tüm fantezilerimden, değerli değersiz hepsinden tümüyle koparmış vaziyette.—Dolayısıyla, bu kuşku patlamalarının onunla ilişkimde eylemlerime söz geçirmesini engelleyen şey salt Mardou’nun seksi ve tatlı oluşu ve bana iyi gelişi ya da Sahil tayfasında onun sayesinde-

de epey bir karizma yaptığının (hatta oyuncak bebeklerini ve yörüngelerindeki en parlak hatun değilse de cidden en parlaklardan biri olan hatunu ellerinden almış olmam gibi doğal bir sebepten ötürü Dante's'te ve sokakta bana bakışları giderek soğuklaşan yeraltı sakinlerini de bir bakıma sattığının) farkına varmam değildi, o sıralarda ve hâlâ menajerim olan ve bana adeta babalık eden Adam, "Birbirinize yaklaşıyorsunuz ve sana iyi geliyor" demişti ayrıca, bununla da kalmıyor, bir de, itirafı güç olsa da, cidden alçak ve neredeyse zamparalığa varan şehvetli bir materyalizme kapılmadığını akli gerekçelerle kanıtlamaya çalışan, hepimizin ait olduğu Konuşan Sınıfın, şehirdeki yaşamının ne denli soyut olduğunu gösterebilmesiydi mesele—işin aslı, Wilhelm Reich'i okuyuşum, onu hiç beklenmedik bir anda aydınlanmış hoşnut mucizevi bir biçimde keşfedişimdi, Reich'in Orgazmın İşlevi adlı kitabı uzun zamandır görmediğim bir netlik barındırıyordu, belki de Céline'in kişisel modern ıstırabının ya da mesela 1945'te dizinin dibine ilk oturduğumda Carmody'nin zihninin, Wolfe'un şairliğinin (19 yaşındayken benim için netlik buydu) netliğinden bu yana karşılaşmadığım bir netlik, ama buradaki netlik bilimseldi, Germanikti, güzeldi, hakikiydi—daima bildiğim ve 1948 yılında bir anda aklıma geliveren fikirle, tek önemli şey aşktır fikriyle yakından bağlantılı bir şeydi, Dünya'nın Arden Ormanı'nın koca ağaç dalları altında öne arkaya gidip gelen âşıklar, işte burada mercek altına alınıp büyültülmüş, aynı zamanda mikrokozmosa dönüştürülmüş, örnek olarak ele alınmış ve erilleştirilmişlerdi: orgazm—orgazmın refleksleri—normal seks sevişmesi ve orgazm olmadan sağlıklı olamazsınız—Reich'in kuramına girmeyeceğim çünkü kitabında zaten var—öte yandan zaten Mardou da şöyle deyip duruyordu: "Of, bana yatakta Reich ayakları yapma, adamın lanet olası kitabını okudum, ilişkimizin her şeyinin ONUN söyledikleriyle dile getirilmesini ve s.....p atılmasını istemiyorum," (üstelik, ne

tuhaftır, bütün yeraltı sakinleri ve tanıdığım entelektüellerin hemen hepsi, ilk anda veya bir süre sonra Reich'ı küçük görmeye başlıyordu)—üstüne üstlük Mardou normal birleşmede orgazm olmuyor, ancak ben kendisini bir süre tahrik edip uyardığımda (frijid bir eski eş ile yaşarken öğrendiğim eski bir numara) doruğa ulaşıyordu, dolayısıyla onun gelmesini sağlayarak öyle büyük bir şey yapmış olmuyordum, onun da nihayet, daha ancak dün dediği gibi, “Bunu sırf bana gelme zevkini yaşatmak için yapıyorsun, ne incessin!” Bu ifadeye inanmak bir anda ikimiz için de güçleşti ve daha ne oluyor demeden Mardou’nun ağzından şunlar dökülüyordu: “Bence ayrılmalıyız; birlikte hiçbir şey yapmıyoruz ve ben bağımsız—” evet, yani Mardou’ya dair kuşkularım vardı ve bendeniz muhteşem Finn Macpossipy onu uzun vadeli bir aşkla sevdiğim karım olarak orada burada ya da her yerde kabul etmeliydim, üstelik ailemin tüm itirazlarına rağmen, özellikle de cidden ama tatlı tatlı ama yine de cidden zorba (kendisi ve etkisi hakkındaki kişisel görüşlerim yüzünden) annemin üzerimdeki hükümranlılığına rağmen—hükümranlılık ya da her neyse işte—“Leo, hep annenle yaşamanın senin için iyi olmadığını düşünüyorum” demişti Mardou, ilk zamanlardaki özgüvenimle, “Kıskanıyor tabii, yalnızca kıskanıyor, kendi anne babası yok ve annelerden zaten nefret eden, psikanalizin çarkından geçmiş şu modern insanlardan biri o,” diye düşünmeme sebep olan sözler—yüksek sesle şöyle demiştim: “Ben onu gerçekten seviyorum ve seni de seviyorum. Zamanımı ikiniz arasında bölüştürebilmek için ne çok uğraştığımı görmüyor musun? Yazma çalışmalarım orada, esenliğim orada ve akşam vakti yorgun argın işten eve geldiğinde, dikkatini çekerim, dükkândan eve geldiğinde ona yemek hazırladığımda, kapıdan içeri girdiğinde yemeği ve martinisini hazır ettiğimde kendimi çok iyi hissediyorum, saat sekizde bulaşıklar bitmiş oluyor, böylece televizyona bakmaya biraz daha vakti kalıyor,

anlatabiliyor muyum? Ona o televizyonu alabilmek için altı ay demiryolunda çalıştım ben, anlatabiliyor muyum?”—“Eh, onun için çok şey yapmışsın.” (Annemin deli ve kötücül biri olarak gördüğü) Adam Moorad da bir keresinde, “Onun için çok şey yaptın Leo, bir süreliğine unut onu, kendi hayatını yaşaman gerek,” demişti, ki ay ışığının altında elimizde birer Tom Collins’le keyif çatarken komşuların da bize katıldığı Güney San Francisco gecelerinde annem de daima aynısını söylerdi, “Kendi hayatını yaşaman gerek, ben senin yapmak istediklerine, Ti Leo, müdahale etmeyeceğim, sen karar ver, benim açımdan hiçbir sorun olmaz elbette” ve ben orada ağlak bir vaziyette oturmuş, hepsinin benim hüsnükuruntum olduğunun farkına varıyorum, annemin bana gerçekten ihtiyaç duyduğu ve ben orada olmazsam öleceği düşüncesi koskoca bir kişisel fantezi ve buna rağmen her yıl iki üç sefer Meksika’ya, New York’a ya da gemilerle Panama Kanalı’na muazzam seyahatler yapmamı mazur gösterecek bir araba dolusu gerekçem de hazır elbette—Mardou’ya dair milyonlarca kuşkunun hepsi dağıldı artık, şimdi (ve hatta yaşamın bir erkeğin bir kadının içine girmesinden ve ikisinin yumuşak sürtünmesinden başka bir şey olmadığını gösteren Reich’in yardımı da olmadan—o öz, o dürüst ve içten öz—şu anda beni neredeyse haykıracak denli çılgına çeviren bir şey, **BEN BİR YARIŞ ATINI ANDIRAN KENDİ KÜÇÜK ÖZÜMÜ BULDUM VE O ÖZ, ZİHİNSEL FARKINDALIKTIR**) kuşku falan yok. Bin kere, daha sonra anımsama derdine bile düşmeden bin kere o pornografik resmi Bernard’dan gerçekten çalıp çalışmadığını sordum ve en sonuncusunda nihayet patladı “Sana defalarca o resmi almadığımı söyledim, bu sekizinci oluyor, sana bin kere o gece giydiğim takımın cebi bile olmadığını söyledim, takımın cebi yoktu dedim, bir tane bile cebi yoktu!” Ama bu sözler bende (ateş basmış beyniyle avanak bendenizde) bu durumda gerçek delinin Bernard olduğu, Bernard’ın yaşlanmış

olduğu ve bir nevi acıklı kişisel zaaf geliştirdiği, sakın sakın başkalarını hırsızlıkla suçladığı yolunda bir izlenim yaratmadı asla—“Leo, anlamıyor musun da sürekli sorup duruyorsun?”—Mardou’ya ilişkin sahip olmak istediğim sonuncu en derin kuş-kum buydu, onun gerçekte bir hırsız olduğu ve dolayısıyla kal-bimi, benim beyaz erkek kalbimi çalmayı planladığı, dünyaya sinsice sokulan ve daha sonra bir ayinle kızartılıp mahvedilecek olan kutsal beyaz erkeklere sinsice yaklaşan bir Negro dişisi (Tennessee Williams’ın Negro hamam tellağıyla küçük beyaz ibneyi konu alan hikâyesi aklıma geliyordu) ve bunun tek sebe-bi Ross Wallenstein’in yüzüme karşı bana ibne demesi değildi—“Oğlum, nesin sen ya, ibne misin? Şu konuşmaya bak, aynı ibne gibisin,” ağzımdan görmüş geçirmiş bir tınıyla çıkması umu-duyla ona “Hey, bu gece hap mı attın sen bakalım? Ara sıra üç tane çakmayı dene bak, cidden haşat ediyor, yanında biraz da bira iç, ama dört tane alma, sadece üç tane” dememin ardından söylemişti bunu Ross, sözlerimi baştan sona hakaret saymıştı çünkü ne de olsa Sahil’in en kıdemli afli tiplerindendir kendisi, bense Mardou’yu onun grubundan çalan serseri görünüşlü küs-tah bir çaylaktım ve aynı zamanda büyük bir yazar olarak nam salmışım, sırf yayımlanmış kitaba baktığından işin bu kısmını görmüyordu Ross—bir diğer sebep de her şeyin karmakarışık olmasıydı, Mardou hamamdaki zenci tellak oluyordu bu du-rumda, bense aşk macerasında paramparça olmuş, çuval bezin-den bir çantada körfeze taşınan ve orada parça parça, kırık ke-mikleri teker teker balıklara bölüştürülecek küçük ibne (tabii o üzgün sulara balık falan kaldıysa)—yani işte böyle çalıp yiye-cekti ruhumu Mardou—bin defa söylemişti bana, “Ben o resmi çalmadım ve eminim Alyward bilmemkim de çalmadı ve sen de çalmadın, mesele Bernard, bu konuda bir takıntısı var”—Ne ki bu sözler hiçbir etki bırakmadan uçup gitti aklımdan, ta ki en son söylendiği zamana dek ve bu da ancak önceki gece gerçek-

leşti—ona dair bu en derin kuşum eski bir dönemden (onun bana anlattığı eski bir dönemden) kaynaklanıyordu, bir dönem Jack Steen’in Commercial Street’teki gemici sendika binasının yakınlarında, ambardan bozma çılgın bir yapıda yer alan daire-sinde yaşamış, bir defasında, Jack’in bavulunun karşısına geçip kasvet basmış bir halde bir saat boyunca oturmuş ve acaba Jack orada ne saklıyor baksam mı bakmasam mı diye düşünmüş, derken Jack eve gelip bavulun altını üstünü getirmiş, bir şeyin kayıp olduğunu düşünmüş yahut görmüş ve uğursuz, huysuz bir sesle, “Çantamı mı karıştırıyordun sen?” diye sormuş, Mardou az kalsın yerinden sıçrayıp EVET diye bağıracaktı çünkü çantayı KARIŞTIRMIŞ, “Oğlum, zihnimde bütün gün o çantayı karıştırmıştım ve işte ansızın bana bakıyordu, gözlerinde o ifadeyle—az kalsın kopacaktım—” ve işte bu hikâye de paranoyanın kol gezdiği kaskatı beynime tam olarak yerleşmemiştir, dolayısıyla, iki ay boyunca Mardou’nun bana, “Evet, çantasını karıştırdım ama tabii ki hiçbir şey almadım” dediğini düşünerek dolanıp durdum ve aslında Jack Steen’e yalan söylediğini düşündüm—oysa şimdi, gerçekte, bunu yapmayı düşünmüştü yalnızca, vs.—her biri davranışlarıma yön veren paranoyadan alelacele ama ustalıklı destek gören kuşkularım, ki benim gerçek itirafım budur—kuşkular, derken hepsi yok oluyor.

Çünkü şimdi Mardou’yu istiyorum—daha yeni, altı ay önce bir hastalığın ruhunda ebediyen derin bir kök saldığını anlattı bana—bu onu daha da güzel kılmıyor mu?—Arna ben Mardou’yu istiyorum—çünkü onu siyah kadife pantolonuyla ayakta dururken görüyorum, ellercepte, bir deri bir kemik, omuzlar düşük, sigarası dudaklarından aşağıya sarkıyor, dumanı halka halka, kısacık kesilip aşağıya doğru düzgün bir biçimde taranmış ipek gibi saçların ense tarafındaki minicik siyah saç telleri, Mardou’nun ruju, açık kahverengi teni, koyu renk gözleri, gölgelerin çıkık elmacık kemiklerinde oynaması, burun, çeneden

boyna dek uzanan bölgenin ufacık yumuşak biçimi, küçücük âdemelması, bunlar ormanın ortasındaki barakasında yaşayan üzgün taşralı bendeniz için öyle klas, öyle havalı, öyle güzel, öyle modern, öyle yeni, öyle ulaşılmaz ki—bir keresinde sokakta yaptığı Jack Steen taklidi yüzünden istiyorum onu, benim acayip hoşuma gitmişti, Adam Moorad’sa kendini bizzat olaya kap-tırmış gibi ciddiyetle ya da belki de kuşkuyla izlemişti, Mardou birlikte yürüdüğü iki adamın yanından kopup önlerine geçerek (kalabalığın ortasında) Jack Steen’in yürüyüşünü taklit etmişti, gevşek gevşek salınan kollar ve uzun, havalı adımlar, köşe başında takılmak için durmalar ve kuşlarla yüz yüze gelmek için suratsız hafifçe yukarı kaldırmalar, hani diyorum ya, Viyanalı bir filozof gibi—ama Mardou’nun bunları yapışını görmek var ya, hem de tıpkısının aynısını yapışını görmek (Jack Steen’i parkta yürürken sahiden de görmüştüm) hani Mardou gerçeği var ya—onu seviyorum ama bu şarkı... paramparça—ama bu defa Fransızca, Fransızca onun şarkısını durmaksızın söyleyebilirim...

Geceleri evdeki küçük keyif anları—Mardou portakal yiyor, meyveyi emerken bir dolu ses çıkarıyor—

Güldüğümde küçük yuvarlak kara gözleriyle bana bakıyor ve o da kahkahalarla güldüğünden gözleri gözkapaklarının içine gizlenmiş oluyor (ve gülüşü bütün ifadesini değiştiriyor, küçümen dişlerini ortaya çıkarıyor, her yerde ışıklar belirliyor) (onu ilk gördüğümde, Larry O’Hara’nın evinde, köşedeydi, anımsıyorum, yüzümü onunkine yaklaştırp kitaplardan söz etmiştim ve o da yüzünü benimkine yaklaştırmıştı, eriyen ve boğulan şeylerden bir okyanustu halimiz, içinde yüzebilirdim, ben bütün o zenginlikten korktum ve bakışlarımı çevirdim)—

Yataktaki keyif anları için hep taktığı gültrengi bandanasıyla tıpkı bir Çingene gibi, gültrengi ve daha sonraları mor renkli

olanı ve ahşap gibi kahverengi alnındaki fosforlu mor renkten kapkara düşen minik saç telleri—

Kediler gibi devinen küçücük gözleri—

Gerry Mulligan gecenin içinde belirlediğinde parçalarını gümbür gümbür çalıyoruz, Mardou dinlerken tırnaklarını kemiriyor, başı derin bir duaya dalmış bir rahibe gibi yavaş yavaş bir o yana bir bu yana gidip geliyor—

Sigara içerken, sigarayı ağzına doğru götürüp gözlerini kımsıyor—

Gri gündoğumuna dek başını koluna dayayıp birşeyler okuyor, *Don Kişot*, Proust, herhangi bir şey—

Uzanıyoruz, hiçbir şey söylemeden ciddi gözlerle bakışıyoruz, yastıkta başlarımız birbirine dayalı—

Bazen o konuşurken başımı yastıkta onunkinin altına yerleştirdiğimde çene kemiğini görüyorum, gamzesini, boynundaki kadını görüyorum, derinlemesine görüyorum Mardou'yu, olanca zenginliğiyle, o boyun, o derin çene, gördüğüm en *kadınlaşmış* kadınlardan biri olduğunu biliyorum Mardou'nun, sonsuzluğun akıl ermez güzellikteki esmeri ve daima hüznü, derinlikli, sakın—

Onu evde yakaladığımda, miniminnacık, kollarımın arasında sıkıyorum. Çığlık çığlığa bağırıyor, beni gözü dönmüş bir edayla gıdıklıyor, gülüyorum, gülüyor, gözleri ışıyor, bana yumruk atıyor, ansızın beni pataklamak istiyor, benden hoşlandığını söylüyor—

Onunla birlikte gizleniyorum gecenin gizli evinde—

Örtümüzün altında mistik buluyor bizi şafak, kalp kalbe—

Onu ilk gördüğümde, ansızın, “Kız kardeşim!” diye düşünmüştüm—

Işık sönük.

Negroların büyük kokteyl partilerinde reverans yaptığımız gündüz düşleri, önümüzde ve ufukta her nasılsa ıslıl ıslıl Parisler uzanıyor ve ön tarafta—o, döşememin uzun tahtalarından bir gülümsemeyle geçiyor.

Onu sürekli sınıyordum, “kuşkular” söz konu olunca bu da beraberinde geliyordu—kuşkular hakikaten—ve kendimi piçlik yapmakla suçlamak isterim—böylesi sınamalar—kısaca iki tane sayabilirim, ünlü genç yazar Arial Lavalina’yı beklenmedik bir anda Mask’ta dikilirken gördüğümüz, benim de bir anlamda ünlü bir yazar olmuş ve o zamanlar Kuzey Afrika’dan yeni gelmiş olan Carmody’yle oturduğum, Mardou’nun köşesindeki Dante’s’te olup iki mekân arasında mekik dokuduğu gece, ki hep böyle takılırdık, bir bardan diğerine ve bazen Mardou ona eşlik edecek hiç kimse olmadan Julien’leri ve ötekileri görmeye oraya giderdi—ben Lavalina’yı görüp seslendim ve Lavalina yanımıza geldi.—Mardou eve gitmek üzere beni almaya geldiğinde gitmemekte direttim ve bu ikisinin buluşmasının önemli bir edebi an olduğunda ısrar edip durdum (Carmody bunun planını bir yıl öncesinde, biz karanlık Meksika’da yoksulluk içinde bitik bir halde yaşarken ve kendisi cankiyken yapmıştı benimle, “Ralph Lowry’ye mektup yazıp öğren, şu yakışıklı Arial Lavalina’yla nasıl tanışabilirmişim, Recognition of Rome’un arkasındaki şu resme bak, müthiş değil mi?” halinden anlıyor olmam, kişisel nedenlerimin bulunmasındandı ve yine Bernard gibi Carmody de ibne olduğundan bendeniz iribeyin efsanesiyle bağlantısı vardı, ki bu efsane benim ESERİM idi, hani şu her şeyimi alan eserim, böylece bir mektup yazdım falan feşmekân) şimdiyse hiç beklenmedik bir anda (ve tabii Ischia veya diğer dedikodu kanallarımdan yanıt falan almamışken ve en azından benim açımdan zerrece fark etmezken) Lavalina orada öylece dikiliyordu, Met balesinde tanıştığımız geceden tanıyıştım onu, smokinimle New York’taydım, smokinli editörümle New

York edebiyat ve zekâ çevresinin ışıltılı gece dünyasını ve Leon Danillian'ı görmek için dışarı çıkmıştım, "Arial Lavalina! Buraya gel!" diye bağırdım ve o da geldi.—Mardou geldiğinde neşle fısıldadım: "Bu Arial Lavalina, ne manyak bir durum değil mi!"—"Evet de, ben eve gitmek istiyorum."—Ve Mardou'nun aşkının, benim için peşimde dolaşan tatlı ve kolayıma gelen bir köpeğin sahibi olmaktan öte bir anlam ifade etmediği o günlerde (tam anlamıyla gizli kapaklı Meksika hayalimde de aynı böyleydi, Mexico City kenar mahallelerinin karanlık kafa kıyak sokaklarında arkamdan geliyordu, benimle yürümüyor, Kızıl-derili kadını gibi arkamdan geliyordu) ahmaklık edip şöyle dedim: "Bak ne diyeceğim, sen eve gidip beni bekle, Arial'la takılmak istiyorum, ben sonra gelirim."—"Bebeğim önceki gece de böyle demiştin ama iki saat geç kaldın, hem beklemenin bende nasıl bir acıya yol açtığını bilmiyorsun." (Acı!)"—"Biliyorum ama bak," ve böylece, ikna edebilmek için onu bloğun etrafından dolandırdım ve her zamanki gibi sarhoş olduğumdan bir noktada bir şeyi kanıtlamak için Montgomery ya da Clay Street'te amuda kalktım ve yoldan geçen birkaç serseri bunu görüp, "Tabii ya!" dedi—sonunda (gülmeye başlamış olan Mardou'yu) eve gidip beni beklemesi için taksiye bindirdim, ardından Lavalina ile Carmody'nin bulunduğu bara gidip burnumu cama yapıştırdım ve şimdi benim koca dünyamda, yani dünyanın ergenlere yaraşır edebi bir düşü olan dünyada baş başa ve mutlu mesut görünen bu ikisini izledim, "Şuna bak be, Carmody'yle Lavalina, benim gibi ahım şahım bir yazar olmasa da epey ünlü, görkemli vs. olan muhteşem Arial Lavalina, bu ikisi Mask'ta beraberler ve bunu ayarlayan da benim, her şey yerine oturuyor, yağmurlu gece söylencesi, Master Mad, Raw Road, 1949'a, 1950'ye uzanıyor ve her şey harika, her şey muhteşem, hey gidi tarihten izler taşıyan Mask!"—(bu duygularla içeri giriyorum) ve onlarla oturup içmeye devam ediyorum, üçümüzü Columbus'ta bir lez-

biyen mekânı olan 13 Pater'a taşıyorum, kafası bir dünya olan Carmody yanımdan ayrılınca gidip ortamın tadını çıkarmak üzere baş başa kalıyoruz ve işte orada oturup yine bira içiyoruz, Arial'ın elini kavrayıp öperken ve "Ah Arial, canım—çok ünlü olacaksın—çok ünlüsün—o kadar iyi yazdın ki—hatırlıyorum seni—ne—" diye haykırırken (neyse ne, artık sarhoşken söylenen ve anımsanması olanaksız şeylerden sayılıyor sözlerim) anımsızın kendimde bir nevi William Blake'e, bir Çılgın Jane'e ya da harbi harbi Christopher Smart'a yaraşır bir alkolik tevazu bulmanın dehşetini, hatta anlatılamaz dehşeti duyumsuyorum ve işte Arial Lavalina, ünlü ve her şeyiyle ayan beyan, halis muhlis bir eşcinsel ve de benim beynim, gümbür gümbür—Lavalina'nın otelin birindeki süitine gidiyoruz—sabah kanepede uyanıyorum ve berbat farkınavarışların ilkiyle doluyor içim: "Mardou'ya dönmedim." Arial Lavalina takside bana para veriyor—elli sent istiyorum ama bir dolar veriyor ve "Bana bir dolar borcun var" diyor, taksiden aceleyle atlayıp kavurucu güneşte, hüsrana uğramış ve yüzüm içmekten çökmüş bir halde Mardou'nun Heavenly Lane'deki dairesine hızlı hızlı yürüyor ve Mardou terapistine gitmek üzere giyinirken varıyorum—ah o küçük kara gözleri acıyla bakan, karanlık bir yatakta bütün gece beklemiş üzgün Mardou ve kuyruk sallayarak gelen sarhoş adam! Aslında bu kadar telaşla koşturmamın sebebi de kendime gelmek için iki kutu bira içmekti (İhtiyar Boğa Balon "dehşetli bir cila çekmek" derdi buna) hal buyken, Mardou dışarı çıkmak için yıkanıp silinirken ben bağırıp tepindim, dönüşünü beklemek üzere yatıp uyudum, ki öğleden sonra dönecekti, mahallenin sokak aralarındaki hilesiz çocukların çığlıklarıyla uyandım ve bir karar verdim: "Hemen Lavalina'ya mektup yazacağım," zarfın içine bir dolar koyacak ve o denli sarhoş olup ona yanlış bir izlenim verecek şekilde davrandığım için özür dileyecektim—Mardou geri dönüyor, hiç şikâyet etmiyor, yalnızca aradan zaman geçin-

ce biraz yakınıyor, günler akıp gidiyor ve beni hâlâ yeteri kadar bağışlıyor ya da sönen yıldızımın ardından bana yazacak kadar alçakgönüllü, zira birkaç gece sonra, bu mektup geliyor:

CANIM BEBEĞİM,

Kışın geldiğini bilmek güzel değil mi—

zira sıcaktan şikâyet edip duruyorduk ve artık sıcaklar sona ermiş, havayı bir serinlik kaplamıştı. Heavenly Lane'in insanı bezdiren gri havalandırma boşluğunda, gökyüzünün görüntüsünde ve sokak lambalarının daha da muhteşem dalgali bir ışıltıyla parıldadığı gecelerde bunu duyumsayabiliyordunuz—

—ve yaşamın biraz daha sakinleyeceğini—ve sen evde yazı yazıyor, düzgün besleniyor olacaksın ve birbirimizle sarmaş dolaş keyifli geceler geçireceğiz—ve şu anda evdesin, dinlenmişsin, iyi besleniyorsun çünkü çok üzölmemen gerek—

bu satırlar, Mardou ve kente yeni gelmiş, gelecekte düşmanım olacak ama o zamanlar bana küçük bir erkek kardeş kadar yakın duran Yuri'yle Mask'ta geçirdiğim bir gecenin ardından yazılmıştı, o gece ansızın, “Dayanılmaz bir hüüzün hissediyorum, yani sanki ölecekmişim gibi, ne yapabiliriz?” diye sormuştum ve Yuri de “Sam'i ara” diye önermişti, ben de tüm kederimle öyle yaptım, üstelik büyük bir içtenlikle, yoksa Sam de zerrece kulak asmazdı zaten çünkü o bir gazeteciydi, yeni baba olmuştu ve saçmalıklara ayıracak zamanı yoktu ama öyle içtenlikle aramıştım ki bizim, üçümüzün hemen Mask'tan Russian Hill'deki evine gelmemizi kabul etti ve biz de gittik, ben her zamankinden çok sarhoş oldum, Sam de her zamanki gibi bana yumruğuyla vurarak, “Senin derdin, Percepied,” dedi, “içinin çürümüş

olması,” “Siz Canuck’lar, hepiniz aynısınız ve bunu ölürken bile itiraf edeceğine inanmıyorum”—Mardou az içiyor ve eğlenerek izliyordu, sonunda Sam her zamanki gibi sarhoş olup, tam da sarhoş değildi aslında, daha çok sarhoş olmayı arzularmış gibiydi, öne doğru devrilip alçak bir sehpanın üzerine abandı, sehpanın üstü tepeleme dolu kül tablalarıyla, içkilerle ve ıvır zıvırla kaplıydı, her şey yerle bir oldu, bebeği doğumhane yatağından yeni çıkmış Sam’in karısı iç geçirdi—ve içmeyen Yuri, boncuk gibi gözleriyle izlemekle yetinen, ilk geldiği gün bana, “Biliyor musun Percepied, artık senden ciddi hoşlanıyorum, artık canım seninle ciddi iletişim kurmak istiyor” diyen Yuri—ondan şüphelenmem, benim uğraşlarımın masumiyetinde yeni ve sinsi bir çıkar oluşturduğundan şüphelenmem gerekirdi, ki çıkarının adı Mardou’ydu.

—çünkü çok üzülmemen gerek

kalp kırmaya kadir Mardou’nun felakete sebep olan o berbat gece hakkında yaptığı tek tatlı yorumdu—Lavalina örneğinin ardından gelen iki numaralı benzer örnek: İki yıl önce, kükreyen efsane gecesinin muhteşem bebeği Mickey’yle yaşadığım günlerde bendeniz tarafından düzenlenen, muhteşem azgın vahşipartide Mickey’yle yatağa giren güzel satir oğlan gecesi—oğlanı Mask’ta görüyorum, Frank Carmody de dahil cümbür cemaat orada olduğumuzdan gömleğinden çekistirip, peşimizden diğer barlara gelmesi, peşimize takılması konusunda ona ısrar ediyorum, en sonunda Mardou gecenin bulanık keşmekeşinde bas bas bağıırıyor bana: “Ya o ya ben lanet olasıca!” gerçi bunu söylerken çok ciddi değil (kendisi bir yeraltı sakini olduğundan genelde pek içki içmez ama Percepied’la ilişkisinde artık o da büyük bir içkici)—ve çıkıp gitti Mardou, “Bitti” dediğini duysam da bir an bile inanmadım ve zaten bitmemişti, sonradan geri geldi, onu tekrar gördüm, birlikte yalpaladık, bir kez daha yaramazlık yapmıştım ve akıllara

ziyan, tam bir ibne gibi davranmıştım, biranın çağladığı sabah gri Heavenly Lane’de uyandığımda bu beni bir kez daha kahrediyor.—Bu, içki içemeyen bir adamın itirafnamesi—ve bu yüzden Mardou’nun mektubu da şöyle diyor:

çünkü, çok üzülmemen gerek—sen iyi olduğunda ben kendimi daha iyi hissediyorum—

tüm bu kederli ahmaklığı bağışlıyor Mardou, unutuyor, tek istediğiye şu: “Dışarı çıkıp bütün arkadaşlarıyla içmek, sarhoş olmak istemiyorum, sürekli Dante’s’e gidip bütün o Julien tayfasını ve öbürlerini bir kez daha görmek istemiyorum, evde sakın sakın oturalım istiyorum, KPFA’i dinleyelim, okuyalım falan ya da sinemaya gidelim, sinemayı seviyorum bebeğim, Market Street’teki filmleri, ciddi den seviyorum.”—“Ama ben filmlerden nefret ediyorum, hayat daha ilginç!” (işte bir aşığılama daha)—tatlı mektubu şöyle devam ediyor:

tuhaf duygularla doluyum, bir sürü eski şeyi yeniden yaşıyor, yeniden şekillendiriyorum

—13 ya da 14 yaşındayken Oakland’da okulu kırarak vapura atlayıp Market Street’e gelir, bütün gününü tek bir filmde geçirirmiş, fantezilerden müteşekkil sanrılar görmüş halde avare avare dolaşır ve bütün gözlere bakarmış, şarapçıların, serserilerin, aynasızların, seyyar kâğıt satıcılarının tedirgin caddesinde başıboş dolanan küçük bir Negro kız, oradaki uyumsuz ve çılgın iç içe geçmişlik, gözleriyle her yanı kesen seks düşkünü kalabalık, hepsi de okul kırmaca günlerinin gri yağmurunda—zavallı Mardou—“En tuhafından cinsel fantezilerim olurdu, birileriyle cinsel davranışlar değil de bütün gün yürürken aklımdan olanca ayrıntısıyla geçirdiğim garip durumlar, orgazmlarım da yeni yeni başlamıştı, zaten pek az orgazm oldum ya, çünkü hiç masturbasyon yapmıyordum, nasıl yapılacağını bile bilmiyordum,

düşümde babamın ya da birilerinin beni terk ettiğini gördüğümde tuhaf bir kasılma ve içimde, uyluklarımda bir ıslaklıkla uyanırdım, işte Market Street'te de öyle oluyordu ama biraz farklıydı, kaygı düşlerim izlediğim filmlerle örülüyordu.”—Ben-se şöyle düşünüyordum *Ah gri-ekran gangster kokteyli yağmurlu gün gürleyen silah atışı hayaletsi ölümsüzlük B filmi tekerlek yığını pusta-kapkara Vahşiamerika ama bu ne çılgın bir dünya!*—(yüksek sesle) “Keşke Market'ta öyle yürürken görebilseydim seni—bahse girerim GÖRDÜM seni—bahse girerim gördüm—sen on üç yaşındaydın ben yirmi iki—yıl 1944, evet, bahse girerim gördüm, gemiciydim, hep oradaydım, barlardaki çeteleri tanırdım.” Mektubunda şöyle diyor işte:

bir sürü eski şeyi yeniden yaşıyor, yeniden şekillendiriyorum

büyük olasılıkla o günleri ve fantezileri yeniden yaşıyor, bir de Oakland'daki evin daha eski, daha kaba dehşetlerini. Yengesi onu histerik bir şekilde döver ya da histerik bir şekilde dövmeye çalışır ve kız kardeşleri (arada sırada yatmadan önce vazifeşinas öpücükler ve not defterini birbirinin sırtına dayayıp bir şeyler yazmak gibi küçük kız kardeş sevecenlikleri olsa da) başına dert olurmuş, o ise erkeklerin, koyu tenli mahallelerin kapılarının koyu tenli erkeklerinin kendisini halletmek istediği sokaklarda derin düşüncelere gömülü bir halde gece geç saatlere dek avare avare dolaşmış.—ve devam ediyor:

sezi ve korkularımın ortasında bile soğuğu ve sessizliği hissediyorum—aydınlık geceler korkularımı dindiriyor, onları daha keskin, daha gerçek kılıyor—elle tutulur ve baş etmesi daha kolay

—üstelik gerçekten de hoş bir ritimle söylenmiş sözler bunlar—bu sayede ta o zaman bile zekâsına hayranlık duyduğumu anımsıyorum—ama aynı zamanda esenlik dolu çalışma masamda karanlık

düşüncelere dalıyor ve aklımdan şunları geçiriyorum, “Başşlarım şu psikanalizin baş etme mavalına, bu da aynı ötekiler gibi konuşuyor, neden-sonuç analizinde ve varlıktan, arzudan, korkusuzluktan duyulan büyük NEŞE yerine sözüm ona sorunların çözümünde çıkmaza girmiş şehirli dekadan entelektüel işte—kırılıp kopunca mest olur bunlar—Mardou’nun sorunu da bu, o da aynı Adam gibi, Julien gibi, topu gibi, delilikten korkuyor, delirme korkusu başına musallat oluyor—ben öyle değilim! Tanrım, ben öyle değilim!”

Ama neden sana yazıp bunları söylüyorum ki. Ama bütün duygular gerçek ve büyük olasılıkla sen de ne söylediğimi ya da yazmaya neden ihtiyaç duyduğumu sezinliyor ya da hissediyorsun—

—gizemli ve çekici bir düşünce—ama ona sık sık söylediğim gibi, yeterince ayrıntılı değil, tüm bunlara can katan ayrıntıdır, ısrar ediyorum, aklımdan geçen her şeyi söyle, içinde tutma, ilerlerken çözümleme falan yapma, yüksek sesle söyle: “Bu...” (şimdi ben de mektubu okurken böyle diyorum) “tipik bir örnek—ama içinde zihin yok, altı üstü kızın biri işte—hıh.”

Bendeki imgen artık bir tuhaf

—Bu ifadenin tutunduğu dalı görüyorum, ağaçta bir o yana bir bu yana sallanıyor—

Aramızda belki senin de hissettiğin bir mesafe hissediyorum, sana dair sıcak, dostane bir tablo

Ve ardından, ufalmış bir yazıyla:

(ve sevgi dolu)

Bunu, âşığımdan gelen bir mektupta yalnızca “dostane” sözcüğünü görüp kederlenmemi önlemek için yazdı muhtemelen—üstelik bu çetrefil ifade, asıl metinde yeniden yazıma özgü işaretleme ve eklemelerle sunulmuş olmasından ötürü daha da çetrefil bir hal alıyor, doğal olarak, yeniden yazım ise bana o kadar ilginç gelmiyor—yeniden yazılmış hali şöyle:

Aramızda belki senin de hissettiğin bir mesafe hissediyorum, sana dair sıcak, dostane bir tablo (ve sevgi dolu)—ve her ikimizin de deneyimlediği ama asla gerçekten konuşmadığımız kaygılarımız da birbirine benzediği için—

kalemindeki azametten ötürü ansızın kendim için üzülmeme sebep olan sözler bunlar, tıpkı onun gibi, insan yaşamının çileli ve kof denizinde yitmiş görüyorum kendimi, ondan, en yakınımda olması gerekenden uzakta hissediyor ve her ikimiz de tıpkı denizin altındaymışçasına uzaklık duygusuna sarmalanmış ve bu duygunun içinde yitmişken, neden diğer şeylerin yerine bu duygunun hâkim olduğunu bilmiyorum (yaşadıkça da bilemeyeceğim)—

Uyuyacağım, düş göreceğim, uyanacağım

—düşlerimizi kaleme dökme ya da uyanır uyanmaz birbirimize anlatma uğraşımızı ima ediyor, hepsi de tuhaf düşlerdi hakikaten ve (daha sonra) gerçekleştirdiğimiz beyin iletişiminin daha ileri evrelerini, gözlerimiz kapalı bir vaziyette imgeleri telepatiyle aktarışımızı gösterecekler ve işte orada görülecek ki tüm düşünceler sonsuzluğun kristal avizesinde buluşur—Jim—*düş görmek, uyanmak* sözcüklerinin ritmi de hoşuma gidiyor ayrıca, her halükârda ritmik bir hatunum var diye kendimi pohpohluyorum, evdeki metafiziksel çalışma masamda.

Çok güzel bir yüzün var ve onu şimdi gördüğüm gibi görmek hoşuma gidiyor—

—o New Yorklu kızın sözlerinden yankılar bunlar ve bu kez, alçakgönüllü uysal Mardou'dan gelmesi o kadar da inanılmaz değil, ciddi ciddi buna inanıp kendimle gururlanmaya başlıyorum (Ey mektupların alçakgönüllü kâğıdı! Ey New York'ta Idlewild havaalanının yakınında bir kütüğe oturup içinde posta yüküyle uçan helikopteri izlediğim, bakarken de helikopterin ambarında paketlenmiş duran mektupları yazan dünyanın tüm meleklerinin gülümsemesini, onların gülümsemelerini, özellikle de tatlı kalem kâğıdın üzerine eğilmiş, kıızıyla mektup yoluyla haberleşen annemin gülümsemesini, fabrikalardaki çalışan kadınların gülümsemelerini andıran meleksi gülümsemeyi, dünyanın dört bir yanında bundan duyulan mutluluğu, bunun cesaretini, güzelliğini gördüğüm zaman Mardou'ya böyle davrandığım için hak bile etmemem gereken şeylerin farkındalığı) (Ey cennetin ve yeryüzünün melekleri bağışlayın beni—Ross Wallenstein bile cennete gidecek)—

Bağlaçları, mastar hatalarını ve söylenmeyenleri affet

—bir kez daha etkileniyorum ve bence bu noktada ilk kez Mardou da bir yazara yazmakta olduğunun ayırında ve bu yüzden biraz huzursuz—

Ne söylemek istiyordum gerçekten bilmiyorum ama bu çarşamba sabahı elinde benden birkaç sözcük olsun istedim

fakat posta bu sözcükleri çok daha sonra, ben Mardou'yu gördükten sonra getirdi, dolayısıyla bu mektup da umutlu yoğunluğunu yitirdi

Karanlık, ılık deliklere kaçan iki hayvan gibiyiz ve acılarımızı yalnız başına yaşıyoruz

—bu sefer ikimize dair budala fantezim Mississippi ormanlarının ortasında bir kulübeydi (ne de olsa ayyaşbulantısıydaydım, ayyaşlar beni hem kendilerinden hem de kentten bezdirmişti) Mardou da kulübede yanımda, başlarım linççilere, başlarım bu durumdan hazzetmeyişlere! Böylece şu cevabı yazdım: “Bu satırla (*karanlık ılık deliklere hayvanlar*) nihayet ormanların derin yalnızlığında benimle gerçekten yaşayabilecek, aynı zamanda ıslık ıslık Parisleri yaratabilecek (al işte) ve huzur dolu kulübemde benimle birlikte yaşlanacak kadın olacağını söylemeye çalıştığını ümit ediyorum (bir anda kendimi sabahın çiy yüklü erken saatlerinde Londra’nın ortasında uysal karısıyla William Blake olarak görüyorum: Crabbe Robinson yanında birkaç gravürle geliyor ama Blake kahvaltı artıklarının durduğu masada Kuzu’nun hayalinde kaybolmuş)—Ah, pişmanlıklarımın Mardou’su, o şeyin düşüncesi bir kez olsun kırıştırmıyor senin alnını, öpmem gereken alnını, senin kendi gururunun acısı, ama yeter bu kadar 19. yüzyıl romantik muhabbeti!—Bunlara can katan ayrıntıdır (bir adam ahmaklık edip bir kadının sınırını zorlayabilir ve 19. yüzyıla yaraşır patron tipi hâkimiyetini sonuna kadar kurabilir ama bütün kozlar oynandığında bunun kendisine bir faydası olmayacaktır—kadın kaybını telafi edecektir, gözlerinde gizli bu, gelecekteki zaferi ve kuvveti, erkeğin dudaklarından ise “elbette sevgilim”den başka bir şey duyulmaz—yaz)—kadının mektubundaki son sözleri güzel bir pastişpattise, ya da pastası onun—

Canın ne isterse yaz bana Lütfen Kendine İyi Bak Doğstun [yanlış yazılmış] Ve Aşkım Ve Ah [bunlar da silinmiş] Ve Aşkım [gizli kalacak bir şeylerin üzerine yazılmış] [ve elbette öpücük]

namına bir sürü X konmuş] Ve Sevgiler Sana MARDOU [altı çizilmiş]

ve en tuhafı, en acayibi, en önemlisi, kendi kendini akla getireni ise LÜTFEN sözcüğü—Mardou’nun ikimizin de bilmediği son arzusu—bendenizin bu mektuba çekçek hadisesine duyduğum öfkeden kaynaklanan yavan ipe sapa gelmez martavallarla yanıt verişim.

(Ve bu gece bu mektup benim son umudum.)

Çekçek hadisesi, yine her zamanki gibi Mask ve Dante’s’te içerken başladı, işimden sonra Mardou’yu görmeye gelmiştim, içelim havasındaydık, neden bilmem bir anda kırmızı Burgonya şarabı içmek istedim, ki bu şarabı önceki pazar Frank, Adam ve Yuri’yle tatmıştım—hadiseden ilk kez orada dikkate değer biçimde söz edilmişti ama olayın düğüm noktası da bu ya zaten—O DÜŞ. Ah, o lanet olası düş! Bir çekçek vardı düşte ve tüm diğer şeylere dair bir kehanet. Bu da fazla içtiğim bir gecenin ardından oldu, kırmızı gömlekli satir oğlan gecesinin ardından—ve sonrasında herkes şöyle dedi tabii, “Kendini aptal durumuna düşürdün Leo, Sahil’de herkesçe malum zibidilerin gömleğinden çekiştiren şişko koca bir ibne olarak nam salıyorsun.”—“Ama ben onu sırf sizin için istedim”—“Olsun—” (Adam) “*cid-den yani*”—ve Frank: “Gerçekten berbat bir şöhet ediniyorsun.”—Bendeniz: “Umurumda değil, 1948’de ne oldu unuttun mu? Şu ibne besteci Sylvester Strauss kendisiyle yatmadığım için bana gıcık oldu çünkü romanımı okuyup yayınevine sunmuştu, bana bağırdı: “Hakkındaki her şeyi ve berbat şöhetini biliyorum.”—“Ne?” “Sen ve o Sam Vedder Sahil’de takılıp ortamdan denizci kaldırıyor, onlara mal veriyorsunuz, üstelik o Vedder malları öyle bir hazırlıyor ki ısırınca kimse gık demiyor, sizi duydum ben.”—“Nereden duydun bu ipe sapa gelmez

hikâyeyi?”—Sen biliyorsun bu hikâyeyi Frank”—“Biliyorumdur herhalde” (Frank gülüyor) “—tam da burada, Mask’ta herkesin önünde sarhoş kafayla yaptıklarını düşünürsek, seni tanımasaydım dünya üzerinde yürüyen en manyak erkek orospulardan biri olduğuna yemin edebilirdim,” (Carmody’nin tipik özlü ifadelerinden biri) ve Adam da, “Hakikaten doğru,” diyor—kırmızıgömlekli oğlan gecesinin ardından sarhoş kafa Mardou’yla yatmış ve tüm kâbusların en kötüsünü görmüştüm—herkes, bütün dünya yatağımızın çevresindeydi, biz orada yatıyorduk ve tüm şeyler vuku buluyordu. Mefta Jane oradaydı, Mardou’nun şifoniyerine benim için bir büyük şişe Tokay şarabı saklamıştı, onu çıkardı ve bana koca bir yudum doldurdu, su bardağından yatağa döküp saçtı bol bol (daha da çok içki içileceğinin, gelecekteki şarapların simgesi)—Frank de yanındaydı, Adam da—Adam karanlık trajik İtalyan çekçekli Telegraph Hill Sokağı’na açılan kapıdan çıkıyor, çöktü çökecek tahta Şatov merdivenlerinden iniyor, bu merdivenlerde yeraltı sakinleri “Rusya’dan yeni gelmiş yaşlı Musevi bir patriyarkla takılıyorlar,” patriyark, balık kafası kedilerinin varillerinin yanı başında bir çeşit ayın yürütüyor (balık kafaları, bunaltıcı sıcakların yaşandığı günlerde Mardou ziyaretimize gelen minik çılgın kedimize bir balık kafası ayırmıştı, çenesini uzatışı ve bize yaslanmak için mırılaysıyla bu kedi sevimlik için adeta insansı bir ısrar sergiliyordu ve işte ona bir balık kafası ayırmıştı Mardou, neredeyse havasız gecede öyle berbat kokuyordu ki bir parçasını aşağıdaki varile fırlattım, aslında ondan önce de karanlık buz kutusunda bilmeden elime gelen bir parça kaygan ve yapış yapış bağırsağı fırlatmıştım, buz kutusunda Sauterne şarabımı soğutmak için kullanmak istediğim küçük bir buz parçası vardı ama yumuşak mı yumuşak bir kitle şap diye elime geldi, bir balığın bağırsakları ya da ağzıydı, balık atıldıktan sonra bu parça buz kutusunda kalmıştı ve ben onu da attım, yangın merdivenine denk gelip o

sıcak gece boyunca orada asılı kaldı, işte bu yüzden sabah uyan-
dığımda balığın cazibesine kapılmış koca koca mavi sinekler
tarafından ısırılmaktaydım, çıplaktım ve deli gibi ısıyorlardı
beni, bu durum asabımı bozdu, tıpkı yastığın pamukçuklarının
asabımı bozması gibi ve bir şekilde olayı Mardou'nun Kızilderi-
liliğine bağladım, balık kafaları ve balığı atarken sergilediği
berbat savsaklık, Mardou'nun sinirimi sezişi ama gülümseme-
si—ah yavrum)—o sokak arası, orada, o düşte, Adam ve evin
içinde de Mardou ve benim gerçek hayattaki odamız ve yatağı-
mız, çevremizde gürleyen tüm bir dünya, ücra ve dümdüz—Yuri
de orada ve başımı çevirdiğimde (milyonlarca güvenin akınını
andıran isimsiz olayların ardından) ansızın Mardou Yuri için
yatağa uzanmış oynayıp duruyor ve Yuri de onunla deli gibi yi-
yişiyor—önce hiçbir şey demiyorum, bir kez daha baktığımda
yine iş üstündeler—öfkeden çılgına dönüyorum—uyandı uyana-
cak haldeyim, tam bu sırada Mardou'nun ensesine kuraldışı bir
yumruk atıyorum ve bu da Yuri'nin elini bana uzatmasına sebep
oluyor—uyanıp Yuri'yi iki seksen şöminenin duvarına yapıştırı-
yorum—bu düşten uyandığımda, kendisine ve Yuri'ye vurdu-
ğum bölümler dışında ne varsa Mardou'ya anlattım—meğer o
da (o yaşlı yaz mevsiminde ve artık ölüm aylarına girmiş günde
zaten yaşadığımız telepatilere uygun biçimde, birbirimize em-
pati duygularımızı birçok kez iletmıştik, benim koşa koşa ona
geldiğim gecelerde o da bunu sezmiş oluyordu) benim gibi dü-
şünde tüm dünyanın yatağımızın çevresinde olduğunu görmüş,
Frank'i, Adam'ı ve diğerlerini görmüş, tekrar tekrar gördüğü o
düş, babasının bir trene atlayıp gidişi, handiyse yaşanan or-
gazmın kasılması.—“Ah, tatlım, bu içme işine son vermek isti-
yorum, bu kâbuslar beni öldürecek—düşte nasıl kıskançtım bi-
lemezsin” (O zamana değin Mardou'ya yönelik olarak hissetme-
diğim bir duygu)—bu kaygı yüklü düşün gerisindeki enerji,
onun kırmızıgömlekli oğlan karşısındaki ahmaklığıma göster-

diği tepkiden kaynaklanıyordu (Carmody, “Kesinlikle katlanılmaz bir tip zaten” diye bir yorum yapmıştı, “ama yakışıklı olduğu su götürmez, harbiden komiktin yani Leo.”—ve de Mardou: “Küçük bir oğlan çocuğu gibi davrandın ama ben bunu seviyorum.”)—Eve geldiğimizde, tepkisi şiddetli bir seyir izlemişti elbette, öncesinde, Mask’ta ise, beni Berkeley’den arkadaşları dahil herkesin önünde çekiştirip durmuş, bu arkadaşlar onu görmüş ve hatta büyük olasılıkla “Ya o ya ben!” dediğini ve bu sözlerin çılgın mizaçlı boşunalığını fark etmişti. Heavenly Lane’e vardığımızda girişte bir balon buldu, alt katta oturan nazik genç yazar John Golz bütün gün Lane veletleriyle birlikte balonlarla oynamıştı ve işte bu balonların birkaçı girişte duruyordu, Mardou (sarhoş bir halde) balonlardan birini havaya atıp tutarak, dans adımlarını andıran figürlerle koşup onu yakalayarak koridorda dans etmiş ve öyle bir şey söylemişti ki onun o deliliğinden, hastaneye yaraşır akıl hastalığından korkmamın da ötesinde yüreğimi deşmişti sözleri, hem de öylesine derinden deşmişti ki artık onun deli olduğunu düşünemezdim, bir şeyi bunca tastamam dile getirmişti işte, kesinlik dolu bir—her neyse—“Artık gidebilirsin, benim balonum var.”—“Nasıl yani?” (Yorgunluktan tükenmiş, yerde yatan, sarhoş bir ben.)—“Benim balonum var—artık sana ihtiyacım yok—güle güle—git ve beni yalnız bırak”—bu sözler o sarhoş halimle bile kurşun gibi ağır hissetmeme neden oldu ve orada yerde öylece uzanıp yattım, Mardou balonla oynayıp nihayet yatmaya giderken ben bir saat kadar orada uyudum, Mardou şafak sökerken soyunayım ve içeri gireyim diye uyandırdı beni—ikimiz de yatağımızın çevresindeki dünyanın kâbusunu gördük—ve o SUÇLULUK-Kıskançlık ilk kez düştü aklıma—tüm bu hikâyenin düğüm noktası: Mardou’yu istiyordum çünkü beni reddetmeye başlamıştı—ÇÜNKÜ—“Ama bebeğim çılgın bir düştü.”—“Öyle kıskandım ki—hasta oldum.”—Şimdi ansızın Mardou’nun ilişkimizin ilk

haftasında söylediklerine kulak veriyordum—aslında ben o hafta kafamın içinde gizliden gizliye, onun önemini kendi yazı çalışmalarımın önemiyle şahsen aştığımı düşünmektaydım, zira her aşk öyküsünde ilk hafta öylesine yoğundur ki önceki tüm dünyalardan vazgeçilebilir ama enerji (gizem ve gururun enerjisi) sönmeye yüz tuttuğunda aklıselimin, esenliğin, sağduyunun ve benzerlerinin ihtiyar dünyaları da geri döner, işte bu yüzden ben de kendime gizli gizli demektaydım ki: “Eserim Mardou’dan daha önemli”—Ne var ki Mardou bunu sezdi, sözünü ettiğim ilk haftada sezdi ve şimdi de, “Leo, artık bir şeyler değişti—sende—içimde hissediyorum—ama ne olduğunu bilmiyorum,” diyordu. Ben bunun ne olduğunu çok iyi biliyor ama kendi içimde ya da en azından onun karşısında söze dökemiyormuş gibi yapıyordum—şimdi anımsıyordum: Yuri’yle yiyiştği kıskançlık kâbusundan uyandığımda bir şeyler değişmişti, bunu sezinleyebiliyordum, içimde bir şeyler çatırdamıştı, yeni bir yitim vardı, hatta yeni bir Mardou—ve gene, bu değişen şey boy-nuzlu düşü gören bende, benim içimde hapsolup kalmıyordu, o da, düşün düşü görmeyen öznesi Mardou da, tüm bu hayatın genel, karmakarışık, acınacak düşüne benimle birlikte katılıyordu—dolayısıyla bu sabah artık bana bakıp bir şeylerin ölmüş olduğunu söyleyebileceğini hissediyordum—balon yüzünden ya da “Artık gidebilirsin” yüzünden değil—düş yüzünden—ve böylece düş, düş, düşü dilimden düşürmüyordum, üzerinde can havliyle kafa yoruyor, sürekli düşten bahsediyordum, kahve içerken düşten bahsediyordum, Mardou’ya düşten bahsediyordum—ve nihayet Carmody, Adam ve Yuri geldiğinde (onlar da kendi içlerinde yalnızlardı ve Mardou’yla benim aramdaki müt-hiş akımdan beslenmenin fırsatını kolluyorlardı. Daha sonraları herkesin bir parçası olmak istediğini keşfettiğim bir akımdı bu, bir olay) *onlara* da düşten söz etmeye başladım, Yuri kısmını vurguladım, vurguladım, vurguladım, “her arkamı döndü-

ğümde” Yuri Mardou’yu öpüyordu diyordum—diğerleri doğal olarak kendileriyle ilgili kısımları öğrenmek istiyordu ama oraları aynı coşkuyla anlatmıyordum—hüzünlü bir pazar öğle sonrası Yuri bira, ekmek ve ekmeğin üzerine sürülebilecek bir şeyler almak için dışarıya çıkıyor—pek az yer—ve aslına bakılırsa kalbimi kıran birkaç güreş mücadelesi cereyan ediyor. Zira Mardou’yu eğlence olsun diye Adam’la güreşirken gördüğümde şimdi her yanımlı kaplamış olan o delici acıyla paramparça oluyorum (ki Adam düştteki kötü adam değildi, gerçi artık kişileri değiştirmiş olabileceğimi anlamış bulunuyorum) o ilk acıyla, Mardou üzerinde kot pantolonu, güreşip mücadele verirken ne de tatlı görünüyordu (“Felaket kuvvetli, Jack Steen’le kavgasını duydun mu? Onu bir dene, Adam” demiştim)—Adam ise tutma teknikleri üzerine bir muhabbetin verdiği gazla Frank’le güreşmeye başlamıştı bile, derken Mardou’yu cinsel birleşme pozisyonunda yere mıhlamıştı (bu olay bana hiç koymadı)—önemli olan Mardou’nun güzel oluşuydu, güreşirken gösterdiği cesaretti, gurur duyuyordum, Carmody’nin ŞİMDİ neler hissettiğini bilmek istiyordum (Carmody Teksaslı, hem de centilmen sınıfından bir Teksaslı ve Mardou da Negro olduğundan başlangıçta ona kesinkes yergiyle yaklaşmıştır diye düşünüyordum): Onun böyle muhteşem, böyle kafadar olduğunu, ayrılık gayrılık gütmediğini, dahası alçakgönüllü ve uysal, tam bir kadın olduğunu görünce neler hissediyordu Carmody? Düşün verdiği enerjiyle kişiliği zihnimde çoktan canlanmış olan Yuri’nin varlığı bile Mardou’ya olan aşkıma bir şekilde katkıda bulunuyordu—ansızın seviyordum işte Mardou’yu—Gidip onlarla birlikte parkta oturmamı istiyorlardı. Akli başında ayık meclislerde herkesin hemfikir olduğu gibi, Mardou, “Ben burada kalıp bir şeyler okuyacağım falan filan işte, Leo, sen konuştuğumuz gibi onlarla git” dedi—onlar çıkıp tabur halinde merdivenden inerken ben geride kalıp Mardou’ya onu artık sevdiğimi söyledim—

dilediğim olmadı: Mardou ne şaşırdı ne de hoşnut kaldı—artık çoktan görüş alanına girmiş olan Yuri'ye baktı, gözleri tıpkı düşümdeki gibiydi, benim kesintisiz ihanetim ve sarhoşluğum yüzünden yeni bir ışıktan bakıp Yuri'yi muhtemel haleflerimden biri olarak gördü.

Yuri Glicoric: Genç bir şair, yaşı 22, elma toplayıcılığı yaptığı Oregon'dan yeni gelmiş, öncesinde ağır abilerin takıldığı bir at çiftliğinin yemekhanesinde garsonmuş—boylu poslu, zayıf, sarışın bir Yugoslav, yakışıklı, fazlasıyla girişken ve hepsinden önemlisi Adam'a, bana ve Carmody'ye ha babam laf sokmaya çalışıyor, tüm bu esnada üçümüzü yaşlı ve saygı gösterilen bir kutsal üçlü olarak biliyor ve genç, eserleri yayımlanmamış meçhul ama deha dolu bir şair olarak, haliyle büyük yerleşik tanrıları yok edip kendini ortaya koymak istiyor, dolayısıyla, en azından şimdilik, dürtülerine ket vurulmamış, kedere gömülmemiş biri olarak o tanrıların kadınlarını da istiyor.—Yuri'den hoşlanmıştım, onu yeni bir diğer “genç erkek kardeş” sayıyordum (tıpkı yazı hilelerimi “gösterdiğim” Leroy ve Adam'la eskiden olduğu gibi) şimdi de Yuri'ye gösterecektim, o da benimle ahabap olacak, Mardou ve benimle takılacaktı—Kendi âşığı June onu terk etmişti, kıza kötü davranmıştı, onu geri istiyordu, kız ise Compton'da başka bir hayat yaşıyordu, Yuri'nin duygularına ortak oldum ve Compton'a yazdığı mektuplar, ettiği telefonlarla ilerleme kaydedip kaydetmediğini sordum, söylediğim gibi, en önemlisi, o, ilk kez ansızın bana baktı ve “Percepied seninle konuşmak istiyorum, nasıl oldu bilmiyorum—ama seni gerçekten tanımak istiyorum” dedi.—Dante's'teki pazar şarabı sırasında şakayla karışık, “Frank Adam'a yazıyor, Adam da Yuri'ye,” dedim ve Yuri de lafı oturtuverdi: “Ben de sana yazıyorum.”

Yazıyordu, cidden yazıyordu. Önceden konuşulduğu üzere çocuklarla parkta oturduktan sonra Mardou'ya karşı ilk kez hissettiğim acı dolu aşkımın bu yaşlı pazar günü, kendimi bir kez

daha suçluluk içinde eve sürükledim, çalışmaya, pazar yemeğine, eve geç vardım ve bütün hafta sonunu şalına sarınıp bir koltukta bir başına geçirmiş annemi somurtur buldum... Benimse düşüncelerim Mardou'yla dopdoluydu artık—delikanlı Yuri'ye sırf, “Rüyamda Mardou'yla yiyiştğini gördüm” değil, bir de Adam Sam'i aramak isteyince parka giderken yol üstünde uğradığımız kafeteryada hepimiz önümüzde limonatalarla tezgâhta oturmuş beklerken “Seni son gördüğümünden beri o kıza âşık oldum,” demiş olmamın hiçbir önem arz etmediğini düşünüyordum, bu yeni bilgiyi hiçbir yorum yapmadan dinledi ve umarım hâlâ anımsıyordur, e tabii ki anımsıyor.

Ve ben şimdi arpacı kumrusu gibi Mardou'yu düşünürken, birlikte geçirdiğimiz ve şimdiye dek düşünmekten kaçındığım kıymetli güzel anlara değer verirken önemi gitgide artan bir de büyüleyici gerçek beliriyor: Tanıdığım kızlar arasında bebopu gerçekten kavrayabilen ve bebop söyleyebilen tek kız Mardou. Adam'ın dairesinde, kırmızıampülün ilk kucaklamalı sarılma gününde, “Tam koparken bebopa kulak verdim, müzik kutularında, Red Drum'da, nerede duyduysam orada, tümüyle yeni ve farklı bir algıyla, ama bunu gerçekten tarif etmem olanaksız” demişti.—“Nasıl bir şeydi peki?”—“İyi de, tarif edemiyorum ki—sırf dalgalar göndermekle kalmadı—tam içimden geçti—yani—yapamıyorum—*halledemiyorum*—söze dökemiyorum, bilirsin ya?” demişti. “Oo dii bii dii dii” diye de tatlı tatlı birkaç nota mırıldanmıştı.—Larkin'den Blackhawk'un ötesine kayar gibi yürüdüğümüz gece oldu bu, aslında Adam da bizimle beraberdi ama arkadan yürüyor ve dinliyordu, Mardou'yla yakındık, kafa kafaya vermiş, çılgın caz ve bebop nakaratları söylüyorduk—bazen ben melodiyi veriyordum, Mardou da kusursuz, hatta modern ve gelişkin akorlar koyuyordu (hiçbir yerde duymadığım ve Bartok'un modern akorlarını andıran ama bebop kavrayışıyla dopdolmuş incelikli akorlar) bazen de ben kontrbası yaparken

Mardou akorları alıyordu, önceki eski büyük efsanede (kimse-
nin anlayacağını ummadığım, kafaların adamakıllı iyi olduğu
muhteşem düzüş öğle sonrasında) ben Ossip Popper'la bebop
söylemiş, kayıtlar yapmış, Ossip Popper melodileri oturturken
(şimdi bunların Billy Eckstine'ın bebop melodilerine ne kadar
benzediğini görüyorum) ben de daimi olarak kontrbasın bom
bom bom seslerini çıkarma rolünü üstlenmişim—şimdiyse
Mardou'yla ikimiz kol kola girmiş, California Apple'ın fiyakalı
koca elması Market'tan aşağıya uzun adımlarla hızla ilerliyoruz,
bebop söylüyoruz ve hani iyi de söylüyoruz—olanca neşesiyle
söylüyoruz bebopu ve Roger Walker'ın evindeki berbat bir par-
tiden dönmekteyiz, (Adam'ın ayarlamaları ve benim göz yum-
mam sayesinde) her zamanki partilerden birinin yerine bu kez
ortalıkta yalnızca oğlanlar vardı, Meksikalı genç bir üçkâğıtçı
da dahil herkes ibneydi, Mardou ise apışıp kalmak şöyle dursun
eğlenip muhabbet etmişti—hal böyle, eve, Üçüncü Cadde oto-
büsüne koştururken şen şakrak şarkı söylüyoruz—

Birlikte Faulkner okuduğumuz zaman ona *Spotted Horses*'ı
okudum yüksek sesle—Mike Murphy geldiğinde, Mardou ona
ben okurken oturup dinlemesini söyledi ama bende bir şey de-
ğişmişti, aynı şekilde okuyamadım ve durdum fakat ertesi gün
Mardou kasvetli yalnızlığında oturup Faulkner derlemesini hat-
metti.

Larkin Caddesi'ndeki Vogue'da bir Fransız filmine gittiği-
miz zaman *Ayaktakımı Arasında*'yı izledik, el ele tutuştuk, si-
gara içtik ve birbirimize yakın hissettik—gerçi Market Street'e
çıktığımızda insanlar onu fahişe sanırlar korkusuyla kolunu
tutmama izin vermedi Mardou, hakikaten de öyle görünecekti,
ben öfkeden deliye döndüm ama yine de ısrar etmedim ve yan
yana yürüdük, bir bara girip şarap içmek istedim, barda mev-
zilenmiş bütün o şapkalı erkeklerden korktu, Amerikan toplu-
mu karşısındaki daima sözünü ettiği Negro korkusunu, hem de

bana asla kaygı vermeyen sokaklarda açıkça görüyordum şimdi—onu teselli etmeye, benimleyken canı ne isterse yapabileceğini göstermeye çalıştım: “Aslını istersen bebeğim ünlü olacağım ve sen de ünlü bir adamın saygıdeğer karısı olacaksın, yani üzülme,” fakat “Anlamıyorsun” dedi ve küçük, kızvari korkusu öyle tatlıydı, öyle yenilebilirdi ki bıraktım öyle kalsın, sonra eve, bize ait gizli karanlığımızda birlikte yaşadığımız şefkat dolu aşk sahnelerimize gittik—

Gerçek şu ki, içmediğimiz, daha doğrusu içmediğim ve bütün geceyi yatakta birlikte geçirdiğimiz, bu kez birbirimize hortlak hikâyeleri anlattığımız, anımsayabildiğim Poe hikâyelerini anlattığım, ardından başka hikâyeler uydurduğumuz ve en sonunda birbirimize tımarhane bakışları fırlatıp koskocaman açılmış gözlerle birbirimizi korkutmaya çalıştığımız zaman, bana Market Street’teki dalıp gitmelerinden birinde nasıl katonik olduğunu gösterdi (“Gerçi bu sözcüğün ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama kaskatı yürüyordum kollanan sallarla, sallanan kollarla ve var ya, bir kişi bile benimle konuşmaya cesaret edemedi, kimileri bakmaya dahi korkuyordu, orada zombi gibi yürüyordum ve sadece on üç yaşındaydım.”) (Ah küçücük dudaklarında şen bir ıslak soluk sesi, fırlak dişlerini görüyorum ve sert bir ses tonuyla, “Mardou dişlerini bir an önce temizletmelisin, şu gittiğin hastanede, hani terapistin var ya, bir de dişçi bul—nasılsa bedava, git ve yap şu işi—” diyorum çünkü incigibilerinin köşelerinde ileride çürüğe yol açacak kötü birikmelerin başladığını görüyorum)—ve o da bana delikadın suratı yapıyor, yüzde kaskatı bir ifade, gözler gökteki yıldızlar gibi parlıyor, parlıyor, parlıyor ve korkmak bir yana onun güzelliği karşısında afallayarak şöyle diyorum: “Bir de var ya, gözlerinde yeryüzünü görüyorum, hakkında bunu düşünüyorum, belirli bir tür güzelliğin var, kafayı yeryüzüyle, Kızılderililerle falan bozduğumdan ya da sürekli senden ve bizden konuşmak istediğimden değil

ama gözlerinde öyle bir sıcaklık görüyorum ki—fakat delikadın suratı yaptığında delilik değil şen şakraklık görüyorum—çocuk köşesindeki sokak çocuğu tozları gibi ve şimdi o çocuk karyolasında uyuyor ve seni seviyorum, gün gelecek saçaklarımıza yağmur düşecek tatlı sevgilim”—üstelik bir tek mum ışığımız olduğundan delilik numaraları daha bir komik, hortlak hikâyeleri ise daha bir ürpertici—hele de şu—ama bir yoksunluk, bir şamatacılık—iyi şeyleri hep şamataya vurup duruyorum ve acımı hem unutmuyor hem de unutuyorum.

Gözler meselesini iyice ilerlettiğimiz, gözlerimizi kapattığımız ve benim ona mesajlar gönderdiğim zamanlarda (meteliğe kurşun attığımdan içki içmiyordum yine, bu aşkı kurtaracak şey çulsuzluk olabilirdi) “Hazır mısın?” der ve kararmış dünyamda ilk gördüğüm şeyi tarif etmesini isterdim, aynı şeye ulaşıyor olmamız çok şaşırtıcıydı, karşılıklı bir kavrayış, Meksika’da Carmody’yle birbirimize anlattıklarımız kadar afallatıcıydı bu, bazı görüntülerin birbirine karışmasının hemen ardından ben kristal avizeler görmüştüm, Mardou ise siyah bir bataklıkta bembeyaz taçyaprakları—Mardou’yla ben aynı şeyi görüyoruz, artık hatırımdan çıkmış ve gerçekten henüz önemli olmayan o şey, delilikten doğmuş bir şekil, bir kaynak—bu telepatik zaferimizdeki neşe ve mutlulukta bir araya geliyor ve düşüncelerimizin kristal beyazıyla taçyapraklarında buluşmasıyla sonlanıyoruz, gizemde—yüzümün görüntüsünü yalayıp yutan yüzündeki neşeli açlığı görüyorum, ölebilirdim, kalp radyomu güzel bir müzikle kırma ey dünya—bir kez daha titrek mumışığı, bir dükkândan bir sürü mum almıştım, odamızın köşeleri karanlığa gömülmüş, Mardou lavaboya koşarken—ah, her şey için lavaboyu kullanışımız—gölgesi çıplak kahverengi, telepatilerimizde (tam da Mardou eğlenirken) ırk farklılığımız aklına gelir korkusuyla ona BEYAZ imgeler aktarmaktan korkmam ve o zamanlar bu farkın bana kendimi suçlu hissettirmesi, şimdiy-

se bunun benim adıma aşkın bir inceliği olduğunun ayırdına varıyorum—Tanrım.

İyi olanlara gelince—gece vakti yanımızda tatlı, yoğun, kuvvetli, dibinde az kalmış bir şişe Royal Chalice Tokay şarabıyla Nob Hill'in en tepesine çıkmışız, altımızda kentin ve körfezin ışıkları, o kederli gizem—orada bir banka oturmuşuz, âşıklar, yalnızlar gelip geçiyor, biz şişeyi elden ele geçirip konuşuyoruz—Oakland'daki küçüklük günleri hakkındaki her şeyi anlatıyor Mardou—Tıpkı Paris gibi—hava yumuşak, püfür püfür bir meltem esiyor, şehir sıcaktan bunalabilir ama tepeciler hakikaten uçuyor—ve körfezin öte yanı Oakland (ah ben, Hart Crane Melville ve ey bir zamanlar sunağım olacağını düşündüğüm Amerikan gecesinin muhtelif erkek şair kardeşleri, şimdi bu sunak orada ama kimin umurunda, kim biliyor, ve ben işte bu yüzden yitirmişim aşkı—ayyaş, ahmak, şair)—Van Ness'ten geçerek Aquatic Park kumsalına dönüyoruz, kumlarda oturuyoruz, Meksikalıların yanından geçerken yaz boyunca sokakta Mardou'yla birlikteyken eksik olmayan o muhteşem fiyakayı hissediyorum, benim şu eski düşüm, bir Negro ya da Kızılderili ya da Denver Japonu ya da New York Porto Rikolusu gibi capcanlı, yaşam dolu olma isteğim Mardou'yla gerçek, yanımda öylesine genç, seksi, saz gibi, esrarengiz, fiyakalı ki, bense kot pantolon ve rahat bir şeyler giymişim ve her ikimiz de sanki genceciğiz (sanki diyorum yaşı 31)—aynasızlar kumsalı terk etmemizi söylüyor, yalnız bir Negro iki kez yanımızdan geçip bize dik dik bakıyor—suyun kuma şap şap vurduğu çizgi boyunca yürüyoruz, Mardou gecenin uluya uluya ağlayan serin pürüzsüz sularında aydan yansıyan ışığın tıpkı böcekler gibi dans eden çılgın figürlerini görüp gülüyor—burnumuza limanın kokusu geliyor, dans ediyoruz—

Geniş tatlı kuru bir Meksika platosu-gibi ya da Arizona-gibi bir sabah onu hastanede terapistiyle randevusuna götürdüğüm

zaman—Embarcadero boyunca yürüyoruz, otobüsten vazgeçmişiz, el eleyiz—“Meksika’da da o aynı böyle görünecek ve bir Tanrı’nın kulu bile benim doğuştan Kızılderili olmadığımı anlamayacak, kaynayıp gideceğiz” diye düşünüp gururlanıyorum—bulutların saflığına ve açıklığına işaret edip, “Aynı Meksika gibi tatlım, oof var ya bayılacaksın oraya” diyorum ve vızır vızır işleyen caddeden yukarı vurup kallavi kasavet kiremitli hastaneye varıyoruz, ben oradan eve gideceğim güya ama Mardou oyalanıyor ve keder gülümsemesi, aşk gülümsemesi derken yelkenleri suya indirip yirmi dakika sürecek görüşmesi sırasında onu beklemeyi kabul ediyorum, görüşmeden çıktığında sevinçle koşturuyor ve terapisini neredeyse boş verip benimle boş boş dolaşmaya başladığı sırada önünden geçtiğimiz kapıya koşuyor, erkekler—aşk—satılık değil—benim ödülüm—benim malım, mülküm, cinnetim—bunu kimse anlayamaz ve de alamaz—alacağı olsa olsa gövdesinin ortasına bir Sicilya kesiğidir—ağzının ortasına bir Alman postalı, eli baltalı bir Canuck—ben de o kıpır kıpır ozanları tam burada bir Londra duvarına mıhlamazsam ne olayım, nokta.—Dışarı çıkmasını beklerken, suyun kenarına, Meksika’dakine benzer çakılların, çimenlerin ve beton blokların ortasına oturup karalama defterlerini çıkarıyor ve ufuk çizgisinin, körfezin kocaman sözcükresimlerini çiziyorum, sonsuz sayıda düzleмиyle kocaman tüm-dünyanın büyük gerçeğine küçük bir selam, Standard Oil’den başlayıp aşağıdaki kumsal çizgisine, yaşlı mavnacıların düş kurduğu mavnalara dek, erkekler arasındaki fark, gökdelenlerdeki yöneticilerin, limandaki deniz kurtlarının ve boğucu muayenehanelerindeki psikanalistlerin kaygıları arasında dağlar kadar fark var, psikanalistlerin muayenehaneleri koca kasvetli binalarda, binaların alt katlarında ceset dolu morg, camlarda delikadınlar, işte bu sebeple Mardou’nun içine bir gerçeğin kabulünü yerleştirmek istiyorlar, burası büyük bir dünya ve psikanaliz de onu açıklamanın

küçük bir yolu çünkü ancak yüzeyi kazıyor ve analiz de bu zaten, neden ve sonuç, ne yerine niye—Mardou çıktığında bunları ona da okuyorum, fazla etkilenmiyor ama beni seviyor, ikimiz Embarcadero'dan kestirme bir yolla onun evine giderken elimi tutuyor ve ılık parlak öğle sonrasında Üçüncü Cadde-Townsend treninde ondan ayrıldığımda, “Of, gidişini görmekten nefret ediyorum, artık seni cidden özlüyorum” diyor.—“Ama vaktinde evde olmalıyım, akşam yemeğini yetiştireceğim—ve bir de yazacağım—unutma tatlım, yarın tam onda buradayım.”—Oysa yarın, saat on yerine gece yarısı orada oluyorum.

Aynı anda titreyerek geldiğimiz zaman “Bir anda kayboldum” dedi Mardou ve kendisi gelmemiştii ama benimle kaybolmuştu, benim çılgınlığımın içinde çılgınlaşıyor (Reich'in duyuların kararması dediği şey) ve bunu nasıl da seviyordu—yataktaki tüm o öğretilerimiz, ben ona beni açıklıyorum, o bana onu açıklıyor, birlikte çalışıyor, feryat ediyor, bebop yapıyoruz—giysileri fırlatıp birbirimizin üzerine atlıyoruz (daima onun diyafram lavabosuna küçük ziyaretinden sonra oluyor bu, o lavabodayken sertleşmemeye çalışarak ve ahmakça laflar ederek beklemek zorundayım, Mardou gülüyor ve damla damla su akıtıyor) ardından işte Cennet Bahçesi'nde bana doğru geliyor Mardou, uzanıp yumuşak yatağın benden tarafına yatmasına yardımcı oluyorum, küçümen bedenini kendime doğru çekiyorum ve bu beden sıcacık, Mardou'nun sıcak noktası yanıyor, kahverengi göğüslerinin her ikisini de öpüyorum, sevilesi omuzlarını öpüyorum, Mardou dudaklarıyla “çup çup” küçük öpücük sesleri çıkarıyor ama aslında dudakları yüzüme temas etmiyor, bir tek başka bir şey yaparken yüzümü tesadüfen ona yaklaştırıyorum ve çup çup küçük öpücükleri o zaman temas ediyor bana ve bana dokunmadıklarında oldukları gibi acıklı, yumuşaklar—bu onun küçük gece ayini—ve Mardou hastalanıp ikimiz de endişelendiğimizde o zaman beni üzeri-

ne alıyor, kolunun, kolumun üzerine—düşünce yoksunu deli hayvana hizmet veriyor—onu hallederek uzun geceler ve çoksaatler geçiriyorum, en sonunda ona sahibim, o şey gelsin diye dua ediyorum, soluğunun güçlendiğini duyabiliyorum, zamanı gelmiş olsun ne olur diye umuda karşı umut ediyorum, girişte bir gürültü (ya da yan dairededeki sarhoşların bağirtısı) dikkatini dağıtıyor ve Mardou beceremeyip gülüyor, ama geldiği zamanlarda da ağlayışını, inleyişini duyuyorum, zangır zangır elektrik gibi dişil orgazm Mardou'nun sesinin gecenin içinde ağlayan, inleyen küçük bir kız gibi çıkmasına sebep oluyor, tastamam yirmi saniye sürüyor ve sona erdiğinde Mardou inliyor, “Of, neden daha uzun sürmüyor sanki”—“Of, ne zaman sen geldiğinde geleceğim ben?”—“Bahse girerim bundan böyle çok yakında” diyorum—“giderek yaklaşıyorsun.”—ona yapışmış terliyorum, sıcak kederli Frisco'nun canına yandığım yaşlı salapuryaları uzakta meddücezure binmiş böğürüyor, vuum vuuum, suyun üzerinde yıldızlar titreşiyor, çimentoya batırılmış cesetler fırlatan gangsterler, sıçanlar ya da The Shadow'u görmeyi umduğunuz rıhtımın altında, suyun dalga yaptığı yerde bile yıldızlar titreşiyor—Âşık olduğum küçük Mardou'm, yayımlanmamış eserlerimi hiç okumamış, yalnızca ilk romanımı okumuştı, cesur bir romandır ama nihayetinde yavan bir anlatımı vardır, bu yüzden şimdi onu kollarımın arasına almış ve seksten bitap düşmüş haldeyken, benim tarafımdan yazılmış büyük eserleri okuyup bana hayranlık duyacağı günün hayalini kuruyorum, Adam'ın mutfakta ansızın acayip bir şekilde, “Mardou, Leo'yla benim yazarlığımız hakkında, dünyadaki konumumuz hakkında ne düşünüyorsun cidden, sence zamanın ve tarihin rafında neredeyiz?” deyişi geliyor aklıma, Mardou'nun fikirlerinin kendisinin hem korku hem de hayranlık beslediği, düşüncelerine merak dolu bir değer atfettiği yeraltı sakinleriyle öyle ya da böyle aynı telden çaldığını biliyordu Adam—ama Mardou tam

anlamıyla bir cevap vermeyerek konuyu geçiştirdi, gelgelelim bendeniz babalık, Mardou'yu hayran bırakacak kitaplar planlıyorum: Bütün o iyi şeyler, birlikte geçirdiğimiz bütün iyi zamanlar, şimdi cinnetimin hummasında aklıma gelmeyen ama söz etmek zorunda olduğum diğerleri, neyse ki melekler her şeyi biliyor ve kitaplara kaydediyor—

Ama bütün o kötü zamanları da düşünelim—Koca bir liste dolusu kötü zamanım var, ki iyi zamanları, Mardou'ya iyi davrandığım ve olmam gerektiği gibi olduğum zamanları da yaranlar zaten bunlar, durumu daha da hastalıklı kılanlar—aşkımızın ilk günlerinde tam üç saat geç kalmıştım, ki gençâşıklar için upuzun bir geçkalmışlıktır bu, e Mardou da darılmış tabii, korkmuş, ellercepte kara kara düşünerek kilisenin etrafında dolanıp şafağın pusunda beni aramış, ben de onun “Seni aramaya çıkıyorum” yazılı notunu görüp dışarı koşmuştum (Frisco'nun bir ucundan diğer ucuna beni arayacaktı! Saymakla bitmeyecek bütün o şapkalı erkekler otobüslere giderken, çitin üzerindeki cırlıçılak kız, heyhat, umurlarında bile olmazken Mardou çitin üzerinden gördüğü ruhsuz aşksız kasavetin doğusunda batısında, kuzeyinde güneyinde beni arayacaktı) onu bulmak için dışarı fırlamıştım—ve gördüğümde bir kilometre öteden kollarımı açtım—

En kötüsü, neredeyse hepsinin en kötüsü beynimden kızıl bir alevin geçtiği zaman, Mardou ve Larry O'Hara'yla Larry'nin dairesinde oturmaktaydım, Fransız Bordo şarabı içip âlem yapıyorduk, bir mevzu açılmıştı, ben elimi Larry'nin dizine koymuş bas bas bağırıyordum: “Bir dinlesene yahu, bir dinlesene!” Lafımı edip taşı gediğine koymayı öyle çok istiyordum ki ses tonumda koskoca çılđın bir yakarış vardı, Larry ise kendini Mardou'nun o esnada söylediklerine kaptırmış arada bir onunla sürdürdüğü diyaloga birkaç sözcük katıyordu, kızıl alevin ardından hissettiğim bomboşlukla bir anda zıplayıp kalkıyorum,

koşup kapıya asılıyorum, ahh, kilitli, içeriden zincirlenmiş, baklayı kaydırıp kilidi açıyorum ve ikinci denememde paldır küldür hole atılıp yumuşakkreptabanlı delifişek hırsız pabuçlarımın izin verdiğiince hızla merdivenlerden iniveriyorum, pıtırpıtırpıtır, merdiven boşluğunu viraj gibi alırken binanın katları art arda etrafımda dönüyor, onları orada—orada—ağızları şaşkınlıktan bir karış açılmış halde bırakıyorum, yarım saat sonra arıyor ve üç blok ötede sokakta Mardou’yla buluşuyorum—hiç umut yok—

Mardou’nun yiyecek için paraya ihtiyacı olduğu konusunda mutabık kaldığımız zaman ben eve gidip parayı alacak, hemen getirecek ve onunla biraz kalacaktım, ama bu kez âşık olmaktan uzağım, kafamda beni rahatsız eden birşeyler var ve mesele sırf onun acınası para isteyişleri değil şu kuşku, şu eski Mardou-kuşkusu, işte bu halde dairesine koşturuyorum, arkadaşı Alice orada, bunu bahane edip (çünkü Alice lezbiyenvari suskun sevimsiz ve tuhaftır ve kimseden hoşlanmaz) iki banknotu Mardou’nun lavabodaki tabak çanaklarının üzerine yerleştiriyorum, kulağının kenarına çabucak bir öpücük konduruyorum ve “Yarın dönerim” dedikten sonra fikrini bile sormadan dışarı fırlıyorum—sanki kaltak beni iki dolara halletmiş de buna içermişim gibi.

İnsan deliliğe doğru yol aldığını nasıl da apaçık fark ediyor—zihinde bir suskunluk oluyor, vücutta bir şey yok, idrar kasıklarda birikiyor, kaburgalar büzüşüyor.

Kötü zamanlardan birinde Mardou bana sordu, “Adam benim hakkımda gerçekte ne düşünüyor, bana hiç söylemedin, ikimizin birlikte oluşuna içerlediğini biliyorum ama—” bunun üzerine Adam’ın bana söylediklerini büyük ölçüde anlattım, oysa gönlünü rahat ettirmek için hiçbirini aktarmamam gerekirdi: “Aşk babında şu anda kafayı sana takmak istememesinin

yalnızca toplumsal bir mesele olduğunu, Negro olman yüzünden olduğunu söyledi”—bir kez daha, odayı aşip bana erişen telepatik küçük şok dalgasını hissettim ve içime işledi, bunu ona anlatmamın gerisindeki nedenleri sorguluyorum.

Küçük şen komşusu genç yazar John Golz (John Golz vazifesinas bir şekilde günde sekiz saatini daktilosunun başında geçirerek dergilere yazdığı öyküler üzerinde çalışır, Hemingway hayranıdır, Mardou’yu sık sık besler, Indianalı kibar bir delikanlıdır ve hiçbir kötü niyeti yoktur, sinsî minsi ilginç bir yeraltı sakini değil açık yürekli, neşeli biridir, canına yandığının John Golz’u avluda çocuklarla oynar!)—Mardou’yu görmeye geldi, ben dairede tek başımaydım, (nedense Mardou önceden yaptığımız bir planla bara gitmişti, pek de hoşlanmadığı bir Negro oğlanla sırf eğlencesine dışarı çıkıp Adam’a da bunu yeniden Negro bir oğlanla takılmak istediğim için yapıyorum dediği geceydi bu, Mardou’nun bu sözleri kıskançlık duymama neden oldu ama Adam, “Tekrar yapabiliyor musun diye görmek için beyaz bir kızla çıktığını duysaydım, o duysaydı, kesinlikle gururu okşanırdı Leo,” dedi) işte, gece Mardou’nun dairesinde bir şeyler okuyarak bekliyordum, John Golz sigara istemeye geldi ve yalnız olduğumu görünce edebiyattan laflamak istedi—“Bence en önemli şey seçicilik,” bu sözün üstüne patlayıverdim, “Oof, bu liseden kalma mavalları okuma bana, hepsini duydum, üstelik ben bunları dinlerken sen büyük olasılıkla daha doğmamıştın, yani Tanrı aşkına, yazmak hakkında yeni ve ilginç bir şeyler söyle bir zahmet”—Huysuz huysuz yüklenip ezmiştım John Golz’u, en çok da ona sinir olduğumdan ve zararsız göründüğünden, dolayısıyla kendisine güvenle bağırılabilceğine emin olduğumdan, gerçekten de öyleydi—ona, Mardou’nun arkadaşına haksız yere yüklenip ezmek hoş bir şey değildi—hayır, dünya böyle hareketlere uygun bir yer değil, e peki ne yapacağız

ve nerede, ne zaman? mgaa mgaa ingaa, gece yarısı gümbürtüsünde zırlıyor bebek.

Aşkımızın ilk günlerinde “bacaklarının arasını öpmeye” başlamam da sevimli ya da Mardou’nun korkularına, kaygılarına iyi gelen bir şey olarak algılanmış olamaz—önce başlayıp ardından ansızın vazgeçivermiştim, o da içki içtiğimiz sakınmasız bir anda şöyle demişti, “Ansızın durdun, sanki ben—” durmamın sebebi, kendi içinde, yaptığım şeyi yapma sebebimden daha manidar değildi, onun daha geniş anlamda cinsel ilgisini garantiye almak istemiştim, o ilgi gevşek bir düğümle bağlandı mı artık işi ağırdan alabilirdim—kadının ılık aşkağı, rahim, seven erkeklerin yeri... bu çocuk kalmış ayyaşın, egomanyağın... değil... bunu... geçmiş deneyimlerden ve içimdeki bir seziden biliyorum: dizlerinizin üzerine çöküp kadının izni için yalvarmanız gerekir, kadının tüm günahlarınızı bağışlaması için yalvarmanız, onu korumanız, desteklemeniz, onun için her şeyi yapmanız, uğruna ölmeniz, Tanrı aşkına onu sevmeniz, onu adamakıllı ve elinizden gelen her şekilde sevmeniz gerekir—evet, psikanaliz, duyuyorum (sert, kirli sakalı andıran kasık kıllarına temas ettiğim birkaç seferde gizliden gizliye ürkmüştüm, Negroid ve dolayısıyla biraz daha sertti kasık kılları, gerçi herhangi bir fark yaratacak kadar da değil, içerisi ise, söylemem gerekir ki en iyi, en yoğun, en bereketli nem ve ılıkıktaydı, gizli ve geçişli yumuşacık dağlarla kaplıydı, ayrıca kasların tutuşu ve baskısı o farkında olmasa da öyle güçlüydü ki çoğu zaman adeta bir mengene gibi kapanıyor, bastırıyor ve acıtıyorlardı, gerçi bunu daha geçen gece fark ettim, çok geç—) İşte bu yüzden, sürüp giden son psikolojik kuşku bu kasılmaya ve bu rahmin müthişkuvvetine dair, şimdi geriye dönüp baktığımda Adam’ın onunla ilk münasebetinde beklenmedik delici katlanılamaz feryatfğan bir ağrı yaşamasından da bu kasılmanın, bu rahmin sorumlu olduğunu düşünüyorum, öyle ki Adam doktora

gidip sargılara falan girmek zorunda kalmıştı (hatta daha sonra Carmody gelip burada bulduğu şeyleri kullanarak, eski ve büyük bir su kabı, çuval bezi ve bitkisel malzemelerden bir orgon akümülatörü yaptığında iyileşmek için kendi hortumunu kabın hortumununa yerleştirdi) Küçük pilicimizin bizi gerçekten ortadan ikiye biçmeye niyetlenip niyetlenmediğini merak ediyorum şimdi, bundan şüpheleniyorum, Adam bunun kendi hatası olup olmadığını düşünmüyor mu acaba ve bunu bilmiyor mu? Ama işte Mardou acayip kasıldı (lezbiyen!) (baştan beri biliyordum), Adam'ı ortadan ikiye biçti ve onardı, bana bunu yapamadı ama biteviye denedi, ta ki beni şimdi olduğum ölü izbanduta çevirene dek—sayın Psikanalist, ciddiylim!

Tüm bunlar çok fazla. Söylediğim gibi çekçek hadisesiyle başladı—Dante's'te kırmızı şarap içtiğimiz, artık ikimiz de feci bir tiksintiye kapıldığımızdan içki havasında olduğumuz gece—Yuri de bizimle geldi, Ross Wallenstein da oradaydı ve belki de Mardou'ya hava atmak için Yuri bütün gece çocuk gibi davranarak Ross Wallenstein'ın kafasının arkasına vurup durdu, bar tezgâhında parmak uçlarıyla tempo tutuyordu sanki, Wallenstein (bu yüzden serserilerden daima dayak yiyen Wallenstein) gözlüğünün gerisinde öfkeyle yanan iri gözleriyle kaskatı ölümkellesi bakışını fırlatarak döndü, İsavari mavi yanakları tıraşsızdı, sanki sırf bu bakış Yuri'yi yere yapıştıracakmışçasına dik dik bakıyordu, uzunca bir süre konuşmadı ama sonunda “Oğlum, çekil başımdan” diyerek dostlarla muhabbete devam etti, Yuri ise hareketi tekrarladı, Ross yeniden dönerek aynı acımasız sunturlu yeraltı sakini savunmasına geçti, bir nevi şiddetsiz Hintli Mahatma Gandhi savunması gibi birşeydi (benimle ilk kez konuşup, “Şu konuşmaya bak, aynı ibne gibisin” dediğinde tam bundan şüphelenmiştim işte, bu sözlerin ondan gelmesi saçmaydı çünkü çok öfke yüklüydü, canına yandığım,

benim 80 kiloluk cüsseme karşı o 55, haydi haydi 60 kiloydu, bu yüzden gizliden gizliye “Hayır” diye düşündüm, “Bu adamla dövüşemezsin çünkü yapsa yapsa çılglık çılgılığa bağırıp polisleri arar bu, bir de ona tekrar vurmana izin verip düşlerine musallat olur,” Bir yeraltı sakinini yere yapııştırmanın, hatta onlara laf yapııştırmanın mümkünatı yoktur, onlar bu dünyanın ve yeni kültürün en yereyapıştırılmazlafyapıştırılmaz olanları)—nihayet Wallenstein işemek için helaya gittiğinde ve Mardou da barda üç şarap daha almakla meşgulken Yuri bana dönüp, “Hadi helaya gidip basalım şu herifi” diyor, ben de Yuri’yle gitmek üzere ayağa kalkıyorum ama niyetim Ross’u basmak değil orada olabilecekleri engellemek—Yuri kendi çapında benden daha harbi bir serseri ne de olsa, ıslahevindeki yırtıcı bir kavgada kendini savunduğu için Soledad’da hapis yatmış, biz tam helaya doğru yollanmışken Mardou ikimizi de durduruyor, “Tanrım, sizi durdurmasaydım” (utanmış küçümen Mardou gülüşünü ve burundan gelen ıslak soluğunu savuruyor) “ciddi ciddi oraya gitmiştiniz”—Ross’un eski aşklarından biri kendisi ve şimdi Ross’un onun duygularındaki konumu dipsiz bir helayı andırıyor, herhalde şu anda benim konumum da aynen budur, oof, sıg zamanın sayfaları çevrilirken acıtan dikenlere lanet olsun—

Oradan her zamanki gibi Mask’a gidiyoruz, bira içip daha da feci sarhoş oluyoruz, sonra çıkıp eve doğru yürümeye başlıyoruz, Oregon’dan yeni gelmiş ve kalacak yeri olmayan Yuri bizde yatıp yatamayacağını soruyor, Mardou’nun kendi evi adına konuşmasına izin vermekle beraber kafa karışıklığının ortasında zayıf bir sesle “olur” gibisinden bir şeyler söylüyorum ve Yuri de bizimle birlikte eve doğru yola koyuluyor—yolda bir çekçek bulup, “Atlayın” diyor, “Taksi olup ikinizi eve kadar yokuş yukarı iteceğim.”—Hooop, biniyor ve ancak kırmızı şarabın verebileceği bir sarhoşlukla arkamıza yaslanıyoruz, Yuri

de başlıyor bizi Sahil'den, o uğursuz parktan Broadway'e doğru itmeye (düş ve önsezilerimin o ilk hüznü pazar günü o parkta oturmuştuk) ve sonsuzluğun çekçeğinde gezintiye çıkıyoruz, Melek Yuri itiyor, yıldızlardan ve bir de blokların ara ara beliren çatılarından başka bir şey göremiyorum—zihinlerin hiçbirinde günahın, çekçeğinden olan zavallı İtalyan serseriye bekleyen kaybın düşüncesinin izi yok (belki bir anlığına benimkinde, bir olasılıkla ötekilerde) Broadway'den dosdoğru Mardou'nun evine yöneliyoruz, çekçek hâlâ bizimle ve bir noktada onlar biniyor ben itiyorum, onlar biniyor, Mardou'yla ikimiz bebop, hem de *Are The Stars out Tonight* ezgisiyle bebop söylüyoruz ve zilzurnayız—çekçeği salak gibi Adam'ın evinin önüne bırakıp paldır küldür yukarı koşturuyoruz.—Ertesi gün, yani Yuri kanepede horuldarken yerde yatıp uyumamızın ardından kalkmışız, Adam'ı bekliyoruz, Adam da sanki maceramızı öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ya, öfkeden morarmış bir suratla işten geliyor ve “Hadi diyelim ki seyyar satıcılık yapan zavallı ihtiyar bir Ermeniye yaptığınız kötülükten bihabersiniz, bunu hiç düşünmüyorsunuz, peki ya o şeyi dairemin önüne bırakıp benim evimi tehlikeye atmak ne oluyor? Ya aynasızlar bulsa? Derdiniz ne sizin?” diyor. Carmody bana dönüp, “Leo, bana kalırsa bu başyapıt senin elinden çıkma” ya da “Bu müthiş hamle senden çıktı” gibisinden bir şeyler söylüyor, ki hiç de öyle olmadı—neticede bütün gün çekçeğe göz kulak olacağız diye merdivenlerde mekik dokuduk, aleti aynasızlar falan bulmadı ama Adam'ın ev sahibi başında dolanıp durdu, çekçeğe kimin sahip çıkacağını görmek için bekliyordu, adam işin içinde bir bityeniği olduğunu sezmişti ve tüm bunlar yetmezmiş gibi Mardou'nun zavallı el çantası da hâlâ çekçeğin içindeydi—o sarhoşlukla onu orada unutmuştuk, ev sahibi sonunda EL ÇANTASINA el koyup olacakları beklemeye başladı (Mardou birkaç dolardan ve tek el çantasından oldu)—“Olsa olsa şu olur Adam, aynasızlar çekçeği

bulur, el çantasını da tabii ki görebilirler, adresi yani, el çantasını Mardou'ya götürürler ve onun da, 'Ay el çantamı buldum' demesi yeter. Olay biter, bir şey olmaz." Ama Adam bağılıyor, "Yok ya, tamam belki hiçbirşey olmaz ama evimin güvenliğini piç ediyorsunuz, gürültü yapa yapa geliyorsunuz, evimin önüne plakalı bir araç bırakıyorsunuz ve bir şey olmaz diyorsunuz."—Ağzımı açtığımda Adam'ın öfkeden deliye döneceğini seziyorum ve buna hazırlıklıyım, "Başlatma şimdi çekçeğinden, bu ikisini kalaydan geçirebilirsin ama bana yapamazsın, yemezler" diyor ve ardından ekliyorum, "Şunun şurasında kafayı bulup saçmaladık" ve Adam da, "Burası benim evim ve kızmakta—" diyor—Bunun üzerine ayağa kalkıp anahtarını (istediğim zaman girip çıkabileyim diye benim için yaptırdığı anahtarları) fırlatıp atıyorum, ne ki annemin anahtarlarının durduğu anahtarlığa dolanmış olduklarından bir an ciddi ciddi, yerde birbirine karışmış duran anahtarlarla cebelleşip onları birbirinden ayırmaya uğraşıyoruz, Adam kendininkileri alıyor ve ben de, "Hayır şu, şu benim" diyorum ve Adam kendi anahtarını cebine atıyor, oldu bitti işte—Larry'nin evindeki gibi basıp gitmek istiyorum—Mardou da orada, koptuğu zaman ona yardımcı olmak şöyle dursun, benim bir kez daha koptuğumu görüyor—(Bir keresinde, "Olur da koparsam ne yaparsın, bana yardım eder misin—Mesela bana zarar vermeye çalıştığını düşünürsem?" diye sormuştu.—"Tatlım" demiştim ben de, "elbette ederim, sana zarar vermediğim konusunda seni rahatlatmayı denerim, bunu başarırım, böylece sen de kendine gelirsin, seni korurum." İhtiyar adamın özgüveni—gerçekte kendisi daha sık kopuyor oysa.)—Köşedeki koltuğunda oturan Adam'dan bana doğru dalga dalga koskoca ve karanlık bir husumetin, yani nefretin, garezin, yıkıcılığın kopup geldiğini hissediyorum, insanı kurutan bu telepatik patlamanın altında oturmakta zorlanıyorum, üstüne üstlük dairede bir de Carmody'nin yage bitkileri var, bavullarda

duruyor bu bitkiler ve tüm bunlar bana çok fazla geliyor—(yine de durum tam bir komedi, zaten daha sonra bunun bir komedi olduğunda uzlaşacağız)—başka şeylerden söz ediyoruz—ansızın Adam anahtarı bana geri atıyor, anahtar uyluğuma geliyor ve onu parmağımda sallandırmak yerine (ölçüp biçiyormuş gibi, durumun getirilerini götürülerini hesaplayan düzenbaz bir Canuck) çocuk gibi zıplayıp küçük bir kıkırdamayla cebime atıyorum, niyetim Adam'ın kendini daha iyi hissetmesini sağlamak ve de “hakkanîyetim” ile Mardou'yu etkilemek—ne var ki, o farkına bile varmadı, gözü başka yerdeydi—artık barış yeniden sağlanmış olduğundan, “Hem zaten Yuri'nin suçuydu, Frank'in söylediği gibi benim saçma sapan işlerimden biri değildi” diyorum—(bu çekçek, bu karanlık—Adam gaip ten haber veren düşümde “Rus Patriyark”ı görmek için tahta merdivenlerden indiğinde de aynı böyleydi, orada da çekçekler vardı)—Böylece Mardou'ya yazdığım ve onun demin ayrıntılarıyla açışladığım güzelliğine karşılık verdiğim mektupta saçma salak bir öfkeye kapılıyor ama “adil davranıyormuş gibi yapıyorum,” “sakin, derin, şiirsel” sözler söylüyorum, mesela, “Evet, öfkeden deliye döndüm ve Adam'ın anahtarlarını geri fırlattım, çünkü ‘dostluk, takdir ve şiir, hürmetkâr bir gizemde uyur’ ve görünmez dünya toplumsal gerçekliklerin mahkemesine sürüklenemeyecek beat bir güzelliğe sahiptir” yahut Mardou'nun büyük olasılıkla ciddiye almadığı, şöyle bir göz gezdirdiği ipe sapa gelmez laflar işte—Onun mektubu sıcacıktı, ekim ayında bir kucaklama sevecenliğinde bir başyapıttı ve olsa olsa beyhude bir itirafla başlıyordu, “En son aşk mektubu yazdığım da saçma sapan bir şey olmuştu—” (Aynı yıl daha önce Arlene Wohlstetter'la yaşadığı yarım-aşkı kastediyor) bir sonraki cümlede ise “ve dürüst davrandığına memnunum” ya da “dürüst gözlerin var” diyor du—Bu mektuptaki sıcaklığa karşılık vermesi gereken, o niyetle yazdığım mektubun Mardou'nun eline cumartesi sabahı

ulaşması ve ben çalışkan ve daha iyisini hak eden annemi (San Francisco'nun birbirine geçmiş sokaklarının düzenlemesinden tümüyle bihaber olan ihtiyar, çalışan Canuckkadını) Market Street'te altı ayda iki kez düzenlenen bir gösteriye ve alışverişe götürdüğüm sırada Mardou'ya sıcak varlığını duyumsatması gerekiyordu, oysa Mardou'yu görüşümden çok sonra geldi bu mektup ve ben oradayken okundu ve de yavandı—edebi bir şikâyet değil bu söylediğim, karşılıklılığın olmayışı ve Adam'a saldırışımın ahmaklığı besbelli ki Mardou'ya acı veriyordu: “İyi de ona bağırmaya hakkın yoktu, cidden, ev onun evi, hakkı”—Oysa mektubum bu “Adam'a bağırma hakkının” koskoca bir savunusu, Mardou'nun aşk notlarına karşılık falan değil—

Çekçek hadisesi tek başına önemli değil—ama gördüğüm şey, keskin gözümün ve acıkmış paranoyamın yalayıp yuttuğu şey Mardou'nun bir hareketi, öyle bir şey ki belki de görmüyorumdur, sık sık yaptığım gibi yanlış yorumluyorumdur diye kuşkulanırken bile yüreğimi parçalıyor.—Binaya girip üst kata koşmuş ve büyük çift kişilik yatağa atlayarak Adam'ı uyandırmıştık, bağırıp çağırıyor, ortalığı darmadağın ediyorduk, Carmody ise adeta, “Çocuklar sakın olun, çocuklar sakın olun” demek için yatağın kenarında oturuyordu, bir araba dolusu sarhoş saçmalığı işte—odalar arasında bir ileri bir geri koşuştururken Mardou'yla Yuri bir anlığına ön taraftaki odadaki kanepede yalnız kaldı, hatta galiba üçümüz de kanepeye yuvarlanmıştık bir ara—ama ben biraz daha takılmak için yatak odasına koştum, az buçuk muhabbet ettim ve ben geri gelirken durumu anlayan Yuri kanepeden atlayıp yere oturdu—Mardou da (geldiğimi büyük olasılıkla anlamamıştı) eliyle Yuri'ye bir şaplak indirdi, sanki AH SENİ GİDİ ÇAPKIN demek istiyordu, sanki Yuri kanepeden yuvarlanmadan önce ona bir pandik atmış ya da oyunbaz bir şeyler yapmış gibi—çatıkkaşlılığımla, yazarlığımla, kendime sürekli, “Moruğun tekisin seni moruk orrospuçoocu,

böyle genç ve tatlı bir şeye sahip olduğun için şanslısın” deyip durduğum (ama bir yandan da son üç haftadır yaptığım gibi, daha rahat bir yaşam tarzına geri dönmek, mesela bütün hafta boyunca evde kalıp yazmak, eşek yüküyle para kazanmak için üç ayrı roman üzerinde çalışmak ve kente yalnızca iyi vakit geçirmek, Mardou olmazsa da başka bir hatunu görmek amacıyla inebilmek için, Mardou’yu, incitmeden ve hatta mümkünse o “farkına varmadan” başımdan atmak üzere planlar kurduğum) erkekliğimle (üç haftadır kafamda dolanan düşünce buydu ve Yatağımızın Çevresindeki Dünyaya dair Sıkıntılı Suçluluk düşündeki Kıskançlık Fantezisinin gerisindeki ya da yüzeyin altındaki enerji buradan geliyordu) bir kez olsun katılmadığım gençlik dolu oyunculuklarını gördüm ilk kez—şimdi ise Mardou’nun AH SENİ GİDİ halleriyle Yuri’yi ittiğini görüyor ve belki de arkamdan birtakım dolaplar döndürüldüğü düşüncesiyle irkiliyordum—Yuri’nin, gelişimi duyup çabucak ve sanki suçlu suçlu, diyorum ya Mardou’nun ona bakıp küçümen aşşk ki ne aşşk dudaklarını büzmesine, onu itmesine, çocuklar gibi eğlenmelerine yol açan bir pandiğin ya da hukuka sığmayan bir dokunuşun ardından anında kanepeden aşağı inişiyse benim için bir uyarı gibiydi.—Hatırlıyorum da, onunla ilk tanıştığım gece tıpkı bir çocuk gibiydi Mardou, Julien yerde esrar sarıyor, Mardou onun arkasında kamburunu çıkarmış vaziyette oturuyordu, o hafta neredeyse hiç içki içmeyişimin nedenini açıklamıştım onlara, (o zaman için doğrudu söylediklerim, ve sebep New York’taki gemideki hadiselerdi, olanlar beni ürkütmüş, kendi kendime, “Böyle içmeye devam edersen ölüp gideceksin, artık basit bir işte bile tutunamıyorsun” demiştim, içkiyi neredeyse kesmiş halde Frisco’ya döndüğümde millet, “Oo, muhteşem görünüyorsun” diye çılgınlık atmıştı) işte o ilk gece, başlarımız neredeyse birbirine değer bir vaziyetteyken Mardou ve Julien’e bunu anlatmıştım ve artık içki içmediğimi söyledim

ğimde toylukla, tıpkı birer çocuk gibi NİYE diye sormuşlardı, bir biranın ikincisine yol açtığı hakkındaki açıklamamı tıpkı birer çocuk gibi dinlemişlerdi, beklenmedik ishal ataklarını ve gözlerimin etrafında çakan ışıkları, üçüncü birayı, dördüncüyü, “Ardından gidip günlerce içiyorum ve işim bitiyor dostum, yani, korkarım ki ben alkoliğim” ve onlar çocuksuydular, başkakuşaksıydılar, hiçbir yorum yapmamışlardı, ama saygıyla karışık bir korku hissediyorlardı, bir merak—şimdi ise Mardou aynı ilişkiyi burada itıştırıp durduğu genç Yuri’yle yaşıyordu (aynı yaştalardı) AH SENİ GİDİ! O sarhoş halimle buna pek aldırmadım ve yatıp uyuduk, Mardou ve ben yerde, Yuri kanepede (çocuksu, rahatına düşkün, komik, falan filan)—suçluluk ve kıskançlık düşünün gizemlerinin, çekçek zamanından başlayıp hepsinin en korkuncu olan Bromberg gecesine dek uzandığının ilk kez farkına varıyorum şimdi.

Her zamanki gibi Mask’ta başladı.

Umudun ısıltısıyla pırıl aydınlık başlayan geceler, haydi gidip arkadaşlarımızı görelim, bir şeyler görelim, telefonlar çalar, insanlar bir gelir bir gider, paltolar, şapkalar, büyük beyanatlar, parlak anlatılar, metropol heyecanları, herkese bir bira, herke-se bir bira daha, muhabbet iyice güzelleşir, daha bir heyecanlı olur, alı al moru mor, herkese bir bira daha, gece yarısı, daha sonrası, al basmış mutlu yüzler artık delişmendir, yakında kafadarlardan biri, kristal dumanından ve içkiden gece geç vakit aptala bağlamış biri yalpalaya yalpalaya da di ubab baaa sonunda barmene gider, Eliot’un bir kahini gibi, KAPATIYORUZ—üç aşağı beş yukarı bu vaziyette Mask’a varıyoruz, içeriye Harold Sand diye bir çocuk giriyor, Mardou’nun bir yıl kadar önce şans eseri tanıştığı biri, Leslie Howard’ı andıran genç bir romancı, el yazması kitabı basım onayını daha yeni almış ve bu yüzden

gözümde bir solukta okuma isteği uyandıran bir saygı kazanıyor—Lavalina’yla ilgilenmemle aynı sebeplerden ilgileniyorum onunla, edebiyat hırsı, haset—bu yüzden her zamanki gibi Mardou’ya Yuri’nin gösterdiğinden daha az ilgi gösteriyorum, Yuri’nin artık sürekli bizimle oluşu beni kuşkulandırmıyor, yakınmaları da öyle, “Kalacak yerim yok—yazacak bir yerinin bile olmaması ne demek anlıyor musun Percepied? Ne hatunlar var yakınımnda ne de başka bir şey—Carmody ile Moorad artık orada kalmama izin vermiyor, bir çift yaşlı kız kardeş o ikisi,” bu sözlerinin hiçbirinin manasını idrak etmedim ve Mardou’ya Yuri hakkında yaptığım tek yorum, Yuri gittikten sonra, “Gelip son sigaralarına el atan şu Meksikalı aygırdan farkı yok,” oldu. Buna ikimiz de güldük çünkü Mardou ne zaman paraya en sıkıştığı dönemlerden birini yaşıyor olsa, zırrrt, “beleş” bir sigara isteyen biri belirveriyordu—Yuri’ye beleşçi falan dediğimden değil (Bu noktada, apaçık sebeplerden ötürü onun üzerine fazla gitmeyeceğim.)—(O hafta Yuri’yle ben barda Porto şarabı içip uzun uzun konuşmuştuk—Yuri her şeyin şiir olduğunu iddia etmişti, ben şiirle düzyazı arasındaki klasik ayrımı ortaya koymaya çalışmışım, “Dinne Percepied” demişti “Özgürlüğe inanıyor musun?—öyleyse istediğini söyle, ama şiir işte, şiir, hepsi şiir, büyük düzyazı da şiir, büyük mısralar da şiir.”—“Evet” demiştim, “ama şiir şiirdir, düzyazı da düzyazı.”—“Yoo yoo” diye bağırırmıştı “hepsi şiir.”—“Pekâlâ” demiştim—“özgürlüğe inancından ötürü sana inanç besliyorum ve belki de haklısındır, bir şarap daha iç.” Sonra bana “nadiren gece müziği” gibi bir şeyle alakalı “en güzel mısra”sını okumuştı, küçük dergilere uygun bir mısra olduğunu ve daha güzel şiirlerinin bulunduğunu söylemişim, zira zor çocukluk yıllarını, kedileri, lağım çukurundaki anaları, çöp varili karıştıran İsa’yı, onun ışıklar içinde vücuda gelip yoksul mahallelerindeki harap apartmanların havalandırma deliğinde belirmesini ya da dev adımlarla ışığın ötesine ge-

çişini anlatan çok daha güzel şiirlerini görmüştüm—bunların toplamı onun yapabildiği bir şeydi, iyi de yapıyordu—“Hayır, senin olayın nadiren gece müziği değil,” ne var ki Yuri bu mısranın muhteşem olduğunu iddia ediyordu, “Beklenmedik bir anda, hiç düşünmeden yazmış olsaydın muhteşem derdim ama öyle değil.”—“Ama öyle yazdım, zihnimden dışarı taşıverdi, ben de kâğıda döktüm, planlanmış gibi duruyor ama öyle değil, pat diye bir anda geliverdi, aynı senin dediğin gibi spontane bir vizyondur!”—Artık bundan o kadar emin değilim ama “nadiren gece müziğinin” aklına spontane geldiğini söylemesi bir anda mısraya daha çok saygı duymamı sağladı, sahtelik Kearney’de bir barda şarap bağırıtlarımızın altında gizlenmekteydi.) Yuri artık hemen her gece Mardou ve benimle takılıyordu—gölge gibi—ve Sand’i de önceden tanıyordu, hal buyken “ironik” görünüşlü, paltosunun klapasından koca bir park cezası sarkan, yüzünü al basmış genç ve başarılı yazar Sand Mask’tan içeri girince üçümüz de istekle üstüne athıyoruz, o da masamıza oturup konuşmak zorunda kalıyor.—Derken hep birlikte Mask’ın iki adım ötesindeki 13 Pater’e gidiyoruz, yolda (şimdi bu yaşananlar bana iyiden iyiye Mardou’nun ‘AH SENİ GİDİ’sini anımsatıyor ve çekçek gecesinin acısının da izlerini taşıyor) Yuri’yle Mardou yarış etmeye başlıyor, kaldırımında itişip kakışıyor, güreşiyorlar ve sonunda Mardou büyük ve boş bir karton kutuyu kaldırıp Yuri’ye fırlatıyor, Yuri de kutuyu ona geri atıyor, yine tıpkı çocuk gibiler—bense Sand’le ciddi bir sohbet tonunda konuşarak önden yürüyorum—o da Mardou’yu gözüne kestirmiş—her nedense Mardou’nun benim aşkım olduğunu ve onu böyle ayan beyan gözüne kestirmemesini tercih edeceğimi Sand’e söyleyemiyorum (yani en azından söylemeyi denemiş değilim) Jimmy Lowell ile de aynısı olmuştu, denizciydi Jimmy Lowell, beyaz değildi, bir Adam partisinin ortasında ansızın telefon edip gemiden yoldaşı bir İskandinavla beraber partiye gel-

mişti, Mardou'yla ikimize meraklı gözlerle bakıp bana, "Kadın cinsiyle yatıyor musun?" diye sormuş ve ben de evet demiştim, böylece Art Blakey'nin deli gibi çaldığı, ter içindeki Thelonious Monk'un dirsekleriyle bastığı akorlarla yeni kuşağa öncülük ettiği, orkestrayı yönetmek için müzisyenlere deli bakışlar attığı, Yuri'ye *işte Monk, işte münzevi ve aziz bebop* deyip durduğum Red Drum gecesinden bir sonraki gece, zevkli zeki fiyakalı Jimmy Lowell bana doğru eğilip, "Senin hatunla yatmak istiyorum" demişti (eski günlerde Leroy ve ben hatunlarımızı değiştirip dururduk, bu yüzden şaşırmadım) "Ona sorsam sorun olur mu?" demişti ve ben de, "Mardou öyle kızlardan değil, eminim birer birer gitmeye inanıyordur, sorarsan sana bunu söyleyecektir oğlum" demiştim (o zamanlar kıskançlık ya da acı duymuyordum, zira tüm bunlar Kıskançlık Düşü'nün bir gece öncesine rast geliyordu)—Lowell'a Mardou'yu—Mardou'yu benim istediğimi—benimle kalmasını istediğimi—onun öhöm öhöm benim olmasını istediğimi—bir türlü söyleyemedim, oracıkta açılıp, "Senbanabibaksana, bu kız benim kızım, onu halletmeyi denemek istiyorsan karşında beni bulursun, bunu kafana iyice sok!" diyemedim o gece—ve şimdi de, bu açıdan bir aygır ama başka bir açıdan da son derece ilgi çekici genç biri olan kibar, ağırbaşlı Sand'e "Bak Sand, Mardou benim hatunum ve şunu şunu tercih ederim" diyemiyorum—Sand de Mardou'yu gözüne kestirmiş, bizimle kalmasının, iki adım ötedeki 13 Pater'e gelmesinin nedeni bu, gelgelelim şu anda Mardou'yla güreşmeye başlayıp yollarda delidolu hareketler yapan Sand değil Yuri—tüm bunlardan ötürü, daha sonra 13 Pater'den çıktığımızda (bugünlerde hiçbir ilginç yanı kalmamış izbe bir lezbiyen barı, oysa bir yıl önce dosdoğru Genet ve Djuna Barnes'tan fırlamış kırmızı gömlekle melekler gezerdi orada) Sand'in külüstür arabasının ön koltuğuna yerleşiyorum, en azından Sand bizi eve bırakacak—daha iyi muhabbet edebilmek, bir kez daha o sarhoş

halimle Mardou'nun kadınlığından kaçabilmek amacıyla öne, Sand'in yanına geçiyorum ve yanı başımda cam kenarında oturabilmesi için Mardou'ya yer açıyorum—Mardou ise bunun yerine kışını cuppadak kışımaya dayıyor, koltuğun üzerinden atlıyor ve arka koltukta tek başına oturan Yuri'nin yanına yuvarlanıp yeniden onunla güreşmeye, itişip kakışmaya başlıyor, üstelik bu kez öyle hararetliler ki arkama bakıp neler olduğunu ve düşümün (herkese ilan ettiğim, büyük bir mesele haline getirdiğim, hatta Yuri'ye bile anlattığım düşümün) nasıl olup da gerçek olduğunu kendi gözlerimle görmeye korkuyorum.

Heavenly Lane'de arabayı Mardou'nun kapısına çekiyorum ve Mardou sarhoş vaziyette "Los Altos'taki Bramberg'in mekânına gidiyorsanız siz ikiniz gidin, Yuri'yle ben burada kalacağız" diyor (Sand ile ben sarhoş kafayla hep beraber arabayla Los Altos'a inmeye ve hey gidi Austin Bromberg'ün evinde kalıp partiyi uzatmaya karar vermişiz)—Mardou'nun bu sözleriyle yüreğim deşildi—öyle bir deşildi ki ilk defa duyduğum bu sözlerden sinsice bir zevk aldım ve bu onaylama beni taçlandırdı, kutsadı.

Ve şöyle düşündüm: "Evet oğlum, işte ondan kurtulman için bir fırsat" (üç haftadır bunu planlıyordum) ama bu sözler kendi kulağıma bile felaket sahte geldi, buna inanmıyordum, artık, ben bile.

Ne var ki tam hepimiz içeri girerken, Mardou'yla Sand önden balık kafası merdivenleri tırmanırken, yüzünü al basmış Yuri kaldırımda koluma giriyor, "Dinne Leo, Mardou'yu halletmek falan istemiyorum ama bana felaket asılıyor, bilmeni isterim ki onu halletmek falan istemiyorum, eğer siz oraya gidecekseniz tüm istediğim sizin yatağınızda uyumak çünkü yarın bir randevum var" diyor—oysa şimdi de ben geceyi Heavenly Lane'de geçirme konusunda istekli değilim çünkü Yuri ora-

da olacak, aslına bakılırsa bu noktada üstü kapalı bir şekilde yatağa girmiş bile sayılabilir, yani insan adeta ona, “Yataktan çekil de biz yatalım, git şu rahatsız koltuğa ve geceyi orada geçir” demek zorunda kalabilir—en çok da bu düşünce (o yorgun halimin, artan sabrımın ve bilgeliğimin de etkisiyle) Sand’e tamam dememe sebep oluyor (ama istekli de değilim) tamam biz de Los Altos’a gidip eski dost Bromberg’ü uyandırırız, böylece Mardou’ya dönüp, “Sen de Yuri’yle kalabilirsin kaltak” dercesine ya da bunu ima edercesine bir bakış fırlatıyorum ama Mardou küçük seyahat sepetini ya da yolculuk çantasını çıkarmış bile, benim diş fırçamla saç fırçamı ve kendi ıvır zıvırını çantaya koyuyor, fikir şu: Üçümüz gidiyoruz, Yuri’yi yatakta bırakarak, aynen böyle yapıyoruz—Yolda, büyük otoyol lambaları gecesinde, Bayshore yakınlarında, ki orası artık olsa olsa bir kasavet benim için ve Bromberg’ün evinde bir “hafta sonu” düşüncesi de nefretlik bir utanç, daha fazla dayanamıyorum ve Sand yol kenarındaki lokantadan hamburger satın almak için arabadan çıkar çıkmaz Mardou’ya bakıyorum, “Arka koltuğa, Yuri’nin yanına atladın, neden yaptın ki bunu? hem neden onunla kalmak istediğini söyledin ki?”—“Saçmaladım, kafam iyiydi bebeğim, hepsi bu.”—Ama karanlıkla dolmuşum artık, ona inanmak istemiyorum—sanat kısa, hayat uzun—artık içimdeki kıskançlık krizinin tomucukları ejder misali pat pat patlıyor, varlığımın içinde kıskançlığın bütün klişe karikatürlerdeki yeşil canavarı yükseliyor, “Sen ve Yuri sürekli oynayıp duruyorsunuz, aynı sana anlattığım düştaki gibi, feci olan da bu, of, bir daha asla düşlerin gerçek olacağına inanmayacağım.”—“Ama bebeğim öyle bir şey değil”—Ama Mardou’ya inanmıyorum, ona bakınca gençliği arzuladığını şıp diye görebiliyorum, eski kurdu kandıramazsın, ben ki on altı yaşında, yüreğinin özsuyu Muhteşem Chrysler Imperial Dünya Silecekleri ve Hüzünbezi ile silinip gitmeden önce umutsuz vaka bir flörtöze, aldatan bir kadına aşık

olmuştum—bu da bir böbürlenme tabii—öyle hasta hissediyorum ki dayanamıyorum, arka koltukta iki büklüm oluyorum, bir başıma—onlar ön tarafta yolculuğa devam ediyor, neşeli ve çalçene bir hafta sonu hayal etmiş olan Sand şimdi kendini bir çift mendebur ve kaygılı âşıkla baş başa buluyor ve hatta, “Ama niyetim öyle düşünmen değildi bebeğim” sözlerini duyunca besbelli ki aklına Yuri olayı geliyor—kendini bu iki bayıkla baş başa buluverdi ve ta Los Altos’a dek araba kullanmak zorunda, böylece romanındaki yarım milyon sözcüğü yazmasını sağlayan aman vermezlikle bu işe odaklanıyor ve Peninsula gecesinden gün doğumuna gazlıyor.

Los Altos’ta Bromberg’ün evine vardığımızda vakit boz şafak, park ediyoruz ve üçümüz süklüm püklüm zili çalıyoruz, en süklüm püklüm de ben—Bromberg hemen aşağıya iniveriyor ve koca takdir nidalarıyla “Leo!” diye haykırıyor, “tanıştığınızı bilmiyordum” (çokça hayranlık beslediği Sand’i kastediyor) böylece içeri girip meşhur çılgın Bromberg mutfağında kahve ve roma koşuyoruz—Bromberg’e şu dünyadaki en hayret verici herif denebilir, fiyakalı hatun Roxanne’inkini andıran küçücük koyu kıvrır kıvrır saçları minik yılanlar gibi düşer alnına, cidden meleksi muhteşem gözleri parlar, devinir, mırıl mırıl bir koca bebektir Bromberg, en hasından bir hatip, cidden araştırmalar yapıp makaleler yazmıştır ve muhtemelen dünyadaki en olağanüstü özel kütüphanenin sahibidir (hatta bununla ünlüdür) ve işte bu kütüphane hemen oracıkta, o evde—Bromberg’ün alimliğinin bir sonucu bu durum, yani Bromberg’ün büyük bir geliri olduğundan falan değil, ev de zaten babadan miras kalmış—Şimdi bu Bromberg beklenmedik bir şekilde Carmody’nin yeni can yoldaşı oluvermişti, onunla Peru’ya gitmek üzereydi, ikisi Kızılderili oğlanların tadını çıkarıp bu konuda konuşacak, sanat üzerine tartışacak, edebiyat güruhunu ya da onun gibi ortamları ziyaret edeceklerdi, (ibne halleri, kültürlü meseleler)

benimle yaşadığı aşk macerası sırasında Mardou'nun kulağına bu tür meseleler öyle sık çalınır olmuştu ki yuvarlacık gözlü ve neredeyse spastik koca Bromberg'ün adeta üstadı olduğu kültür kokan ses tonlarından, süslü püslü laflardan, halden anlarımış izlenimi veren sevimli yüz ifadelerinden yorulmuştu artık: "Ah hayatım ne büyüleyici bir şey ve bana kalırsa Gascoyne'un çevirisinden ÇOK daha iyi, gerçi bence—" Ve hem yakın tarihli hari-ka bir tanışıklıktan hem de karşılıklı hayranlıktan ötürü Sand de Bromberg'ü tıpatıp taklit ediyor—ve böylece ikisi, orada, benim bir zamanlarımın Metropolitan Muhteşem Roma Frisco'nun macera dolu boz gün doğumunda edebiyat, müzik ve sanattan konuşuyorlar, mutfak pisleniyor, Bromberg (pijamasıyla) üst kata koşup Genet'nin beş santim kalınlığındaki Fransızca baskılarını, Chaucer'ın eski baskılarını ya da Sand'le ikisi neyi tartışmaktaysa onu getiriyor, hâlâ Yuri'yi düşünen (diye düşünüyorum kendi kendime) koyu kirpikli Mardou soğumaktaolan romlu kahvesiyle mutfak masasının köşesinde oturuyor—bense bir tabureye tünemişim ve incinmiş, kırık, yaralıyım, daha da kötüleşmek üzereyim, müthiş ağır içeceğime yüklenip fincan fincan içiyorum—saat sekiz gibi kuşlar nihayet şarkı söylemeye başlıyor ve Bromberg'ün muhteşem sesi, duyabileceğiniz en güçlü seslerden biri olan sesi mutfak duvarlarında yankılanıyor, hatta duvarlar adeta derin ve esrik bir sesin muhteşem ürpertilerini bize geri fırlatıyor—Gramofonu açıyor Bromberg, pahalı, iyi döşenmiş, dört başı mamur bir ev burası, Fransız şarabı var, buzdolapları var, hoparlörlü falan tastamam üç hızlı plakçalar var, kiler var vs.—Mardou'ya bakmak istiyorum ama nasıl bir ifadeyle bilemiyorum—gerçekte ona bakıp gözlerinde bir yakarış görmekten korkuyorum, "Merak etme bebeğim, sana söyledim, saçmaladığımı itiraf ettim, özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim—" o "özür dilerim" bakışını görmek için yan gözle gizli-den gizliye bakarken beni en çok inciten de yine bu bakış...

Kendisine, mavi kuşlar da kasvete kapılmışsa her şey boşuna dediğimde, “Bu sabah neyin var Tanrı aşkına Leo?” diye soruyor Bromberg (keyfimin yerine geldiğini görmek ve biraz da beni güldürmek amacıyla bıcır bıcır bir bakış atıyor.)—“Yok bir şeyim Austin, bu sabah dışarı baktığımda kuşlar da kasa-vetli, hepsi bu”—(ve bir de öncesinde, Mardou üst kata tuvalete gittiğinde, sakalım uzamış, bir deri bir kemik, ahmak, ayyaş ben bu bilgili beyefendilere “tutarsızlık” hakkında bir şeyler söyle-miştim. Şaşırmışlardır herhalde—ey, tutarsızlık!

Böylece üst kattaki muhteşem kütüphanede (yerden tavana dek üç ciltlik *Kıyamet’in Açıklaması*, Chris Smart’ın tüm eser-leri ve şiirleri, şunun tüm eserleri, bunun tüm eserleri, şunun şunun 1839’da hani bilirsin ya buna buna yazılmış ve kıyıda köşede kalmış özür mektubu, 1638 tarihli şu şu şu gibi şeylerle doluydu) Verdi ve Puccini’nin opera kayıtlarını dinlerken arpacı kumrusu gibi düşüncelere dalmış olan benim evin dört bir yanına yayılan elle tutulur mutsuzluğuma rağmen ellerinden geldiğince ortamın keyfini çıkarmaya çalışıyorlar.—“Ben uyuyacağım” deme fırsatının üzerine atlıyorum, saat on bire gelmiş artık, yorulmuş olmaya hakkım var, bu kadar zamandır yerde oturmaktayım, Mardou tüm bu zaman zarfında kütüphane-nin köşesindeki rahat koltuğa (bir keresinde meşhur tek kollu Nick Spain’in bu koltukta oturdurduğunu görmüştüm, aynı yıl daha eski ve mutlu bir zamanda Bromberg bize *Hovarda’nın Sonu*’nun orijinal kaydını çalmıştı) kontes görkemiyle kurulmuş, tam kendisi gibi görünüyor, trajik, yitik—benim incinmemden incinmiş—benimse kederim onun kederinden besleniyor—duyarlı düşünüyorum—bağışlayıcılığın, ihtiyacın patladığı bir anda koşup ötekilerin önünde başımı dizine dayıyorum, onların umurunda değil artık, yani Sand bu tür şeyleri artık umursamıyor—müziğe, kitaplara, muhteşem sohbete kapılıp gitmiş (dünyanın hiçbir yerinde bu sohbetlerden daha iyisi yapılamaz

ve bu arada, yorgun da olsa destan-isteyen beynimden bu da geçiyor, tüm yaşamımın tasarısını görüyorum, tüm tanıdıklar, âşıklar, kaygılar, yolculuklar bir kez daha büyük bir senfonik ayin gibi yükseliyor ama artık pek umursamamaya başlıyorum çünkü bu 45 kiloluk kahverengi kadın ve onun tokyolar içindeki kıpkırmızı küçümen ayak tırnakları soluğumu kesiyor).—“Of, Leo hayatım, CİDDEN sıkkın görünüyorsun.”—“Sıkkın falan değilim! Nasıl sıkılabilirim burada!”—Keşke Bromberg’e şunu söylemenin daha anlayış dolu bir yolunu bilseydim, “Buraya her gelişimde bir derdim oluyor, evin ve konukseverliğin düşünülüğünde berbat bir açıklama gibi görünebilir bu ama hiç öyle değil, anlamıyor musun, bu sabah kalbim kırık ve dışarısı kasvet dolu!” (evine konuk olduğum, gene davetsiz gelip Charles Krasner’la birlikte boz şafakta kapıyı zorlayıp içeri daldığım, çocukların ve Mary’nin orada olduğu, ötekilerin geldiği, işte cin işte Schweppes derken felaket sarhoş olduğum, yoldan çıktığım, yittiğim diğer sefer de, o zaman da arpacı kumrusu gibi düşüncelere dalmamı ve gün ortasında herkesin önünde yerde yatıp uyumamı Bromberg’e nasıl anlatmalı—o günkü nedenlerim bugün geçerliliğini çoktan yitirdi, ama yine de Bromberg’de hafta sonunun niteliği hakkında olumsuz bir yorum gibi görünebilirler.)—“Yok Austin, hastayım yalnızca.”—Hiç şüphesiz, Sand de bir yerlerde usulca fısıldayarak âşıkların durumunu ona aktarmıştır, Mardou da sessizdi—şu hayatta Bromberg’ün evinin yolunu bulacak en garip konuklardan biri o, sırtında iki kuruş etmeyecek (bu sorunun cömertlikle icabına baktım) kıyafetlerle yoksul yeraltı sakini beat bir Negro kızı ama buna rağmen yüzü ne kadar tuhaf, sakın, ciddi, muhtemelen bu evde istenmeyen garip, ağırbaşlı bir melek gibi—zaten daha sonraları, koşullardan ötürü cidden orada istenmediğini hissettiğini de bana söyledi Mardou.—İşte böyle bir halde oyunbozanlık ediyorum gruba, hayata, hepsine karşı ve yatak odasına, yatmaya

gidiyorum (o önceki sefer, Charlie'yle ben bu odada Mary'yle çırılçıplak mambo yapmıştık) tükenmiş halde yeni kâbuslara dalıyor ve yaklaşık üç saat sonra, yürek parçalayacak denli arı, berrak, akli başında, mutlu bir ögle sonrasına uyanıyorum, kuşlar hâlâ şarkı söylüyor; çocuklar da şarkı söylüyor artık, sanki ben tozlu bir çöp kovasında uyanan bir örümcekmişim, dünya bana göre değil diğer yaratıklara göreymiş ve bunlar kendi içlerinde daha tutarlıymış ve üstelik tutarsızlığın lekesine daha az açılmış gibi—

Ben uyurken üçü Sand'in arabasına atlıyor ve (efendi efendi) kumsala sürüyorlar, saatte 40 kilometreyle—oğlanlar suya dalıyor, yüzüyor, Mardou ise sonsuzluğun kumsalında avare avare dolaşıyor, o âşık olduğum ayakları ve ayak parmakları solgun renkli kumda küçük kabuklara, deniz şakayıklarına, uzun zaman önce kıyıya vurmuş kupkuru deniz yosunlarına basıyor ve rüzgâr kısacık kesilmiş saçlarını arkaya savuruyor, Sonsuzluk adeta Heavenly Lane'le buluşmuş (tam da ben yatağında bunu düşünürken) (surat asarak etrafta dolaştığını görüyorum, bunun ardından ne yapacağını bilmiyor, Çileli Leo tarafından terk edilmiş ve gerçekten yapayalnızken, Bromberg ve Sand'le sanat dünyasının ıncık cıncığı hakkında sohbet etme becerisine sahip değilken ne yapabilir?)—Böylece eve döndüklerinde Mardou yatağa geliyor (öncesinde Bromberg merdivenleri deli-fişek tırmanıp içeri dalarak, “UYAN Leo, bütün gün uyumayacaksın herhalde, bak biz sahile gittik, cidden bu haksızlık!” diye ortalığı çınlatıyor)—“Leo” diyor Mardou, “seninle yatıp uyumak istemedim çünkü akşamın yedisinde Bromberg'ün yatağında uyanmak istemiyordum, bununla baş edemezdim, yapamam—” benimle, çetemle, otlar, alkolle takılmaktan tastamam felç olduğu için artık gitmediği terapisini kastediyor, yetersizliğini, deliliğin bu yoldan çıkmış berbat yaşamda ve benimle olan sevgisiz ilişkisinde artık giderek üzerine çökmekte olan dehşetli ve ezi-

ci ağırlığını, korkusunu kastediyor, bir yabancının (kibar ama yine de kendisini tüm kalbiyle hoşkarşılamaayan bir yabancının) yatağında akşamdan kalmalığın dehşetiyle uyanmayı kastediyor, yanında da zavallı aciz Leo—ansızın ona baktım, bu hakiki ve zavallı özürçüklere kulak vermekten çok gözlerindeki ışığa dalmıştım, o ışık ki Yuri'nin üzerinde parıldamıştı ve tüm dünya üzerinde her daim parlayabilecek olması Mardou'nun suçu değildi, benim ışık sevgilim—

“Samimi mi söylüyorsun?”—(“Tanrım, beni korkutuyorsun!” demişti daha sonra, “yani şöyle düşünmeme sebep oluyorsun, bir anda sanki iki kişi olmuşum ve bu kişilerden biriyle sana bir şekilde ihanet etmişim gibi ve diğer kişi de—bu cidden korkuttu beni—”)—ne var ki, “Samimi mi söylüyorsun?” diye sorarken içimde hissettiğim acı öyle büyük ki, o hastalıklı uğultulu düşün içinden yeni fırlamış bir korku bu (“Tanrı yaşamlarımızı düşlerimizden daha insafli kılmaya kadirdir,” bu alıntıyı önceki gün Tanrı bilir nerede gördüm)—işte bütün bunları hissediyor ve Bromberg'ün evindeki diğer dehşetli uyanışları anımsıyorum, yaşamımdaki tüm akşamdan kalma uyanışları, “Oğlum, bu ciddi ciddi sonun başlangıcı, daha ileri gidemeyeceksin, şu olumlu bedenini, etini, daha ne kadar belirsizliği kaldırabilir, ruhun bedenine bam güm saldırmaya devam ettikçe bu beden daha ne kadar olumlu kalabilir? Oğlum, öleceksin, kuşlar kasavete kapıldığında—işte bu bir işaret—.” Ama düşündüğüm uğultuların ardı arkası kesilmiyor, ihmal edilmiş eserime dair görüler, esenliğime dair (işte gene benim şu sözüm ona esenliğim), hepsi paramparça, hepsi zom olmuş, beynim artık kalıcı hasar görmüş—demiryolunda çalışma düşünceleri—Ey Tanrım, bütün bu şeyler, tüm kederimizle tekaşkın yerine inşa edip yükselettiğimiz ahmakça yanılsama, bütün bu saçmalık ve delilik—oysa şimdi Mardou üzerime eğilmiş, yorgun, ağırbaşlı, hüznü, çenemdeki tıraşı gelmiş küçük pisliklerle oynarken etimden ge-

çip dehşetimi görebilen, gönderebileceğim her bir acı ve boşunalık titreşimini hissedebilen, “Samimi mi söylüyorsun?” diye sorduğunda bu hissiyatı derinlerden gelen sesiyle tasdiklenen Mardou—“Bebeğim, hadi eve gidelim!”

“Bromberg de gidene dek beklememiz gerek, trene onunla birlikte binmek zorunda kalacağız—galiba.” Böylece kalkıp banyoya gidiyorum (onlar sahile gittiğinde ben de bu banyoya gelip hepten çılgın ve artık iyice eskide kalmış bir Bromberg hafta sonunu anımsayarak seks fantezileri kurmuştum, yüzü makyajsız, saçları bigudilerle yukarı toplanmış zavallı Annie ve Leroy, öteki odadan karısının orada neler yaptığını merak eden zavallı Leroy, daha sonra banyoda bir işler karıştırdığımızın farkına varıp umutsuzluktan delirmiş halde arabasıyla gecenin içine dalan Leroy ve işte şimdi ben de sırf seks denen şu solucanı, şu yılanı biraz olsun tatmin edebilmek uğruna o sabah Leroy’a yaştığım acıyı anımsıyorum)—banyoya giriyor ve elimi yüzümü yıkadıktan sonra neşeli görünmeye çalışarak aşağıya iniyorum.

Mardou’nun gözlerinin içine hâlâ bakamıyorum—yüreğim, “Ah neden yaptın bunu?” diyor—bu umutsuz halimle, yakında olacaklara dair kehaneti seziyorum.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, bir de muhteşem Jones partisi gecesinin gündüzüydü bu, Mardou’nun taksisinden dışarı fırladığım ve onu savaş köpeklerine terk ettiğim gece bu geceydi işte—insan insana, savaş adamı Yuri erkek Leo’ya savaş açıyor—Başlangıçta, Bromberg telefonla birilerini arıyor, doğum günü hediyelerini topluyor ve şehre giden 151 No’lu 4.47 trenini yakalamak için otobüse binmek üzere hazırlanıyor, Sand arabasıyla bizi otobüs durağına bırakıyor (ne de acıklı bir güruhuz harbinden) durağa varınca yolun karşısındaki barda bir tek atıyoruz, artık sırf kendinden değil benden de utanan Mardou bu esnada

arabanın arka koltuğundan kalkmıyor, güpegündüz biraz kestirmeye çalışıyor (gerçi çok da yorulmuştu)—bu bataktan nasıl kurtulacağını ciddi ciddi düşünüyor, ona yalnızca ben yardımcı olabilirim, şayet bana bir şans daha verirse—barda, antiparantez, Bromberg’ün konuya bodoslama dalarak sanat ve edebiyat hakkında okkalı, güldür güldür, bıdır bıdır yorumlar yaptığını, hatta yemin ederim ki Santa Clara Vadisi’ndeki çiftçilerin tren yolunda lıkır lıkır içki yuvarlaması kadar falso ibne anekdotları anlattığını duyunca küçük dilimi yutuyorum, sıradan beşer üzerindeki fantastik etkisinin farkında bile değil Bromberg—Sand ise olayın keyfini çıkarıyor, gerçekte kendisi de acayip—ama bunlar önemsiz ayrıntılar—dışarı çıkıp Mardou’ya daha geç saatteki trene binmeye karar verdiğimizizi söylüyorum çünkü eve dönüp unuttuğumuz paketleri alacağız—Mardou’ya göre bu ölsemden kurtulsam abesliğinde bir diğer durum, yine de haberi ağırbaşlı dudaklarla karşılıyor—ah sevgilim, ah benim yitik cici (modası geçmiş sözcük)—bugün bildiğimi o zaman da bilseydim muhabbete devam etmek için bara dönmek yerine, ona incinmiş gözlerle falan filan bakmak yerine, zamanın kasvetli denizinde ilgiden, avuntudan, denizin ya da zamanın günahının affından uzak öylece uzanmasına izin vermek yerine arabaya girip onunla otururdum, elini tutar, hayatımı ve onu korumayı vaat ederdim—“Çünkü seni seviyorum ve hiçbir sebebi yok”—ama o sırada, bu aşkın tümüyle ve başarıyla ayırdında olmanın çok uzağında, hâlâ ona dair kuşkularımdan kurtulma sürecinde olduğumu düşünüyordum—tren geliyor, nihayet, tüm şehirlerimizin ardından 153 No’lu 5.31 treni—biniyoruz ve şehre doğru yola koyuluyoruz—San Francisco’nun güneyi boyunca ilerliyoruz ve evimin önünden geçiyoruz, koltuklarda yüz yüze bakıyoruz, Bayshore’daki geniş açık hava depoları boyunca yol alıyoruz ve ben neşeyle (neşeli olmaya çabalayarak) üzerinde ezilen bir yük vagonunun bir diğer vagona çarpışıyor.

rum, hurdanın silkinip sarsıldığını görebiliyoruz, vay arkadaş—ama yolculuğun büyük bölümünde iki bakıştan birinin altında oturup en sonunda, “Galiba nezle oluyorum, burnum tıkalı” diyorum, ciddi ciddi beni ağlatabilecek olan meselenin baskısını hafifletmek için aklıma ne gelirse söylüyorum, ama genel olarak üçümüz de gerçekten kederliyiz, hep birlikte bir trene binmiş, neşeye, dehşete, nihai atom bombasına doğru yola çıkmışız.

—Market’in civcivli bir köşesinde Austin’e nihayet hoşça kal dedikten sonra Mardou ile ben bir sersemlik ayınındeki koca kederli kasvetli kalabalıklar arasında avare avare dolaşıyoruz, iki aydır ikimizi birden kavramış olan ruhsal durumun gerçek fiziksel dışavurumları içinde ansızın kayboluvermişiz sanki, birbirimizin elini bile tutmuyoruz, ben kalabalıkları yararak kaygıyla yol açıyorum ikimize (oradan çabucak çıkabilelim diye, zira nefret etmiştim) ama asıl sebep onun elini tutamayacak kadar “incinmiş” olmam ve Mardou’nun her zamanki ısrarını (şimdi daha büyük bir acıyla) anımsamam: Sokaklarda ona dokunmamam gerek yoksa fahişe olduğunu sanırlar—pırıltılı, yitik, kederli öğle sonrasında ayaklarımız bizi Price Street’e (Ah, yazgımıza yazılmış Price Street) götürüyor, oradan Heavenly Lane’e doğru ilerliyoruz, çocukların ve her biri kendi kendime aşağılama dolu bir tavırla, “Ah neredeyse hepsi de Mardou’dan daha iyi, tek yapmam gereken bunlardan bir tane kapmak... ama oof, oof!” dememe yol açan genç ve güzel Meksikalı piliçlerin arasından geçiyoruz—ikimiz de pek bir şey söylemiyoruz ama Mardou’nun gözlerinde nasıl da bir gücenmişlik var, oysa ki başlangıçta o Kızılderili sıcaklığını görmüştüm bu gözlerde, mutlu bir mum ışığı gecesinde ona şöyle dememe yol açmıştı, “Tatlım, gözlerinde gördüğüm şey bir ömürlük şefkat ve sırf senin içindeki Kızılderiliden gelmiyor bu, bir de kısmen Negro’sun ya Mardou, işte sen ilk kadınsın, öz kadınsın, bu yüzden de en ilksel, en kusursuzca şefkatli ve anaç olansın”—

oysa şimdi bu gözlerde bir de gücenmişlik var, yitik bir Amerikanlık ilavesi ve ona eşlik eden karamsarlık—“Cennet Bahçesi Afrika’da” diye eklemiştim bir keresinde—ama şimdi kendi incinmişlik ve nefrettime boğulmuş vaziyette öbür tarafa dönüyor ve yanımda Mardou, Price’ta yürümeyi sürdürüyorum—ve ne zaman Meksikalı bir hatun ya da bir Negro kadını görsem kendi kendime “fahişe” diyorum, hepsi aynı, hep sizi aldatmaya, soymaya çalışırlar—geçmişte onlarla yaşadığım tüm ilişkiler geliyor aklıma—benden gelen bu düşmanlık dalgalarını sezen Mardou suskun.

Ve Heavenly Lane’de yatağımızda kim var dersiniz? Yuri elbette—şen şakrak—“Var ya bütün gün çalıştım ve o kadar yorulduğum ki gelip biraz dinlenmek zorunda kaldım.”—Ona her şeyi anlatmaya karar veriyorum, sözcükleri ağzımda biçimlendirmeye çalışıyorum, Yuri gözlerimi görüyor, gerginliği seziyor, Mardou gerginliği seziyor, kapıdaki bir tık tık içeri John Golz’u getiriyor (Golz Mardou’ya daima toy bir romantik ilgi beslemiştir) Golz gerginliği seziyor, “Bir kitap ödünç almaya geldim” diyor—yüzünde nemrut bir ifade var ve seçicilik konusunda kendisine nasıl yüklendiğimi anımsıyor, bu yüzden de tez elden daireden çıkıyor, kitapla beraber—Mardou paravanın arkasına gizlenmiş bir vaziyette parti elbisesini çıkarıp ev kotunu giyerken Yuri de yataktan kalkıyor—“Leo pantolonumu uzatsana.” “Kalk da kendin al, şurada koltuğun üzerinde duruyor, Mardou seni göremez.”—Garip bir laf bu, zihnimde de bir gariplik hissediyorum zaten ve suskun, içine kapanmış Mardou’ya bakıyorum.

Mardou tuvalete gittiği anda Yuri’ye “Dün gece sen ve Mardou arabanın arka koltuğundaydınız ya, felaket kışkandım, cidden felaket kışkandım” diyorum.—“Benim suçum değil o başlattı.”—“Dinne, sen öyle bir—yani bak, ona izin verme, uzak dur—yani sen öyle bir kadın avcısısın ki hepsi sana bayılıyor.”—

Bunları tam da Mardou tuvaletten döndüğünde söylüyorum, gözlerini kaldırıp dik dik bakıyor Mardou, sözcükleri duymuyor ama havada dolandıklarını görmekte, Yuri'ye hiç zaman yitirmeden hâlâ açık duran kapıyı tutup "Evet, her neyse, ben Adam'a gidiyorum, orada görüşürüz" diyor.

"Yuri'ye ne söyledin—?"—Kelimesi kelimesine anlatıyorum—"Tanrım, buradaki gerginlik dayanılmazdı"—süklüm püklüm vaziyette gerçeği özetliyorum: kıskançlığım la durduğum noktadan, amansız ve Musavari bir tavır takınmaktansa Yuri'ye huzursuz "şair" muhabbeti çektim, her zamanki gibi, sözcüklerimle duygularımın pozitifliğini değil gerginliğini verdim ona—süklüm püklümlüğümü özetliyorum, süklüm püklüm—çok kederliyim, Koca Carmody'yi görmek istiyorum.

"Bebeğim, bak ne yapacağım—Sence Columbus'ta tavuk var mıdır—ben birkaç yerde gördüm—tavuk yapayım, hem bak ne güzel, tavuklu güzel bir akşam yemeği yeriz"—"Peki de," diyorum kendi kendime, "Güzel, evcimen, tavuklu bir akşam yemeği neye yarar? Sen odaya girdiğin anda Yuri'nin orayı terk etmek zorunda kalmasına sebep olacak kadar çok severken neye yarar? O, kıskançlığımın baskısını ve senin düşte bir kehanet gibi görünen olanaklarını bunca hissederken neye yarar?"—Yüksek sesle ise, "Ben Carmody'yi görmek istiyorum, moralim bozuk, sen kal, tavuğu pişir, ye—tek başına—ben sonra gelir seni alırım," diyorum.—"Ama hep böyle başlıyor işte, hep bir yerlere gidiyoruz, hiç yalnız kalmıyoruz."—"Farkındayım ama bu gece moralim bozuk—Carmody'yi görmem lazım, neden bilmiyorum, sen de sorma, kederli, muazzam bir arzu hissediyorum ve nedeni sırf—yani ne de olsa önceki gün resmini çizdim onun" (Karakalemle arkasına yaslanmış ilk insan figürleri eskizlerini çizmiştim, Carmody'yle Adam çizimlerimi şaşkınlık ve beğeniy le karşılaşmıştı, gururlanmıştım) "ne de olsa önceki gün Frank'in o eskizini çizerken gözlerinin altındaki çizgilerde öyle muaz-

zam bir keder gördüm ki, biliyorum o—” (Kendi kendimeyse: Carmody şu anda ne kadar kederli olduğumu anlar, biliyorum, onun bu çileyi yedi düvelde çektiğini biliyorum.)—Düşüncele-
re dalmış olan Mardou ne yana dönse bilemiyor ama ben an-
sızın Yuri’yle aramızda geçen kısa konuşmayı anlatıyorum, ilk
raporunda (ve burada da) unuttuğum kısmı—“Bana dedi ki:
‘Leo, Mardou senin hatunun, onu halletmek istemiyorum ben,
onda gözüm yok.—’” “Bak bak! Gözü yokmuş demek! Lafa bak!”
(Eskinin şen şakrak dişleri şimdi öfkeli rüzgârların geçtiği bir
taçkapı, gözleriye alev alev yanıyor) Tanıdığım pek çok canki
gibi mışş’ları muşş’ları üzerine basa basa söylediğinde tam da o
cankivari vurguyu duyuyorum ve içimde ağır bir uykuya yatmış
olan bir nedenden ötürü Mardou’ya atfettiğim muazzam mo-
dernlik ıskartaya çıkıyor. (Oysa bir keresinde sormuştum ona)
“Nereden? Bütün bu bildiklerini, bu muazzam konuşma tarzını
nereden öğrendin?” Gelgelelim şimdi o ilginç yokmuşşş vurgu-
sunu duymak beni deli etmekten başka bir işe yaramıyor, zira
Yuri hakkında, Mardou’nun Yuri’yi bir partide ya da başka bir
yerde görmeye pek karşı olmadığını gösteren sığ bir konuşmada
geçiyor bu mışş, “öyle gözüm yok bilmem ne diye konuşursa”
ona gösterecekmiş—“Yaa” diyorum, “şimdi de Yuri’ye ağzının
payını verip ondan intikam almak için Adam’ın partisine GEL-
MEK istiyorsun—içinden geçenleri görmek ne kolay.”

“Tanrım,” diyor kilise parkının, koca yaz sezonunun kederli
parkının bankları boyunca yürürken, “Artık bana ağzına geleni
söylüyorsun, içimden geçenleri görüyormuşsun ha!”

“Evet, aynen öyle, tavrının gerisinde neyin yattığını göreme-
diğimi mi sanıyorsun, önce Adam’a gitmek falan istemiyordun
ama Yuri’nin dediklerini duyar duymaz—bunu anlamak kolay
değilse ne kolay ben bilmiyorum.”—“Ağzına geleni söylüyorsun,
Tanrım” (burnundan gülmeyle karışık bir soluk salıyor) ve as-
lında ikimiz de histerik halde gülümsüyoruz, sanki hiç kötü bir

şey olmamış, sanki haber görüntülerinde sıkıcı işlerine gitmek üzere caddelerde koşuşturan mutlu kaygısız insanlarmışız gibi, bunca kederli olan ama içimize yerleşmiş (öyleyse demek ki ekranın kukla film bebeklerinin de bir o kadar yerleşmiş) aynı yağmurlu haber görüntülerinin gizeminin içindeymişiz gibi, kallavi kabarık kargaşa kıyamet kadar müzikli bir çekiç işte beyinde, başta ve bedende, baam, çok üzgünüm dünyaya geldiğime...

Bunların üzerine tüy dikercesine, sanki tüm bunlar yetmezmiş gibi, Adam ciddi bir baş selamı, ama gözlerinde bir ışıltıyla, bir sırta ve görür görmez tüylerimi diken diken eden, ne işiniz var burada gibisinden bir havayla kapıyı açtığında önümüze koskoca bir dünya seriliyor—“N’oldu?” Ardından Frank, Adam ve Yuri dışında birilerinin varlığını seziyorum.—“Konuklarımız var.”—“Ah,” diyorum—“seçkin konuklar mı?”—“Bence öyle.”—“Kim?”—“MacJones ile Phyllis.”—“Ne?”—(işte büyük an geldi: Ya çekip gideceğim ya da ezeli edebi can düşmanım Balliol MacJones’la yüz yüze geleceğim. MacJones bir zamanlar bana çok yakındı, karşılıklı eğilip konuşmanın heyecanıyla birbirimizin dizine bira dökerdik, o kadar çok konuştuk, o kadar çok kitap değiş tokuş ettik ve okuduk ki sonunda bu zavallı masum benim etkim altına girdi, yani gerçi bir tek konuşma tarzı anlamında, genel olarak afili kuşağın ya da beat kuşağının ya yeraltı sakinleri kuşağının tarihini öğrenme bakımından etkim altındaydı ve bir de ona şöyle demiştim, “Mac, Leroy 1949’da New York’a geldiğinde olanlar hakkında büyük bir kitap yaz, bir sözcüğünü bile çıkarına ve parla, haydi!” MacJones da aynen öyle yaptı, kitabı okudum, Adam’la ben Mac’in evine yaptığımız ziyaretlerde eleştirerek okuduk kitabı, her ikimiz de eleştiriyorduk ama kitap bittiğinde Mac’e yirmi bin dolar garanti ettiler, ki o zamana dek duyulmamış bir meblağdı bu ve biz beat tiplerse Market Street ile Sahil’de, bir de yolumuz New York’a düştüğünde Times Meydanı’nda avare avare dolanıyorduk,

gerçi Adam ile ben ciddi bir havayla bir itirafta bulunmuştuk, aynen aktarıyorum, “Jones bizden biri değil, başka bir dünyadan o, banliyö budalalarının dünyasından.” (Banliyö budalası da Adam’ın lafıdır.) Benim en yoksul dönemimde, yayıncılar tarafından en fazla ihmal edildiğim dönemde ve daha da kötüsü, paranoyak uyuşturucu alışkanlıklarına fena takıldığım bir dönemde Mac’in başarısı öyle muazzamdı ki çileden çıkmıştım, ama öfkeden delirdim denemez, yine de moralim bozulmuş, karamsarlaşmıştım, zamanbabanın tırpanından geçen birkaç dostun, çeşitli talihsizliklerin ve birkaç yolculuğun ardından, gemilerde, Mac’ten özür dileyen mektuplar yazıp yırttım, bu sırada o da mektup yazıyordu, derken bir yıl sonra bir nevi aziz ve arabulucu gibi davranan Adam her ikimizin safında da karşı tarafa yönelik iyi niyetli eğilimler bulunduğunu bildirdi—büyük an ise koca Mac’le yüz yüze gelip el sıkışmak, bütün bunları bir kenara bırakıp tüm kuyruk acılarını unutmak zorunda kaldığımda gerçekleşecekti—bütün bunlar o yeni ve yürekdeşen biçimde bağımsız ve erişilmez olan Mardou üzerinde pek az etki yapıyor. Neyse işte, MacJones oradaydı, hiç duraksamadan ve yüksek sesle “Güzel, harika, ben de kim bilir onu ne zaman göreceğim diye düşünüyordum” dedim, oturma odasına koşturup o sırada doğrulmakta olan birinin (Yuri’ydi o biri) kafasının üzerinden Balliol’la sımsıkı el sıkıştım, bir süre düşüncelere dalarak oturdum ve zavallı Mardou’nun, bu zavallı koyu tenli meleğin Bromberg’ün evinde ya da diğer her yerde olduğu gibi burada da nasıl kendine yer açmak zorunda kaldığını fark etmedim bile—sonunda sırf Yuri’nin değil Jones’un da (ve hâlâ delinin teki olup olmadığımı anlamak için gözlerini dikip bana uzun uzun bakan hatunu Phyllis’in de) gizliden gizliye ağız da-laşına girdiği kibar sohbete daha fazla dayanamayıp yatak odasına koşarak karanlıkta uzandım ve ilk fırsatta Mardou’nun da benimle birlikte uzanmasını sağlamaya çalıştım, ama o “Leo”

dedi, “burada karanlıkta uzanmak istemiyorum.”—Derken Yuri geliyor ve Adam’ın kravatlarından birini takarken, “Dışarı çıkıp kendime bir kız bulacağım” diyor, şimdi salondakilerden uzakta fısıltılı bir tür anlayış var aramızda—her şey affolmuş.—Gelgelelim Jones kanepesinden kıınıldamadığından gerçekte benimle konuşmak istemiyormuş, gizliden gizliye çıkıp gitmemi diliyormuş gibi hissediyorum, Mardou tekrar benim utanç yatağıma, keder yatağıma, gizlendiğim sığınağıma geldiğinde, “Orada ne konuşuyorsunuz, bebop mu? *Ona* müzik hakkında hiçbir şey anlatma,” diyorum—(Kendisi bulsun! diye düşünüyorum hırçın hırçın.)—Bebopun yazarı *benim!*—Lâkin aşağıya inip bira alma görevi bana veriliyor, elim kolum biralarla dolu vaziyette geri geldiğimde hepsi mutfağına toplanmış: Mac başı çekiyor ve gülümseyerek, “Leo!” diyor “Çizim yaptığını söylediler, göstere bana çizimlerini, görmek istiyorum.”—Böylece yeniden dost olup çizimlerin üzerine eğiliyoruz, Yuri de kendininkileri göstermeli (çizebiliyor) ve bir kez daha unutulmuş olan Mardou diğer odada—ne var ki bu tarihi bir an ve Carmody’yle birlikte, Carmody’nin Güney Amerika’nın yüksek cangıl köylerini ve bulutların geçişini görebileceğiniz And Dağları bölgesini konu alan kasvetli resimlerini inceliyoruz, Mac’in pahalı ve güzel giysiler giydiğini fark ediyorum, kol saati de var, onunla gurur duyuyorum, hatta ve hatta olgunluk çağını simgeleyen küçük ve çekici bir bıyığı bile var Mac’in—ve ben bunu herkese ilan ediyorum—bira buzları hepten eritmekte artık—sonrasında Mac’in karısı Phyllis yemek yapmaya koyuluyor ve şamata bir yükselip bir alçalıyor—

Aslına bakılırsa kırmızı ampulışıklı salonda Jones’un sorular sorup durduğu Mardou’yla yalnız kaldığını görüyorum, kızla röportaj yapıyor adeta, Jones’un sırttığını ve “Percepied moruğı kendine yine müthiş bir bebek bulmuş” dediğini görebiliyorum, içimdense, “Evet de, ne kadarlığına?” diye hisleniyorum—ve Jones Mardou’ya kulak veriyor—etkilenmiş, önceden

hazırlanmış, her şeyi anlayan Mardou ise bebop hakkında ağırbaşlı yorumlar yapıyor, “Bebopu sevmiyorum, cidden sevmiyorum, aklıma cankırı getiriyor, bir sürü cankırı aynı zamanda bebop müzisyeni ve müzikte cankırı duyuyorum.”—“Hımm,” diyor Mac gözlüğünü düzelterek, “enteresan.”—Ve ben de yanlarına gidip, “Zaten sen geldiğin yeri hiç sevmiyorsun” diyorum (Mardou’ya bakarak.)—“Ne demek istiyorsun?”—“Sen bebop çocuğusun” ya da bebop çocuklarısınız gibisinden bir laf ediyorum, bu konuda Mac’le aynı fikirdeyiz—daha sonra bütün ekip tabur halinde dışarı çıkıp gecenin diğer eğlencelerine açılıyoruz, Mardou’nun üzerinde Adam’ın uzun (Mardou’ya göre uzun) siyah kadife ceketi ve upuzun çılgın atkısı var, şehrin bağırsaklarındaki Polonyalı küçük bir kızcağızı, bir yeraltı kızını ya da oğlan çocuğunu andırıyor, şirin ve stil sahibi, sokakta bir gruptan diğerine, benim de dahil olduğum gruba koşturuyor, yanıma ulaştığında ona uzanıyorum (Carmody’nin keçe şapkasını dümdüz geçirmişim kafama, şakasına bir parça cazcı havasına yatabilmek için, üzerimdeyse kırmızı gömleğim var hâlâ, gerçi artık haftaları giymekten ötürü kullanılamaz durumda) ve Mardou’nun ayaklarını yerden kesip küçücük bedenini kendime çekiyor, bir yandan onu taşıyarak yürümeye devam ediyorum, geriden Mac’in “Vay canına!” ve “Yürü be!” gibisinden takdir dolu gülüşünü duyuyor ve gururla, “İşte şimdi harbiden muazzam bir hatunum olduğunu görüyor” diye düşünüyorum—“eh, daha cızlamı çekmediğimi, olaya devam ettiğimi görüyor, hey gidi dur durak bilmez Percepied, asla yaşlanmaz, daima olayın içindedir, daima gençtir, yepyeni kuşaklarla takılır—.” Öyle ya da böyle, caddeden aşağı vurmuş yürüyen rengârenk, hele de Adam Moorad’ın işyerinden bedavaya edindiği biletlerle bir açılışa katılabilmek için önceki gece Sam’den ödünç aldığı tam tek mil smokinle dolaştığı düşünüldüğünde her cins insanı barındıran bir grubuz—yine güruh halinde Dante’s ve Mask’a gidiyoruz—

ah Şu Mask, hep aynı yolsuz, aynı zavallı mekân—ortamın girgin ve çalçene heyecanının harala g relesi içinde Mardou'yla göz göze gelmek, onunla oyuncul oyuncul bakışabilmek için defalarca bakışlarımı kaldırdığım, Mardou'nun ise isteksiz, dalgın, düşünceli göründüğü Dante's—Mardou bana karşı sevecenliğini yitirmiş artık—bütün o konuşmalarımızdan bezmiş, nedeni Bromberg' n yeniden ortaya çıkışı, muhteşem söylevlere devam edilmesi ve Mardou gibi, grubun yıldızlarından biriyle ve hatta diyeceğim o ki söz konusu takımyıldızın, hem de ıpıssız, vasat bir üyesiyle bile birlikteyken grup karşısında hissetmeniz beklenen şevk ve ağızlardan tüm çıkanları beğeniyle karşılama zorunluluğu; tek ve biricik olanın dudaklarından dökülen zeki-ce sözlerin en sonuncusu, muhteşem Kaja'daki o bildik, eski bunaltıcı kişilik gizeminin en yeni dışavurumu karşısında hayrete düşmek zorunda kalmak ona kim bilir ne mide bulandırıcı, ne yorucu geliyordu—Mardou gerçekten de tiksini miş görünüyordu ve gözleri boşluğa bakıyordu.

Dolayısıyla sarhoş halimle Paddy Cordavan'ı masamıza getirmeyi başardığımda ve o biraz daha içmek üzere topumuzu evine davet ettiğinde (daima onunla eve yalnız dönmek isteyen kadını yüzünden genelde erişilmesi mümkün olmayan dost canlısı Paddy Cordavan, Buddy Pond'un hakkında, "O kadar güzel ki bakamıyorum" dediği uzun boylu, sarışın, koca çeneli, hüzünlü Montana kovboyu, yavaş hareket eden, yavaş konuşan, yavaş omuzlu Paddy) Mardou hiç de etkilenmiş görünmedi, zira Paddy'den ve Dante's'in tüm diğer yeraltı sakinlerinden uzaklaşmak istiyordu, bense Julien'e seslenerek yenden asabını bozmuştum, "Gel buraya, hep birlikte Paddy'nin partisine gidiyoruz, Julien de geliyor." Bu lafın  zerine Julien anında yerinden zıplayıp koşarak Ross Wallenstein'in ve kendi masalarında takılan diğerlerinin yanına dönmüş ve "Tanrım, şu korkunç Percepied bana bağırıyor, beni yine o salak mek nlara

sürüklemeye çalışıyor, biri çıksa da bu adam konusunda bir şey yapsa” diye düşünmüştü. Yuri’nin ısrarıyla telefona gidip Sam’le (işten arıyorum) konuştuğumda ve daha sonra bürosunun karşısındaki barda onunla buluşmaya eyvallah dediğimde de zerrece etkilenmiş görünmedi Mardou—“Hep birlikte gideceğiz! Hep birlikte gideceğiz!” Artık bas bas bağıriyorum, oysa Adam’la Frank bile eve gitmeye hazır halde esniyor, Jones ise çoktan mekândan ayrılmış—Sam’e birkaç telefon daha edeceğim diye Paddy’nin merdivenlerinde bir aşağı bir yukarı mekik dokuyorum ve tam bu esnada, bir noktada, Sam’le buluşmama benimle birlikte gelsin diye Mardou’yu almak için mutfığa da-lyorum. Ben barda telefon etmekle meşgulken gelen Ross Wallenstein gözlerini kaldırıp, “Kim aldı bu herifi içeri, hey, bu da kim? Nasıl girdin sen buraya! Hey Paddy!” diyor, bana duyduğu eski antipatiyi ve “ibne misin?” kışkırtmasını ciddi ciddi devam ettiriyor, ben ise durumu görmezden gelerek “Kardeşim sesini kesmezsen donunu eline veririm” diyor ya da buna benzer bir laf yapıştırıyorum, anımsayamadım şimdi, yine de sözlerim Ross Wallenstein’in âdeti olduğu üzere kibirli bir edayla asker gibi dönüverip köşesine çekilmesini sağlamaya yetiyor—zaman kaybetmeden Sam’in oraya ve bu vahşi dünyayı fırl fırl döndüren geceye varmak için Mardou’yu bir taksiye sürüklüyorum ve uzaklardan küçük sesiyle karşı çıkışını duyuyorum, “Ama Leo, canım Leo, ben eve gidip uyumak istiyorum.”—“Off, lanet olsun!”—ve taksiciye Sam’in adresini veriyorum, Mardou HAYIR diyor, ısrar ediyor, Heavenly Lane’e gidiyoruz diyor, “Önce beni eve bırak, sonra Sam’e git” ama ben inkârı olanaksız bir gerçeğe saplanıp kalıyorum: önce onu Heavenly Lane’e götürürsem taksi Sam’in beklediği bara asla kapanma saatinden önce yetişemeyecek, bu yüzden tartışıyorum, tıpkı bir filmdeymiş gibi bekleyen taksiciye farklı adresler yağdırarak ha babam konuşuyoruz ama ansızın, o kırmızı alevle, o aynı kırmızı alevle (daha

iyi bir imge bulamıyorum) taksiden fırlıyorum ve hop, karşıma başka bir taksi çıkıyor, ben de ona atlıyorum, Sam'in adresini veriyorum ve taksim gazlayıp gidiyor—Mardou gecenin içinde terk edilmiş, bir takside, hasta ve yorgun, ben ise ikinci taksinin parasını Mardou'nun kendisine bir sandviç alması için Adam'a güvenip verdiği ama hengame sırasında sandviç unutulunca Adam'ın da Mardou'ya geri vereyim diye bana verdiği bir dolar-la ödemeyi planlıyorum—zavallı Mardou eve tek başına gidiyor, yine, sarhoş manyak toz olmuş.

Eh, diye düşündüm, artık bitti—sonunda o adımı atmış ve Tanrı şahidimdir, bana yaptıklarının acısını çıkarmıştım—iş buraya gelmişti, işte bu—haydi helanın dibine—cup!

*Kışın geldiğini bilmek güzel değil mi—
ve yaşamın biraz daha
sakinleyeceğini—ve sen evinde olacaksın
canın ne isterse yaz bana
Birbirimize sarınıp
keyifli geceler geçireceğiz—ve şu anda evdesin,
dinlenmişsin, iyi besleniyorsun çünkü
çok üzülmemen gerek
sen iyi olduğunda—ben kendimi
daha iyi hissediyorum*

ve

*Canın ne isterse yaz bana
Lütfen kendine iyi bak
Doğstun
Ve aşkım
Ve Ah
Sevgiler sana*

MARDOU

Lütfen

Ama sezi ve kehanetlerin en derini, daima, Heavenly Lane’e yürüdüğümde gelmişti: Kaldırımda yürürken köşeyi döndüğümde yukarı bakardım, Mardou’nun ışığı açıksa Mardou’nun ışığı açık demekti—“Ama günün birinde, sevgili Leo, o ışık senin için yanıyor olmayacak”—bütün şu Yurilerinizden ve zamanın yılanındaki güçsüzleşmeden bağımsız başlı başına bir kehanet bu—“Bir gün, orada olmasını istediğinde orada olmayacak, ışık sönmüş olacak ve sen yukarıya baktığında Heavenly Lane karanlık, Mardou gitmiş olacak ve tüm bunlar en ummadığın, en istemediğin zamanda gerçekleşecek”—Bunu daima biliyordum—koşa koşa gidip barda Sam’le buluştuğum gece aklımdan geçmişti, Sam’in yanında iki gazeteci vardı, içki aldık, ben yerlere para saçtım, kafayı bulmak için acele ediyordum (sevgilimden ayrılmıştım!) koştur koştur Adam’la Frank’e gittim, onları bir kez daha uyandırdım, yerde debelendim, gürültü yaptım, Sam tişörtümü yırtıp çıkardı, lambayı haşat etti, birlikte geçirdiğimiz eski ve şahane günlerimizdeki gibi bir şişe burbonun beşte birini devirdi, bir yerlere çöküp kaldığımız bir diğer geceydi ve hepsi bir hiç uğrunaydı... sabah bana, “Çok geç” diyen nihai akşamdan kalmalıkla uyandım ve kalktım ve çöplerin arasından geçip sendeleye sendeleye kapıya doğru ilerledim ve kapıyı açtım ve eve gittim, inleyen hela musluğuyla cebelleştigimi duyan Adam “Leo eve git ve kendini topla” dedi, Mardou’yla durumumuzu bilmese de ne kadar hasta olduğumu sezmişti—ve evde dolanıp durdum, kalamıyordum orada, duramıyordum, yürümeliydim, sanki yakında biri ölecekti, sanki havada ölüm çiçeklerinin kokusunu duyabiliyordum ve Güney San Francisco tren deposuna gidip ağladım.

Tren deposunda, yeniayın altında, eski Güney Pasifik raylarının tarafında eski bir demir parçasının üzerine oturup ağladım, ağladım çünkü yalnızca Mardou’yu kendimden uzaklaştırdım.

makla kalmamıştım, bir de şimdi bunu isteyip istemediğimden o kadar emin değildim ama zarlar atılmıştı bir kere, ayrıca onun gecenin içinden uzanan empati dolu gözyaşlarını duyumsuyor ve her ikimizin de faltaşı gibi açılmış gözlerle ayrıldığımızın ayırdına varırken yaşadığımız son dehşeti hissediyordum, bununla da kalmıyordu: Gözlerimi göğe dikmiş, olanları kavramayı ümit ederken ayın çehresinde değil ama gökyüzünde bir yerlerde annemin yüzünü seçebilmeyi ümit ediyordum—aslında, yerimde duramadığım, dünya üzerinde bir gün geçirmeye katanamadığımı hissettiğim o şuarsuz günümde, yemeğin hemen ardından yaptığım huzursuz bir şekerlemeden anımsıyordum annemin yüzünü—uyanıp TV’de Arthur Godfrey’in bir programını gördüğüm anda, annemin üzerime eğilmiş çehresiyle de yüz yüze gelmiştim: geçit vermez gözler, kıpırtısız dudaklar, yuvarlak elmacık kemikleri ve camları ışıkla parlayan bir gözlük, yüz ifadesini büyük ölçüde gizliyordu bu gözlük, ifadenin ise beni korkudan titretecek bir hayal olduğunu düşünmüştüm önce, ama titrememiştım—yürüyüşe çıktığımda işte bu ifadeyi düşünüp durdum ve şimdi tren deposunun orada ansızın yitip Mardou’m için gözyaşı dökerken, üstelik de onu başımdan savmaya kendim karar verdiğim için bunu bunca aptalca bir vaziyette yaparken, o yüz ifadesi annemin bana olan sevgisine dair bir görü halini aldı. Düşümde üzerime eğilmiş o ifadesiz ve bunca derin olduğundan ifadesiz çehre, hâlâ biraz aralık olan ve sanki şunları söyleyen o sebatkâr dudaklar: “Pauvre Ti Leo, pauvre Ti Leo, tu souffri, les hommes souffri tant, y’ainque toi dans le monde j’va’t prendre soin, j’aim’ra beaucoup t’prendre soin tous tes jours mon ange.”—“Zavallı Küçük Leo, zavallı Küçük Leo, acı çekiyorsun, erkekler böyle acı çeker, dünyada yapayalnızsın, sana bakacağım, yaşamının her gününde sana bakmayı çok isterim meleşim.”—Annem de bir melek—gözlerimde yaşlar

birikti, bir şeyler kırıldı, ben kırılıp çöktüm—bir saattir otur-maktaydım, önümde Butler Yolu ve BETLEHEM WEST COAST ÇELİK'in on blok uzunluğunda devasa neon ışıkları uzanıyo-rdu ve yukarıda da yıldızlar. Cakalı bir tren ve lokomotiften çı-kan kömür dumanı kokusu geçiyordu önümden, gecenin içinde hattın sonuna yakın bir yerlerde, hani şu Güney San Francisco Havaalanı dolaylarında o orospu çocuğu kırmızı ışığın Mars'a el sallayışı görülüyor, sinyal ışığı karanlıkta yüzerken koca koca kırmızı işaretler bir aşağı bir yukarı yükselip alçalarak ilkbahar yaz sonbahar kış çiçekli karlı bir akış içinde tıpkı birer ağaç gibi California'nın katıksız sevecen yitik saflık canım göklerine alev-ler gönderiyordu—toplu haldeki banliyö evlerinden yola çıkıp yürüyen ve biraz düşünüp biraz saklanmak için yük vagonla-rının oraya giden South City'li ezelebed tek adam—parampar-ça.—İçimde bir şey yerinden oynadı—Ey, ruhumun kanı diye düşündüm ve Yüce Tanrım, ya da acı çekip inlemem ve üzerine bir de suçluluk duymam için beni buraya getiren ve bunca acıya sebep olan et ve kanı bana veren her neyse—tüm kadınlar iyi ni-yetlidir—bu kadarını biliyordum—kadınlar sizi sevip üzerinize eğilir—bir kadının sevgisine ihanet edeceğinize kendi ayağınıza, kendi çamurunuza tükürün daha iyi.

Tren deposunda ansızın gelen ve nedenini pek idrak etme-diğim, edemediğim o ağlama—en dipte kendi kendime şöyle di-yordum, “Annen olan kadının çehresinin hayalini görüyorsun, seni, bir serseriye, bir ayyaşı yıllarca destekleyip koruyacak ka-dar seven, bir gıdım şikâyet etmeyen çünkü mevcut durumunla hayata adım atıp ekmeğini kazamayacağını, kendine bakama-yacağını ve hatta seni koruyan başka bir kadının sevgisini bu-lup elinde tutamayacağını bilen kadının—ve hepsi de sen zavallı aptal Ti Leo olduğun için—dünyanın yıldızları altındaki gecenin karanlık kuyusunun derinlerinde yitiksin, zavallısın ve bu kim-

senin umurunda değil ve şimdi de küçümen bir kadının sevgisini fırlatıp atıverdin çünkü akıl hastalığının öbür tarafından gelen gürültücü bir iblisle bir içki daha içmek istiyordun.”

Ve de her zamanki gibi.

Price Street'teki büyük kederle son buluyor, Mardou'yla ben programıma uygun bir şekilde (programı o hafta otla hayallere dalıp gittiğim bir anda hazırlamıştım, “Bu şimdiye dek yaptığım en zekice düzenleme, vay canına, bununla dolu dolu bir aşk hayatı yaşayabilirim,” bu esnada Reich'ın gözünden Mardou'nun değerinin farkındayım ve aynı zamanda şu üç romanı yazıp büyük bir vs.) (programı baştan sona kâğıda dökmüş ve incele-sin diye Mardou'ya vermiştim, şunlar yazıyordu: “Akşam 9'da Mardou'ya git, uyu, ertesı gün öğle vakti dn, öğleden sonra yazı, ardından akşam yemeği, yemekten sonra dinlence ve saat 9'da geri dn,” hafta sonları “muhtemel dışarı çıkmalar” (yani zilzurna olmalar) için boşluklar bırakılmıştı), aklımda hâlâ bu programla ve hafta sonunu evde kafayı yemiş halde geçirdikten sonra ve tabii o berbat—yine de programlandığı üzere pazar günü akşam 9'da Mardou'nun dairesine koştum, penceresinde ışık yoktu (“Bir gün bunun olacağını biliyordum”)—ama kapıda bir not vardı, üstelik de bana yazılmıştı, koridordaki helada çabuk tarafından işedikten sonra okudum notu—“Sevgili Leo, 10.30'da döneceğim.” Kapı ise (her zamanki gibi) kilitlenmemişti, Reich okuyup beklerim diye içeri girdim, büyük ilerigrşl sağlıklı kitabım Reich yanımdaydı yine ve olur da her şeyin bu gece bitmesi gerekirse, bu gece her şey biterse en azından Mardou'ya, “ona bir tane geçirmeye” hazırdım, aynen orada oturmuş gözlerimi odada gezdirerek plan yapıyordum—Saat 11.30, ve Mardou daha gelmedi—benden korkuyor, özlüyor beni—(“Leo” dedi sonradan, “ilişkimizin cidden bittiğini, geri gelmeyeceğini düşündüm”)—yine de o Cennet Kuşu

notunu bırakmıştı bana, daima ve hâlâ umut ediyordu, amacı beni incitmek ve karanlıkta bekletmek değildi—ne var ki saat 11.30’da hâlâ dönmediği için dışarı çıkıp Adam’ın evine gittim, Mardou’ya da beni ara diye mesaj bıraktım, önce bir şeyler daha yazıp uzattım, ardından sildim—hepsi de Price Street’in büyük kederine varan küçük ayrıntıları barındırıyordu, öncesinde “başarılı” bir sevişmeyle geçen bir gecemiz olmuştu, “Mardou, bütün olanlardan sonra artık benim için çok daha değerlisin” demiştim ve bundan dolayı daha iyi tatmin olmasını sağlayabiliyordum, bu konuda aynı fikirdeydik, gerçekten daha iyi tatmin oluyordu—iki kez gelmişti ve aslına bakılırsa bu ilk defa oluyordu—o gün tüm bir tatlı öğle sonrasını adeta yeniden birleşmiş gibi geçiriyoruz ama zavallı Mardou ara ara gözlerini kaldırıp, “Ama cidden ayrılmamız gerek, asla birlikte bir şey yapmadık, Meksika’ya gidecektik, sen iş bulacaktın ve birlikte yaşayacaktık, sonra çatı katı fikrini hatırlıyor musun, gerçekleşmeyen o koskoca fanteziyi, yani sen bunları zihninden çıkarıp dünyaya açmadığın için, eyleme geçmediğin için ve ben de, ben—haftalardır terapiye gitmedim,” diyor. (Tam da o gün terapistine beni affedin diye yalvardığı ve birkaç hafta içinde dönme izni ve yitmişliğine dair tavsiye istediği güzel bir mektup yazmıştı, ben de uygun bulmuştum.)—O yapayalnız karanlık geçici yuvamda, tren deposunda ağladıktan sonra Heavenly Lane’e varıp sonunda (derinden vaat edildiği gibi) ışığını sönük bulduğum anda tüm bunlar gerçekdışı bir hal aldı, ne var ki Mardou’nun notu bir süreliğine kurtardı bizi ve aynı gece çok geçmeden buldum Mardou’yu çünkü en sonunda Adam’ın evini arayıp beni istedi ve Rita’ya gelmemi söyledi, giderken yanımda bira götürdüm ve ardından Mike Murphy geldi, o da bira getirmişti—saçma sapan bağırtılarla dolu bir diğer sarhoş geceyle sonuçlanıyor her şey.—Sabah olduğunda Mardou, “Dün gece

Mike’la Rita’ya neler söyledin hatırlıyor musun?” diyor, ben de “Tabii ki hayır” diyorum.—Bütün gün, cennetten ödünç alınmış o tatlı gün boyunca sevişiyoruz, birbirimize küçük sözler vermemi deniyoruz—boşuna, zira akşam olduğunda Mardou, “Haydi sinemaya gidelim” diyor (o acınası çekinin parasıyla).—“Olur mu yahu, bütün parayı harcarız o zaman.” “Umurumda mı sanki, o parayı harcayacağım, mevzu kapanmıştır ” Müthiş vurgularla söylüyor ve siyah kadife pantolonunu giyip parfüm sürüyor ve ben de yaklaşıp boynunu kokluyorum: Yüce Tanrım, ne kadar tatlı kokabiliyorsun—ve her zamankinden daha fazla istiyorum onu—kollarımdayken bambaşka bir yerde Mardou, elimde toz gibi ele avuca gelmez—bir şey yanlış gidiyor.—“Taksiden atladığımda seni incittim mi?”—“Leo, bebeğim, hayatımda gördüğüm en manyakça şeydi.”—“Üzgünüm.”—“Üzgün olduğunu biliyorum ama hayatımda gördüğüm en manyakça şeydi ve bu şey olup duruyor, üstelik giderek daha da kötüleşiyor ve yani, of, kahretsin—haydi sinemaya gidelim!”—Böylece dışarı çıkıyoruz, siyah kadife pantolonun üzerine daha önce hiç görmediğim küçümen yürekparalayıcı kırmızı bir yağmurluk geçirmiş yürüyor, kısa siyah saçlarıyla ne garip görünüyor, tıpkı—tıpkı Paris’teki biri gibi—benimse üzerimde bir tek eski frenci demiryolu kotum ve işçi gömleğim var, fanilam yok, dışarıda ansızın soğuk bir Ekim havası kendini gösteriyor, sağanak yağıyor, aceleyle Price Street’e—Market’a, sinemalara—yürürken Mardou’nun yanında tır tır titriyorum ve Bromberghaftasonundan döndüğümüz o öğle sonrasını anımsıyorum—ikimizin de boğazına bir şey oturmuş ve ben bunun ne olduğunu bilmiyorum, o ise biliyor.

“Bebeğim sana bir şey söyleyeceğim ve söylersem yine de benimle sinemaya geleceğine söz vermeni istiyorum.”—“Tamam.”—Ve bir duraklamanın ardından doğal olarak ekliyorum: “Nedir?”—“Ayrılalım cidden, hakikaten, bu ilişkiyi

yürütmek istemiyorum ben. Senden hoşlanmadığımdan değil ama artık ikimiz için de besbelli ki ya da besbelli olması gerekir ki—” gibisinden bir konuşmanın geleceğini düşünüyorum—bu tür bir akıl yürütmeyi ezelden beri ve daima, “Ama, haydi, bak, bence, bekleyelim” diyerek çürütebilirim çünkü erkek, küçük kadına boyun eğdirebilir, o kadın ki, o küçümen kadın ki boyun eğmek için yaratılmıştır—işte bu halde, güven içinde bu tür bir konuşma bekliyorum ama bir yandan da kendimi kasvetli, kederli, nemrut hissediyorum ve hava da soğuk.—“Biliyorsun geçen gece”—(kafasında yakın zamanın birbirine girmiş gecelerini düzenliyor bir süre—ve ben de düzenlemesine yardımcı oluyorum, kolumu omzuna doluyorum, yürüye yürüye Price ve Columbus’un kolayca çıtır çıtır kırılacak pırlanta gibi ışıklarına yaklaşıyoruz, ihtiyar Kuzey Sahili’nin bu köşesi ne tuhaf ve ben burası hakkında tıpkı San Francisco yaşamımın eski manzaralarından biriymiş gibi özel düşünceler geliştirdikçe daha da tuhaflaşıyor, kısacası kendi örtümün içinde sarınıp sarmalanmış gibiyim—öyle ya da böyle cumartesi gecesinden söz etmek istediğinde anlaşıyoruz, ki tren deposunda ağladığım geceydi—şu sözünü ettiğim kısa ve beklenmedik ağlama, o görü—aşlında araya girmek ve Mardou’ya bundan söz etmek istiyorum ama bir yandan da anlamaya çalışıyorum: cumartesi gecesi bilmem gereken berbat bir şey olduğunu mu kastediyor?)

“Dante’s’e gittim ama orada kalmak istemedim ve ayrılmaya çalıştım—Yuri de oralarda takılmaya çalışıyordu—birisini aramış ama telefona ben çıktım—ve Yuri’ye onu istediklerini söyledim—” (bu kadar tutarsızca işte) “ve o telefodayken eve doğru yola koyuldum çünkü yorgundum—bebeğim, Yuri sabahın ikisinde gelip kapıyı vurdu.”

“Neden?”—“Kalacak yer arıyordu, sarhoştı, içeri giriverdi—ve şey—.”

“Ne?”

“Şey bebeğim, o ve ben, biz hallettik”—işte o afili sözcük—yolda yürürken duyunca bile dizlerimin bağı çözöldü, ayaklarım gövdemin altında ileri doğru hamle etti, midemin alt kısmı donumun içine ya da uyluklarıma sarktı ve vücudumun derinden derine eridiğı hissine kapıldım, yumuşak bir yere dalyordum sanki, yokluğa—ansızın sokaklar kapkara kasvetli, yoldan geçenler hayvani, ışıklar gereksizdi, sırf bu... bu acıtan dünyayı aydınlatmak için son derece gereksiz—Mardou “o ve ben, biz hallettik” derken parke taşlarını adımlıyordum (aklımda lokomotifler vardı) ve yeniden kaldırıma çıkmaya odaklanmak zorunda kaldım ve ona bakmadım—gözlerimi Columbus’tan aşağıya dikip Larry’nin orada yaptığı gibi hızlıca uzaklaşmayı düşündüm ama bu kez yapmadım—“Bu hayvani dünyada yaşamak istemiyorum” dedim ama öyle alçak bir sesle söyledim ki Mardou beni duyduysa bile güçbela duydu ve hiçbir yorum yapmadı, ne ki bir duraklamanın ardından birkaç şey ekledi, mesela: “Birkaç başka ayrıntı daha var, mesela şey gibi—ama ayrıntılara girmeyeceğim—yani,” tekleye tekleye, ağır ağır—buna rağmen ikimiz de caddeyi arşınlayıp sinemaya ilerledik. Filmin adı *Cesur Boğalar*’dı. En iyi arkadaşıyla sevgilisinin kendi arabasıyla dağdan aşağı uçuşunu öğrendiğinde matadorun çektiğı acıyı görünce ağladım, öleceğini bildiğim boğayı görünce bile ağladım, arena denen tuzakta boğaları pekala bekleyen büyük ölümleri ve unutuluşları biliyordum—Mardou’dan kaçmak istedim. (“Baksana oğlum,” demişti daha bir hafta önce, ansızın Âdem ile Havva’dan konuşmaya başlayıp kendisinden Havva, güzelliğıyle bir erkeğe her şeyi yaptırabilen kadın diye söz ettiğimde, “Bana Havva deme.”)—Ama şimdi bunun önemi yok—yürüyorduk, bir noktada duyularıma o kadar rahatsız edici gelmişti ki Mardou yağmurun ıslattığı kaldırımda duru-

verdi ve havalı bir tonla “Kaşkola ihtiyacım var” diyerek dönüp bir dükkâna girdi, ben de üç metre gerisinden isteksiz isteksiz peşinden gittim, Price ve Columbus’tan bu yana ne düşündüğümü bile bilmediğimin farkına vardım ve işte burada Market’tayız—Mardou dükkândayken durmaksızın kendimle pazarlık ediyorum: Gidiversem mi şimdi, yol param da var, caddeden aşağı topukla ve eve git, dışarı çıktığında tıpkı bir sürü sözünü tutmadığın gibi sinemaya gitme sözünü de tutmadığını görür ama bu sefer sözünü tutmamakta haklı olduğunu bilir, koskoca erkek hakkı hem de—ne ki hiçbiri yetmiyor—Yuri tarafından bıçaklanmışım gibi hissediyorum—Mardou tarafından terk edilmiş ve utanca boğulmuşum gibi—görmeyen gözlerle dükkânın içindeki herhangi bir şeye bakmak üzere dönüyorum ve tam o anda Mardou başında fosforlu mor bir bandanayla çıkageliyor (çünkü havada iri yağmur damlaları uçuşmaya başlamış ve yağmurun özenle taranarak sinemaya hazırlanmış saçlarını taraz taraz yapmasını istemiyor ve işte burada azıcık parasını fularlara harcıyor)—Sinemada elini tuttum, on beş dakikalık bir bekleyişin ardından yaptım bunu, niyetim elini tutmak değildi ve bunun da sebebi öfkeden deliye dönmüş olmam değil ama tam bu anda elini tutmanın Mardou’ya fazla itaatkar bir hareket gibi geleceğini düşünmemdi—iki âşık gibi—ama tuttum işte elini, Mardou sıcacıktı, yitik—sorma denize neden kara gözlü kadının gözleri tuhaf ve yitik—sinemadan çıktık, ben surat asıyordum, o ise soğuğu aşır otobüse varmak için ciddi bir edayla yürüyordu, otobüs durağında ben daha sıcak bir yerde bekleyebileyim diye yanımdan ayrılarak önüme düştü, ben ise (söylediğim gibi) zihnimde onu geziciyaklıkla suçladım.

Eve vardığımızda Mardou onu görmeye gelip yanında bir de beni bulan John Golz’la uzun sıcak bir sohbetten sonra kucağına oturuyor, John Golz ise istersek kalkıp gidebilir yani. Ne ki

ben yeni bir ruh halindeydim ve bu kez Golz’a saygı duyduğumu, ondan hoşlandığımı göstermek istiyordum, Golz’la konuştum ve o da tam iki saat oturdu, aslında Mardou’yla ilgi alanının dışında bir edebiyat sohbeti yürüterek ve Mardou’nun uzun zamandır haberdar olduğu şeylerden bahsederek onu nasıl sinir ettiğini görebiliyordum—zavallı Mardou.

John Golz çıktı ve ben de Mardou’yu kıvrılmış bir halde kucağıma yatırdım ve erkekler arasındaki savaştan söz etti—“Aralarında bir savaş var, onlara göre kadın, ödül, Yuri’ye göre artık senin ödülünün değeri daha düşük, hepsi bu.”

“Evet,” diyorum kederle, “yine de o yaşlı cankiye daha iyi kulak vermeliydim, her köşe başında bir âşık vardır demişti—hepsi aynıdır evlat, bir tekine takılıp kalma.”

“Bu doğru değil, bu doğru değil, şimdi Yuri’nin senden istediği bu, Dante’s’e gitmen, gülüşmeniz, hakkımda konuşup benimle ilgili hesabı kapatmanız ve kadınların iyi birer mal olduğu ve onlardan bol bol bulunduğu konusunda anlaşmanız—bence sen de benim gibisin, tek aşk istiyorsun—yani, kadının içinde öze sahip olur erkekler, bir öz var...” (“Evet” diye düşündüm, “bir öz var ve bu senin rahmin”) “ve erkekler özü avuçlarının içinde tutuyorlar ama onu orada bırakıp büyük soyut inşalar dikmeye koşuyorlar.” (Daha yeni Finnegans Wake’in ilk birkaç sayfasını okumuş, açıklamıştım ona, Liffey Irmağı’nın kıyısında Finnegan’ın daima “bina üstüne bina üstüne bina” diktiği yeri—çöp!)

“Hiçbir şey söylemeyeceğim,” diye düşündüm—“Öfkeden deliye dönmezsem erkekliğimden şüphe eder misin?”

“Tıpkı sana sözünü ettiğim savaş gibi.”

“Kadınların da savaşları vardır—”

Ah ne yapacağız? Düşünüyorum—şimdi eve gideceğim ve her şey kesinkes bitmiş olacak, artık sıkılmakla kalmıyor o, sırf canına yetmiş değil, aynı zamanda beni benzersiz bir ihanetle delip geçti, tutarsız davranmakta, aynı düşün kehanetindeki gibi, düş, düş, lanet olasıca düş—Yuri’yi gömleğinden kavrayıp yere fırlattığımı görüyorum, bir Yugoslav çakısı çıkarıyor, ona bir tane indirmek için bir sandalye kapıyorum, herkes izliyor... ama gündüz düşüne devam ediyorum ve Yuri’nin gözlerinin içine bakıyorum, ansızın onun dünya üzerindeki varlığını bir şakaya dönüştüren soytarı meleğin göz kamaştırıcı parıltısını görüyorum ve bununla beraber Mardou’nun da bir şaka olduğunu farkına varıp şöyle düşünüyorum, “Yeraltı sakinlerinin arasından yükselen Gülünç Melek.”

“Bebeğim, sen bilirsin” diyor Mardou gerçekte, “beni kaç kez görmek istediğini falan—ama dediğim gibi, ben bağımsız olmak istiyorum.”

Onun aşkını yitirmiş halde eve gidiyorum.

Ve bu kitabı yazıyorum.

Başlangıçta dostluk vardı; ortak hazların, ortak heyecanların kaynağı... Sonra edebiyat, sonra şiir, sonra sanat, sonra geceler, sonra arayış, sonra hezeyan. Hep ama hep aşk vardı, objesi olsun olmasın, oradan oraya savrulmalar, dostlardan alınan ilham, bebop tınılarının ritmi. Başında da sonunda da coşku vardı; yaşamın yakıtı, varlığın sebebi.

San Francisco'nun yeraltı sakinleri yaşamın kıyısında, tüm o cazın tam ortasındaydılar, gece ya da gündüz, daima, sokaklarda, aydınlıkta, karanlıkta ve pek tabii yatak odalarında, yaşamın özünü kavramanın peşinde... Mardou diye bir kadın vardı; sonra yalnızlık ve aşk, hayallerin inşası ve yıkımı, yaşamın sarsıcı fakat olağan döngüsü.

Edebiyatın yaşamdan beslenmesi gerektiğini savunan Kerouac, Ginsberg'den Burroughs'a nice Beat figürünün uğradığı *Yeraltı Sakinleri*'ni üç gün üç gecede, adeta nefes nefese yazdı, ama en baştan başlamak, hakikati salıvermek gerek şimdi... Gerçeği yanan bir ateş gibi diri, yüreğin sesini dürüst kılmak gerek.

Bu hikâye aşka ve yaşama dair, esrimelerin ya da yanılsamaların en güzeli.

